

Kolektif _ Klasik Gizemli Hikayeler

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Kolektif _ Klasik Gizemli Hikayeler

KLASİK GİZEMLİ HİKÂYELER

Yazarlar: Charles DICKENS,

Robert Louis STEVENSON, Arthur Conan DOYLE,

A. M. BURRAGE, Arthur PORGES, H. F. ARNOLD,

Alan AUSTIN, Roald DAHL

İngilizce asıllarından çeviren: Ülkü Demirtepe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ

1. baskı / mart 2000 / ISBN 975-6770-68-6

Kapak tasarımı: Dipnot

Baskı: Şefik Matbaası

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers,

34544 Güneşli-İSTANBUL

Tel. (232) 677 06 20 - 677 07 39 Faks (212) 677 07 49

Klasik Gizemli

Hikâyeler

Çeviren
Ülkü DEMİRTEPE

İçindekiler

İşaret Memuru	5
Charles Dickens	5
Şişedeki İfrit	15
R. L. Stevenson	15
Gümüş Ayna	36
Arthur Conan Doyle	36
Balmumu Heykel	43
A. M. Burrage	43
Gölet	52
Arthur Porges	52
Gece Telgrafı	55
H. F. Arnold	55
Finney'nin Harika Şurubu	61
Alan Austin	61
Güneyli Adam	69
Roald Dahl	69

İşaret Memuru

Charles Dickens

- Merhaba aşağıdaki!

Adam kendisine seslenildiğini duyduğunda, elindeki kısa sopaya sarılı bir işaret flamasıyla kulübesinin önünde duruyordu. Bulunduğu yerin doğal yapısı göz önüne alınacak olursa; insan, sesin geldiği yön konusunda adamın kuşku duymasının mümkün olamayacağını düşünürdü; ama başının hemen üstüne, benim durduğum dik yarın tepesine bakmak yerine, tam aksi yöne dönüp tren hattına baktı. Davranış biçiminde olağandışı bir şey vardı ama ben tüm çabama rağmen ne olduğunu ifade edemeyeceğim. Bedeni derin çukurda gölgede kaldığı ve olduğundan küçük görüldüğü, bense tam yukarısında, onu henüz görmeden kızıl günbatımı parıltısına gömüldüğüm ve elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldığım dik yarın tepesinde durduğum için, davranışının dikkatimi çekecek kadar olağandışı olduğunu biliyorum.

- Merhaba aşağıdaki!

Tren hattına bakıyorken tekrar dönüp gözlerini yukarı kaldırıncaya, tam tepesinde beni gördü.

- Sizinle konuşmak için aşağıya inebileceğim bir yol var mı?

Cevap vermeden yukarıya, bana baktı. Beyhude sorumu hemen tekrarlayarak ona baskı yapmak istemediğim için, ben de yukarıdan ona baktım. Tam o sırada toprakta ve havada belli belirsiz bir sarsıntı oldu. Sonra da, sanki zorla aşağıya çeküiyormuşum hissiyle beni geriye sıçratan güçlü bir sarsıntıya ve hızla üzerime doğru gelen bir harekete dönüştü. Hızlı trenin bulunduğu yere kadar yükselen buharı, önümden geçip kır panoramasında dalgalanarak gittikten sonra aşağıya baktığımda, adamı, tren geçerken salladığı flamayı sopasına sararken gördüm.

Sorumu tekrarladım. O sırada kımıldamadan bana bakıyor gibiydi; küçük bir duraksamadan sonra işaret flamasının sarılı olduğu sopayla, durduğum yere iki üç metre uzaklıktaki bir noktayı işaret etti. Ona seslendim: "Tamam!" Sonra çabuk çabuk o yöne doğru ilerledim. Orada çevremi kolaçan edince, tepenin dik yamacı

yarılarak yapılmış, engebeli, yılankavi bir biçimde aşağıya inen bir patika buldum ve onu izledim.

Bu daracık patika çok derine iniyordu ve olağanüstü sarptı. Kaynağın bulunduğu kayalıklara oyulan yol, aşağıya doğru indikçe daha da ıslaklaşıyor ve balçıklaşıyordu. Patikayı işaret eden adamın garip bir isteksizliğini ya da zorlandığı havasını aklıma getirecek zamanı tanıdığından yolun kâfi derecede uzun olduğunu anladım.

Zikzaklar çizen patikadan, tekrar görebileceğim seviyeye indiğimde, adamı ortaya çıkmamı bekleyen bir tavırla, trenin az önce geçmiş olduğu rayların arasında dururken buldum. Sol eli çenesine dayalıydı ve sağ eli de sol dirseğini destekliyordu. Davranışında öyle bir bekleyiş ve dikkat vardı ki, şaşırarak bir an durdum.

Yeniden aşağı doğru yürümeye başladım ve tren hattı seviyesine ininceye kadar adımlarımı iyice hızlandırdım. Daha da yaklaşıncı, onun oldukça kalın kaşları ve siyah sakalları olan soluk benizli bir adam olduğunu gördüm. Görev noktası şu ana kadar hiç görmediğim kadar ücra ve kasvetli bir yerdeydi. Dört bir tarafı bir parça gökyüzü dışında bir şeyin görülmesine izin vermeyen, eğri büğrü taşlarından sular damlayan ıslak bir duvarla çevriliydi; bir yöndeki perspektif, bu koca hapishanenin çarpık çurpuk uzantısıydı; öteki yöndeki daha kısa perspektif ise, siyah tünelin daha da kasvetli ağzında kasvetli kırmızı ışıkla son buluyordu. Muazzam büyüklükteki yapıda haşin, bunaltıcı ve ürkütücü bir hava vardı. Bu yuvarlak ağızdan o kadar az güneş ışığı kendine girecek yol buluyordu ki, toprakta ölüm kokusu vardı; ve yaşadığım dünyayı terk etmişim gibi içimi ürperten buz gibi sert bir rüzgâr, bir ucundan girip öbüründen çıkıyordu.

O hareket etmiyordu, ben ona dokunacak kadar yaklaştım. O zaman bile gözlerini benimkilerden ayırmaksızın bir adım geriledi ve elini kaldırdı.

Burası çok ıssız bir görev yeri (dedim) ve yukarıdan bakarken çok dikkatimi çekti. Nadiren bir ziyaretçi uğruyordur herhalde; arzu edilmeyen bir seyreklikte değildir umarım. O benim şahsımda, tüm yaşamı boyunca dar sınırlar içine kapatılıp sonunda serbest kalarak bu büyük işlere karşı merakı yeni uyanmış bir adam gördü sadece. Bense zaten böyle görünmeyi amaçlayarak onunla konuşuyordum; ancak kullandığım sözcüklerden emin olmaktan uzağım; çünkü bir konuşma açmaktan mutlu olmadığım bir yana, adamda cesaretimi kıran bir şey de vardı.

Tünelin ağzına yakın olan kırmızı ışığa doğru çok tuhaf bir bakış yöneltti ve sanki bir şey kaçmış gibi orayı gözleriyle iyiden iyiye kolaçan ettikten sonra bana baktı.

O ışık görevinin bir parçası mıydı? Değil miydi?

Alçak bir sesle cevap verdi: "Benim görevim olduğunu bilmiyor musunuz?"

Sabit bakışlarına ve kasvetli yüzüne göz atınca, aklıma onun bir insan değil, bir hayalet olduğuna dair uçuk bir düşünce geldi. Onun aklında bulaşıcı bir hastalık düşüncesi olabilir miydi, diye o zamandan beri akıl yürütüyorum.

Bu kez geri adım atan bendim. Fakat bu hareketi yapmamla, gözlerinde bana karşı gizli bir korkunun varlığım sezmem bir oldu. Uçuk düşüncemi bu bozguna uğrattı.

- Bana bakıyorsunuz, dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Sanki benden korkuyor gibisiniz.

- Kuşkularım var, diye cevapladı, daha önce sizi görüp görmediğime dair.

- Nerede?

Daha önce bakmış olduğu kırmızı ışığı işaret etti.

- Orada mı? dedim.

Beni dikkatle izlerken, sorunun karşılığını (ama sessizce) verdi. "Evet."

- Aziz dostum, ben orada ne yapayım? Ne dersiniz deyin, ben orada asla bulunmadım, buna yemin bile edebilirsiniz.

- Sanıyorum yemin edebilirim, diye yanıtladı. Evet, edebileceğimden eminim.

Tavrı netleşti, tıpkı benimki gibi. Sözlerimi hazırlanmış ve iyi seçilmiş sözcüklerle yanıtladı. Orada yapacak o kadar çok işi var mıydı? Evet, başka bir deyişle üzerinde yeterince sorumluluk vardı, ama ondan talep edilen dakiklik ve dikkatti, bedenen yaptığı iş -ağır işçilik- hemen hemen hiçe yakındı. Sinyal ışıklarım değiştirmek, ayarlarım yapmak, ara sıra şu demir kolu çevirmek; bedeniyle yapmak zorunda olduğu işlerin hepsi bundan ibaretti. Bana fazlaca önemli gibi gelen uzun ve yalnız saatlerle ilgili olarak da, sadece hayat

düzeninin kendisini böyle biçimlendirdiğini ve buna alışmış olduğunu söyleyebildi. Bu çukurda kendi kendine bir dil öğrenmişti; tabii bu dili sadece teoride bilmeye ve o dilin telaffuzuna ilişkin fikirlerini kabaca biçimlendirmiş olmaya, o dili öğrenmek denenebilirse. Aynı zamanda bayağı kesir ve ondalık kesirlerle de uğraşmıştı. Biraz da cebir denemişti; ama hem şimdi hem de çocukluğunda, rakamlarla arası pek iyi değildi. Görev başındayken her zaman bu rutubetli hava koridorunda kalması gerekli miydi ve o yüksek taş duvarların arasından güneş ışığına hiç çıkamazdı mıydı? Eh, bu zamana ve şartlara bağlıydı. Bazı durumlarda tren hattına öbür şartlardan daha az bağlı olurdu ve aynısı gece ile gündüzün belli saatleri için de geçerliydi. Hava açıkken bu çukurdaki gölgelik yerden çıkmak için fırsat kollardı; ama elektrikli zille çağırılması her zaman ihtimal dahilinde olduğu ve böyle zamanlarda zili iki misli endişeyle dinlediği için, işinin başından ayrılması benim tahmin ettiğimden daha seyrek olurdu.

Yanan bir ateşle, bazı kayıtlar yaptığı resmî bir defterin durduğu masa, pusula iğnesi ve anahtarlarıyla bir telgraf aleti ve bahsettiği küçük zilin yer aldığı kulübeye götürdü beni. Onun iyi eğitimli ve (inşallah gücendirmeden söyleyebilirim) belki de bu istasyona göre fazla eğitimli olduğuna ilişkin fikrimi affına sığınarak söylediğimde o, büyük insan kitleleri arasında bu şekilde önemsiz aykırılık örneklerinin ender de olsa bulunacağını öne sürdü: darülacezelerde, polis teşkilatında böyle olduğunu duymuştu; hatta umutsuzluğun o son dayanağı orduda bile; ve herhangi bir büyük tren yolu personeli arasında. Gençliğinde (şu kulübede otururken ben buna inanabilsem bile, kendisi buna hemen hiç inanmıyordu) üniversitede doğa felsefesi derslerine devam etmiş; ama aklına estiği gibi davranıp önüne çıkan fırsattan kötü kullanmış, çökmüş ve bir daha hiç ayağa kalkamamış. Bununla ilgili hiçbir şikâyeti yoktu. Yatağını kendisi yapmış ve üzerine uzmanmıştı; başka bir yatak hazırlamak için artık çok geçti.

Sakin bir tavırla ve benim ile ateş arasında gidip gelen vakur karanlık bakışlarıyla söylediklerinin hepsini burada özetledim. Ağzından zaman zaman "efendim" sözcüğü dökülüyordu, özellikle de gençliğine gönderme yaparken, sanki onu bulduğumdan başka hiçbir şey olmayı hak etmemiş olduğunu anlamamı rica edercesine. Konuşması birkaç kez küçük zille kesildi. Mesajları okuması ve cevaplarını göndermesi gerekti. Bir kez de açık kapının önünde durup tren geçerken işaret flamasını göstermesi ve makinistle birkaç kelime konuşması gerekti. Görevini yerine getirirken onun fevkalade dikkatli ve mükemmel olduğunu, yapması gereken şey bitinceye kadar, sözünü kelimenin ortasında kesip sessiz kaldığını gözlemledim.

Tek kelimeyle bu adamın böyle bir görevde istihdam edilecek insanların en güvenilirlerinden biri olduğu hükmünü vermeliydim, ama beni engelleyen, konuştuğu sırada benzi sarararak iki kez konuşmasını kesip o sırada ÇALMAYAN küçük zile yüzünü çevirmesi ve kulübenin (dışarının sağlıklı rutubetli havası içeri girmesin diye sürekli kapalı tutulan) kapısını açarak tünelin ağzına yalan kırmızı ışığa doğru bakmış olmasaydı. Her iki seferde de, daha önce bahsetmiş olduğum, ancak tanımlayamadığım nedeni belirsiz o tuhaf havayla birbirimizden iyice uzaklaşmışken ateşin yanına geri dönmüştü.

Ondan ayrılmak için ayağa kalkarken dedim ki, "Bana halinden memnun bir insanla tanıştığımı düşündürüyorsunuz nerdeyse."

(Onun daha fazla konuşmasını teşvik etmek için böyle söylediğimi korkarım ki itiraf etmek zorundayım.)

- Sanırım bir zamanlar öyleydin, diye cevap verdi, ilk konuşmasındaki gibi alçak sesle, ama artık üzgünüm efendim, üzgünüm.

Elinden gelseydi kelimeleri geri alacaktı. Ama bir kez ağzından çıkmış, ben de hemen yakalamıştım.

- Neden dolayı? Neden üzgünsünüz?

- Anlatmak zor efendim. Bundan bahsetmek çok çok zor. Eğer beni bir daha ziyarete gelecek olursanız, size anlatmayı denerim.

- Sizi bir daha ziyarete gelmeyi bilhassa istiyorum. Söylesenize, ne zaman uygun olur?

- Sabahleyin erkenden işi bırakıp yarın gece saat onda tekrar çalışmaya başlayacağım efendim.

- Saat on birde gelirim.

Bana teşekkür etti ve benimle birlikte dışarı çıktı. "Yukarı giden patikayı buluncaya kadar," dedi, o garip alçak sesiyle, "size beyaz ışıqlımla yol göstereceğim efendim. Yolu bulduğunuz zaman bana seslenmeyin! Ve yukarı varınca da seslenmeyin!"

Davranış biçimi, mekânı birdenbire daha da soğuklaştırdı gibi geldi bana, ama ben başka bir şey söylemedim.

- Yarın gece aşağıya inerken de seslenmeyin! Size bir veda sorusu sormama izin verin lütfen. Bu gece size "Merhaba aşağıdaki!" sözlerini söyleten neydi?

- Tanrı biliyor ki, dedim, o anlama gelen bir şeyler söyledim...

- O anlama gelen bir şey değil efendim. Kelimeler tam olarak bunlardı. Bu kelimeleri çok iyi hatırlıyorum.

- Tam bu kelimeler olduğunu kabul ediyorum. Bunları söylediğime şüphe yok, çünkü sizin aşağıda olduğunuzu görmüştüm.

- Başka nedeni yok mu?

- Başka nasıl bir nedeni olabilir ki?

- Bu kelimelerin size fizikötesi bir şekilde iletilmiş olduğuna dair bir şey hissediyor musunuz?

- Hayır.

Bana iyi geceler diledi ve ışığı kaldırıp tuttu. Patikayı buluncaya kadar hat boyunu (içimde, arkamdan gelecek bir trenin nahoş heyecanıylayla) takip ettim. Patikayı buldum. Yukarı tırmanmak, inmekten daha kolaydı. Herhangi bir olağandışı olay olmadan kaldığım hana geri döndüm.

Ertesi gece tam kararlaştırılan saatte, uzaktaki saatler on biri vururken, adımımı zikzak yolun ilk dönemecine atmış bulunuyordum. Adam elinde beyaz ışığıyla aşağıda beni bekliyordu. "Size seslenmedim" dedim, yaklaştığımda. "Şimdi konuşabilir miyim?" "Elbette efendim, buyurun." "O zaman iyi akşamlar, elinizi sıkayım." "İyi akşamlar efendim." Kulübesine doğru yan yana yürüdük, içeri girip kapıyı kapattık ve ateşin yanma oturduk.

- Kararımı verdim efendim, diye başladı söze, oturur oturmaz öne doğru eğilerek. Fısıltının biraz üzerinde bir ses tonuyla konuşuyordu, Beni üzen şeyin ne olduğunu, bana ikinci kez sormak zorunda kalmayacaksınız. Dün gece sizi başka birisine benzettim. Beni üzen bu.

- Bu yanılgı mı?

- Hayır. O başka kişi üzüyor.

- Kim o?

- Bilmiyorum.

- Bana mı benziyor?

- Bilmiyorum. Yüzünü hiç görmedim. Sol koluyla yüzünü kapatmıştı ve sağ kolunu da sallıyordu, şiddetle sallıyordu. Böyle.

Gözlerimle hareketini takip ettim ve bu "Tanrı aşkına, çekil yoldan" anlamında, azamî duygu ve şiddetle sallanan bir kolun hareketiydi.

- Bir dolunay gecesinde, dedi adam, "Merhaba aşağıdaki!" diye seslenen bir ses duyduğumda burada oturuyordum. Korkuyla yerimden fırlayıp şu kapıdan bakınca, tünelin ağzındaki kırmızı ışığın yanında durmuş, şimdi size gösterdiğim gibi kolunu sallayan o kişiyi gördüm. Ses bağırmaktan kısılmış gibiydi ve haykırıyordu: "Dikkat et! Dikkat et!" Ve sonra, yine: "Merhaba, aşağıdaki!" Lambamı kaptım ve ışığı kırmızıya çevirip "Kötü bir şey mi var? Ne oldu? Nerede?" diye seslenerek o şekle doğru koştum. Figür tünelin karanlık ağzının hemen dışında duruyordu. Ona o kadar yaklaştığım halde, hâlâ koluyla gözlerini kapatıyor olması, beni hayrete düşürdü. Doğruca yanına koştum ve kolunu tutup çekmek için elimi uzatınca yok oldu.

- Tünele mi girdi?

- Hayır. Beş metre kadar tünelin içinde koştum. Sonra durup lambamı başımın üzerine kaldırıncayla, mesafe rakamlarını ve tavandan sızıp duvarlardan aşağı akan suların lekelerini gördüm. Girmiş olduğumdan daha da hızlı dışarı koştum (çünkü bu yer bende ölümcül bir nefret duygusu uyandırıyor) ve kendi kırmızı ışığımla, kırmızı tehlike ışığının tüm çevresine baktım. Sonra demir merdivenden kırmızı ışığın üzerindeki sahanlığa çıkıp indim ve koşarak buraya döndüm. Her iki yöne de telgraf çektim: "Bir alarm verildi. Kötü bir şey mi var?" Her iki yönden de cevap geldi: "Her şey yolunda."

Omurgamı izleyen soğuk bir parmağın hafif dokunuşuna karşı koyarak, bu şekillerin nasıl bir göz aldatmacası olduğunu; gözün görme fonksiyonuna hizmet eden hassas sinirlerdeki hastalıktan kaynaklanan bu şekillerin, hastaları nasıl sık sık rahatsız ettiğinin bilindiğini; bu hastalardan bazılarının, hastalığın doğasını anlayıp bunu kendi üzerlerindeki deneylerle kanıtlamış olduklarını ona anlattım. "Hayalî çığlığa gelince" dedim, "böyle yavaş sesle konuşurken durup bu olağandışı vadideki rüzgârı ve onun telgraf tellerinde çıkardığı arpe benzer vahşi sesini bir an için dinleyin."

Bir süre oturup dinledikten sonra, bunları kabul ettiğini ve rüzgârla telgraf tellerini -burada o upuzun kış gecelerini öyle çok yaşamıştı ki, yalnız ve uyumadan- oldukça iyi biliyor olması gerektiğini söyledi, ama öte yandan bitirmemiş olduğu sözlerini tamamlamak için yalvardı.

Beni bağışlamasını rica ettim. Koluma dokunarak yavaşça şu sözleri ekledi:

- Bu belirtinin ortaya çıkışından sonraki altı saat içinde bu hatta, o unutulmaz kaza oldu. Ve on saat içinde ölü ve yaralılar tünelin içinden geçirilerek o figürün durmuş olduğu yere getirildi.

Nahoş bir ürperti baştan aşağı vücudumda dolaştı, ama ben buna karşı koymak için elimden geleni yaptım. Olağanüstü bir rastlantının, onun aklını etkileyecek kadar fazla hesaba katıldığının reddedilemeyeceğini söyledim. Ancak olağanüstü rastlantılar sık sık meydana gelirdi ve böyle bir konuyla ilgilenirken, bunların göz önüne alınması gerektiği tartışma götürmezdi. "Ama elbette itiraf etmeliyim ki" diye ekledim (sanırım bana karşı çıkacağını gördüğüm için) "öte yandan da sağduyulu insanlar, hayatla ilgili olağan hesapları yaparken rastlantılara pek fazla yer vermez."

Bitirmemiş olduğu sözleri için yine yalvardı.

Ben de sözünü kestiğim için yine affını rica ettim.

- Bu, dedi, yine elini koluma koyup çukur gözleriyle omzunun üzerinden bir göz atarak, tam bir yıl önceydi. Aradan altı ya da yedi yıl geçmiş, ben şaşkınlık ve şoktan ancak kurtulmuştum. Bir sabah gün ışıdığı sırada kapıda durmuş kırmızı ışığa doğru bakarken hayaleti yine gördüm.

Durdu ve bana sabit bakışlarla baktı.

- Bağırıyor muydu?

- Hayır. Sessizdi.

- Kolunu sallıyor muydu?

- Hayır. Işık direğine dayanmıştı ve her iki eliyle yüzünü kapatmıştı, işte böyle.

Bir kez daha gözlerimle hareketini izledim. Ölüm kederini ifade eden bir hareketti. Böyle bir pozu mezarların üzerindeki taş figürlerde görmüştüm.

- Ona doğru gittiniz mi?

- İçeri girip oturdum, kısmen kafamı toplamak, kısmen de bayılacak gibi olduğum için. Tekrar kapıya gittiğim zaman güneş tepede yükselmiş ve hayalet yok olmuştu.

- Ama bunu takiben hiçbir şey olmadı değil mi? Arkasından hiçbir şey gelmedi, öyle değil mi?

İşaret parmağıyla iki ya da üç kez, her seferinde dehşet içinde, başıyla da doğrulayarak koluma dokundu:

- Tam o gün bir tren tünelden çıkarken yanımdaki vagonun penceresinde, karmaşa içinde eller ile kafalar görür gibi oldum ve bir şey el salladı. Makiniste tam geçiş işaret verdiğim sırada görmüştüm bunu. Stop! Makinist makineleri durdurup frene bastı ama tren sürüklenip buradan ancak yüz metre kadar ileride durdu. Arkasından koştum ve koşarken tren sesinin yanı sıra korkunç çığlık ve ağlamalar duydum. Kompartmanların birinde çok güzel genç bir hanım ansızın ölmüştü ve içeri getirilip sizinle aramızdaki tam bu döşemeye uzatıldı. Gösterdiği tahtalara bakarken, sandalyemi gayri ihtiyarî geri çektim.

- Doğru efendim, doğru. Size bunu tamamen, olduğu gibi anlatıyorum.

Sonucu etkilemek üzere söyleyecek hiçbir şey bulamadım ve ağızım kupkuru oldu. Rüzgâr ve telgraf telleri, hikâyeyi uzun ve kederli bir inlemeyle sürdürdü.

Bir süre sustuktan sonra yeniden konuşmaya başladı. "Şimdi efendim, bunu değerlendirin ve aklımın nasıl altüst olduğunu anlayın. Hayalet bir hafta önce geri geldi. O zamandan beri belli bir düzeni olmadan ara sıra yine görünüyor.

- Işığın yanında mı?

- Tehlike ışığının yanında.
- Ne yapıyor?

"Tanrı aşkına çekil yoldan!" sözleriyle ilgili daha önce göstermiş olduğu hareketleri, olabildiğince artan bir duygu yoğunluğu ve şiddetle tekrarladı.

Sonra devam etti, "Onun yüzünden ne huzurum ne rahatım kaldı. 'Aşağıdaki! Dikkat et! Dikkat et!' diye, büyük bir ıstırap ifadesiyle dakikalarca bana sesleniyor. Bana el sallayarak orada duruyor. Benim küçük zili çalıyor..."

Bunu derhal yakaladım. "Dün akşam ben buradayken ziliniz çaldı, siz de kapıya gittiniz öyle mi?"

- İki kez.

- Eh, görüyorsunuz, dedim, hayal gücünüzün sizi nasıl aldattığını. Gözlerim zildeydi ve kulaklarım da zilin sesine açıktı. Eğer ben yaşıyorsam, o belirttiğiniz zamanlarda zil ÇALMADI. Hayır, ne o zaman ne de başka zaman; istasyonların sizinle bağlantı kurduklarında gerçekleşenlerden başka, zil hiç çalmadı.

Başını hayır anlamında salladı. "Bununla ilgili şimdiye kadar hiç hata yapmadım efendim. Hayaletin ziliyle, gerçek olanı birbirine hiç karıştırmadım. Hayaletin çaldırdığı zilde, başka hiçbir şeyin çıkarmadığı acayip bir titreşim oluyor. Zilin titreşimlerinin gözle görüldüğünü iddia etmedim. Onu duymadığınıza da şaşırıyorum. Ama ben duydum."

- Peki siz dışarıya baktığınızda hayalet orada mıydı?
- ORADAYDI.
- Her iki seferde de mi?

Sebatla tekrar etti: "Her iki seferde de."

- Benimle şu anda kapıya gelip ona bakar mısınız?

Sanki biraz isteksizmiş gibi altdudağım ısırıldı ama yerinden kalktı. Kapıyı açtım, o kapı aralığında, ben de basamakta durdum. İşte tehlike ışığı. İşte tünelin karanlık ağız. İşte bu derin çukurun yüksek, ıslak taş duvarları. İşte bunların tepesindeki yıldızlar.

- Onu görüyor musunuz? diye sordum yüzüne özellikle dikkat ederek. Gözleri yuvalarından dışarı fırlayacak gibiydi; ama aynı noktaya baktığımda şaşkınlığım daha fazlaydı, belki de.

- Hayır, diye cevap verdi, orada değil.
- Aynı fikirdeyim, dedim.

Tekrar içeri girdik ve kapıyı kapatıp yerlerimize oturduk. Bu avantajdan nasıl daha iyi yararlanabileceğimi, tabii eğer buna avantaj denilebilirse, düşünüyordum ki, yeniden normal bir şekilde konuşmaya başladığında, aramızda gerçekte ilgili ciddi bir sorun olamayacağını düşünmekle kendimi çok zayıf bir konuma düşürmüş olduğumu hissettim. "Beni korkunç derecede üzen sorunun 'Hayalet ne demek istiyor?' sorusu olduğunu artık tamamen anlıyorsunuzdur, efendim."

Tam olarak anladığımdan emin olmadığımı söyledim.

- O neye karşı uyanda bulunuyor? dedi. Derin düşüncelere dalmıştı ve sadece arada bir bana doğru çevirdiği gözleri ateşteydi. Tehlike nedir? Tehlike nerededir? Tehlike tren hattında herhangi bir yerin üzerinde asılı duruyor. Kötü bir felaket olacak. Daha önce olanlardan sonra üçüncü kez olacağına şüphe yok. Ancak hayaletin beni ziyaret etmesi kesinlikle acımasızca. Ben ne yapabilirim ki?

Mendilini çıkarıp alnından damlayan terleri sildi.

- Birine ya da her iki yöne de telgraf çekecek olsam, buna bir kanıt gösteremem, diye devam etti, avuç içlerini silerek. Başım derde girecek ve bir faydası olmayacak. Deli olduğumu düşünecekler.

Bu iş aynen şöyle cereyan edecek: mesaj: 'Tehlike! Dikkatli olun!'

Cevap: 'Ne tehlikesi? Nerede?' Mesaj: 'Bilmiyorum. Ama Tanrı aşkına dikkatli olun!' Beni görevden alacaklar. Başka ne yapabilirler ki?

Aklının azap içinde yandığını görmek çok acıklıydı. Hayata dair anlaşılmasa bir sorumluluk duygusuyla, dayanamayacağı bir yükün altında kalan vicdan sahibi bir adamın zihinsel azabıydı bu.

- Tehlike ışığının altında ilk durduğu zaman, diyerek, siyah saçlarını arkaya doğru götürüp, yakıcı ıstırabının zirvesinde şakaklarını elleriyle defalarca ovuşturarak sözlerini sürdürdü, bana neden kazanın nerede olacağını söylemiyor, eğer olacaksa? Bunun önüne nasıl geçilebileceğini bana neden

söylemiyor, önüne geçilebilmesi mümkünse? İkinci gelişinde yüzünü saklamıştı. Neden bunun yerine bana, 'Genç kız ölecek. Onu evinden dışarı çıkarmasınlar' demedi? Her iki seferde de uyanların gerçek olduğunu bana göstermek ve şimdi de beni üçüncüsüne hazırlamak için geldiyse, beni neden açık seçik bir şekilde uyarmıyor? Ve ben, Tanrı yardımcım olsun, bu ıssız istasyonda zavallı, önemsiz bir işaret memuru! Neden harekete geçecek güce ve kendisine inanılacak itibara sahip birisine gitmiyor?

Onu bu durumda görünce, gerek halk güvenliği, gerekse bu zavallı adamın iyiliği için şu anda yapmam gereken şeyin onu sakinleştirmek olduğunu anladım. Bu nedenle aramızdaki gerçek ya da gerçekdışılıkla ilgili sorunu bir kenara bırakarak, ona bu görevini tümüyle devralacak kişinin kim olursa olsun bunu iyi yapması gerektiğini ve aklını karıştıran bu belirtiyi kavrayamıyor olsa bile, hiç olmazsa görevini iyi bilmesinin kendisi için bir teselli kaynağı olduğunu anlattım. Bu çabamla, onu inancından vazgeçirdim ve mantıklı düşünmesini sağladım. Sakinleşti, mesleğiyle ilgili gelip geçici görevler, gece ilerledikçe daha büyük dikkat ister oldu; ve ben gecenin ikisinde oradan ayrıldım. Bütün gece kalmayı teklif etmiştim ama o bunu kabul etmemişti.

Patikadan yukarı tırmanırken, dönüp kırmızı ışığa birkaç defa baktığımı, kırmızı ışığın hoşuma gitmediğini ve eğer yatağım onun altında olsaydı çok kötü bir uyku uyuyacağımı saklamak için hiçbir neden görmüyorum. Kaza ve ölü kızı ilişkin olayların birbiri ardına gelmesi de hoşuma gitmiyordu. Bunu saklamamakta da bir sakınca görmüyorum.

Fakat zihnimdeki asıl şey, bu sırrın emanet edildiği kişi olduğum için nasıl hareket etmem gerektiği düşüncesi idi. Adamın akıllı, ihtiyatlı, özenli ve mükemmel olduğunu tespit etmiştim; ama daha ne kadar süre aklı durumu böyle kalabilirdi ki? Alt kademede olsa bile, önemli bir sorumluluk taşıyordu ve (mesela) ben, onun sağlıklı bir biçimde bu işin üstesinden gelmeyi sürdüreceği umuduyla hayatımı tehlikeye atmak ister miydim?

Kendisine dürüstçe açıklama yapmadan ve ona orta bir yol teklif etmeden önce, bana anlatmış olduklarım amirlerine bildirmemin haince bir şey olacağı duygusu galip geldi. Sonunda bu yörelerde varlığını öğrenebileceğimiz en güvenilir doktora gidip fikrini almak üzere ona refakati (aksi halde sırrım saklamayacaktım) teklif etme karar aldım. Görev saatindeki değişim, bana verdiği bilgiye göre, yarın gece olacaktı. Güneşin doğuşundan bir ya da iki saat sonra işi bırakıp güneşin batışından hemen sonra yeniden işe başlayacaktı. Buraya tekrar gelmek için bu duruma uygun bir zaman tayin ettim.

Ertesi akşam latif bir akşamdı ve bunun keyfini çıkarmak için erkenden yürüyüşe çıktım. Derin çukurun tepesine yakın tarlaların içindeki patikadan geçerken güneş henüz tam anlamıyla batmamıştı. Yürüyüşümü bir saat kadar uzatayım, dedim, yarım saat gidiş, yarım saat de dönüşten sonra, işaret memurunun kulübesine gitme zamanı gelmiş olacaktı.

Gezintime başlamadan önce kenara doğru yürüyüp mekanik biçimde aşağı baktım; onu ilk kez görmüş olduğum noktadan. Tünel ağzının yakınlarında, sol koluyla gözlerini kapatmış, sağ kolunu şiddetle sallayan bir adamın görüntüsünü gördüğümde içimi saran heyecanı tarif edemem.

İçimi daraltan .tarifsiz dehşet duygusu bir anda geçti. Çünkü bu görüntünün, gerçek bir adama ait olduğunu ve yakınındaki bir grup adama, işaret memurunun el kol hareketlerini yinelediğini o anda görmüştüm. Tehlike ışığı artık yanmıyordu. Işığın direğine, tahta desteklerle ve branda beziyle yapılmış, benim için tümüyle yeni, küçük ve alçak bir kulübecik dayanmıştı. Bir yataktan daha büyük gözüküyordu.

İçimde, kötü bir şey olduğuna dair karşı konulmaz bir duyguyla ölümcül kötülüğün adamı orada bırakmamdan kaynakladığım, adamın yaptıklarını düzeltecek ve duruma hâkim olacak birinin gönderilmemesine sebep olmaktan dolayı duyduğum suçluluğun ve korkunun beynimde şimşek gibi çakmasıyla- yılankavi patikayı elimden geldiği kadar hızla indim.

- Ne oldu? diye sordum adamlara.
- İşaret memuru bu sabah ölmüş efendim.
- Şu kulübede kalan adam olmasın?
- Ta kendisi efendim.
- Benim tanıdığım adam mı?

- Eğer onu tanıyordusanız, teşhis edebilirsiniz efendim, dedi ötekiler adına konuşan adam. Ağırbaşlı bir şekilde şapkasını çıkarıp branda bezinin ucunu kaldırarak, çünkü yüzü pek parçalanmamış, dedi.

- Ah, nasıl oldu bu, nasıl oldu bu? diye, branda bezi tekrar kapatılırken dönüp bir ona bir ötekine sordum.

- Lokomotif biçmiş efendim. İngiltere'de hiç kimse bu işi ondan daha iyi bilmezdi. Fakat nasıl olduysa raydan çekilmemiş. Kaza tam gündüz vakti olmuş. İşaretçi ışığı çakmış ve lamba da elindeymiş. Lokomotif tünelden çıkarken sırtı dönükmiş ve lokomotif onu biçmiş. Makinist şu adam. Olayın nasıl olduğunu bize gösteriyordu. Göster beyefendiye Tom.

Kaba, siyah giysili adam, daha önce durduğu tünelin ağzındaki yere tekrar gitti.

- Tünelde dönemeci dönerken efendim, dedi, onu tıpkı dürbünün ucundan görüyormuşum gibi, tünelin ucunda gördüm. Sürati kontrol edecek zaman yoktu ve onun çok dikkatli olduğunu bilirdim. Üzerine doğru hızla giderken düdüğe aldırış etmiyor gibi gözüktüğü için frene asıldım ve gücümün yettiği kadar yüksek sesle ona bağurdım.

- Ne dediniz?

- Dedim ki, 'Aşağıdaki! Dikkat et! Dikkat et! Tanrı aşkına, yoldan çekil!' İrkildim.

- Ah efendim, çok korkunç bir andı. Ona bağırmaı hiç kesmedim. Görmemek için bu kolumla gözlerimi kapattım ve bu kolumu da sonuna kadar salladım; ama hiçbir faydası olmadı.

Garip olaylardan birinin üzerinde, ötekinden fazla durarak bu hikâyeyi uzatmadan bitirirken, şu üst üste gelen rastlantılara dikkatinizi çekmek isterim. Makinistin kaza anındaki uyarısı, sadece talihsiz işaretçinin bana tekrarladığı hayaletin sözlerini değil, aynı zamanda taklidini yaptığı hayaletin hareketleriyle ilgili -işaretçinin değil- benim söylediğim, tümüyle kendi zihnimin türettiği sözleri de içeriyordu.

Şişedeki İfrit

R. L. Stevenson

Hawaii Adası'nda bir adam vardı. Ben onun adına Keawe diyeceğim. Doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ yaşıyor ve adı sır olarak kalmalı; ancak doğduğu yer, Büyük Keawe'nin kemiklerinin saklandığı bir mağaranın da olduğu Honaunau'ya pek uzak değildi. Bu adam yoksul, cesur ve aktifti; bir öğretmen kadar okuyup yazabiliyordu. Bunun ötesinde birinci sınıf bir denizciydi; bazen adalar arasında yelken açar, bazen de Hamakua kıyılarında bir balina teknesinin dümeninde olurdu. Sonunda Keawe'nin aklına büyük dünyayı ve yabancı kentleri görme düşüncesi girince, San Fransisco'ya gitmeye hazırlanan büyük bir gemiye bindi.

Burası güzel bir limanı olan güzel bir kenttir ve sayısız zengini vardır; ve özellikle bir tepe vardır ki, muhteşem evlerle kaplıdır. Keawe bir gün bu tepede, cebi parayla dolu, sokağın her iki yanındaki büyük evlere keyifle bakınarak geziyordu. "Ne güzel evler!" diye düşündü, "Bunların içinde yaşayan ve yarını için hiç kaygılanmayan bu insanlar kim bilir ne kadar mutludur!" Öteki evlerden daha küçük, ama bir oyuncak gibi pırıl pırıl boyalı ve süslü bir evin önüne geldiği sırada, aklından geçen düşünce buydu. Bu evin merdivenleri gümüş gibi parlıyor, evin çevresinden bir çelenk gibi yaprak ve çiçek fışkırıyor ve camları elmas gibi pırıl pırıl yanıyordu. Keawe durdu ve gördüğü bütün bu mükemmellik karşısında şaşırdı. Öylece dururken camdan kendisine doğru bakan bir adamın varlığını fark etti; altı kayalık olan bir gölde bir balığı nasıl görürseniz, Keawe de onu öyle görebiliyordu. Adam siyah sakallı, kafasında saç kalmamış bir ihtiyardı ve yüzü kederle bulutlanmış, acı acı iç çekiyordu. İşin doğrusu şu ki, Keawe içerideki adama, adam da dışarıdaki Keawe'ye bakarken, biri diğerini kıskanıyordu.

Adam birdenbire gülümsedi, başını sallayıp eliyle Keawe'yi içeri çağırdı ve onu evin kapısında karşıladı.

- Bu güzel ev benim, dedi adam ve yine acı acı iç çekti. Odalarını görmek ister miydin acaba?

Böylece Keawe'nin önüne düşüp bodrumundan çatısına kadar evin her tarafını gezdirdi. Bu evde ona göre mükemmel olmayan hiçbir şey yoktu. Keawe büyük bir şaşkınlığa düştü.

- Sahiden, dedi Keawe, bu çok güzel bir ev; ben böyle bir evde yaşasaydım gün boyu kahkahalar atardım. Peki sen neden iç çekip duruyorsun?

- Hiçbir neden yok ki, dedi adam, eğer dilersen, her noktası buna benzer ve hatta daha da güzel bir eve neden sahip olamayasın. Herhalde biraz paran vardır, öyle değil mi?

- Elli dolarım var, dedi Keawe, ama böyle bir ev elli dolardan fazla eder.

Adam bir hesap yaptı. "Daha fazla paran olmadığına üzuldüm," dedi adam, "zira bu gelecekte sorun yaratabilir; ama yine de elli dolara senin olabilir."

- Ev mi? diye sordu Keawe.

- Hayır, ev değil, diye yanıtladı adam, sadece şişe. Sana çok zengin ve talihli görünüyor olsam da, tüm servetime ve ev ile bahçesine varım litrelikten daha büyük olmayan bir şişe sayesinde sahip olduğumu açıklamalıyım. İşte böyle.

Kilitli bir yeri açarak uzun boyunlu ve şiş karınlı bir şişe çıkardı; gravürleri gökkuşağı gibi renk değiştiren şişenin camı, süt gibi aktı; içinde bir gölgeye ve ateşe benzer bir şey, anlaşılmaz şekilde kımlıydı.

- İşte şişe, dedi adam. Keawe kahkahayla gülerken, bana inanmıyor musun? diye ekledi. Dene öyleyse. Bak bakalım kırabiliyor musun?

O zaman Keawe şişeyi alıp yoruluncaya kadar yere vurdu; şişe bir lastik top gibi yerde zıplıyor ama kırılmıyordu.

- Garip bir şey bu, dedi Keawe. Çünkü hem dokunulduğunda hem de bakıldığında, şişe camdan.

- Camdan, diye yanıtladı adam, eskisine nazaran daha derinden iç çekerek; ama bunun camı cehennemin alevlerinde tavllanmış. İçinde bir ifrit yaşıyor ve işte kımlıdadığını gördüğümüz gölge o; yahut ben öyle zannediyorum. Bunu kim satın alırsa, ifrit onun emrine girer; arzu ettiği her şey -aşk, şöhret, para, bu ev gibi evler ya da bu kente benzer bir kent- o kişinin ağzından çıkan sözle birlikte onun olur. Bu şişe Napolyon'daydı; bu sayede büyüüp dünyanın kralı oldu, fakat sonunda şişeyi sattı ve yıkıldı. Bu şişe Kaptan Cook'tayken birçok ada keşfetti, ama o da şişeyi satınca Hawaii'de vahşice öldürüldü. Çünkü satılınca güç ve koruma da birlikte yok oluyor; kim ki sahip olduklarından hoşnut kalmaz, onun başına bela gelir.

- Ve sen tüm bunlara karşın yine de satacağından mı söz ediyorsun? diye sordu Keawe.

- Dilediğim her şeye sahibim ve yaşılanıyorum, diye yanıtladı adam. Şişenin yapamayacağı tek bir şey var; hayatı uzatamıyor, bunu senden saklamak adil olmazdı. Şişenin bir de sakıncası var; şöyle ki, bir insan şişeyi satmadan ölürse sonsuza kadar cehennem ateşinde yanmak zorunda kalacak.

- Elbette bu sakıncalı, hem de öyle böyle değil, diye bağırdı Keawe. Bu işe karışmak istemiyorum. Evsiz de kalabilirim, şükürler olsun Tanrı'ya, zerre kadar katlanamayacağım bir şey varsa, o da lanetlenmektir.

- Aman canım, ömür boyu her şeyi şişeden elde etmen gerekmez ki, diye cevap verdi adam. Tüm yapman gereken, aşırıya kaçmadan ifritin gücünü kullanıp sonra da tıpkı benim sana yaptığım gibi, onu başkasına satmak ve hayatını rahatlık içinde tamamlamaktır.

- İki şey dikkatimi çekti benim, dedi Keawe. Âşık bir genç kız gibi durmadan hep iç çekiyorsun, bu bir; ikincisi de bu şişeyi çok ucuza satıyorsun.

- Neden içimi çektiğimi sana zaten söylemiştim, dedi adam. Çünkü sağlığımın bozulmasından korkuyorum; senin de söylediğin gibi, ölüp cehenneme gitmek herkes için çok acıklı bir durum. Neden ucuz sattığıma gelince, şişenin garip bir özelliği olduğunu sana açıklamam gerek. Uzun zaman önce ifrit bunu dünyaya getirdiğinde hat safhada pahalıydı ve ilk önce Prester John'a milyonlarca dolara satılmıştı; ancak zararına satılmayacak olursa, satmak mümkün olamıyor. Eğer ödemiş olduğun fiyata satarsan, evcil bir güvercin gibi dönüp sana geri geliyor. Böylece bütün bu yüzyıllar boyunca fiyatı düşüp durdu ve işte şimdi de şişe olağanüstü ucuz. Ben bunu bu tepedeki asil komşularımın birinden satın aldım ve ödediğim para yalnızca doksandolardı. Ben bunu şimdi en fazla seksen dokuz

dolar, doksan dokuz cent'e satabilirim, bir penny bile daha fazlasına olmaz, yoksa şişe bana geri döner. Şimdi bu durumda iki sıkıntı var. Birincisi sen böyle eşsiz bir şişe için seksen küsur dolar teklif ettiğin zaman insanlar senin şaka yaptığını zannederler. İkincisi... ama bunun şimdi acelesi yok, bu konuya girmem gerekmez. Ama unutma ki satıştan alacağın para nakit olmalı.

- Bütün bunların doğru olduğunu nereden bileceğim? diye sordu Keawe.

- Bunlardan bazılarını hemen deneyebilirsin, diye cevap verdi adam. Ver bana elli dolarını, al şişeyi ve elli doların tekrar cebinde olmasını dile. Eğer bu olmazsa, anlaşılmayı bozacağıma ve parayı iade edeceğime şerefim üzerine yemin ederim.

- Beni kandırmıyorsun değil mi? dedi Keawe.

Adam kendisini büyük bir yeminle bağladı.

- Pekâlâ, o kadar riski göze alacağım, dedi Keawe, çünkü bunun hiçbir zararı olamaz. Ve tüm parasını adama ödedi, adam da ona şişeyi verdi.

- Şişedeki ifrit, dedi Keawe, elli dolarımın cebime geri dönmesini istiyorum. Ve bu sözü söyler söylemez, beklendiği gibi cebi eskisi kadar ağırlaştı.

- Harika bir şişe olduğu muhakkak, dedi Keawe.

- Şimdi sana iyi sabahlar benim aziz dostum; ve ifrit benim yerime artık seninle! dedi adam.

- Dur biraz, dedi Keawe, bu eğlenceyi daha fazla sürdürmek istemiyorum. Bana bak, şişeni geri al.

- Benim ödediğimden daha az paraya aldın bunu, diye cevap verdi adam, ellerini ovuşturarak. Artık bu sana ait; benim tarafımdan yapılacak tek şey, senin yalnızca sırtını görmek. Ve adam bunu söyler söylemez Çinli uşağı çağırdı ve Keawe'ye evin kapısı gösterildi.

Keawe şişe kolunun altında sokağa çıktığı zaman düşünmeye başladı. "Şişeyle ilgili her şey doğru mu acaba? Zararına bir alışveriş yapmış olabilirim. Belki de adam benimle eğleniyordu." Yaptığı ilk şey, parasını saymak oldu. Meblağ tam tamına kırk dokuz Amerikan doları ve bir chili bozukluktu. "Doğru gözüküyor" dedi Keawe. "Şimdi de başka bir oyun deneyeyim."

Kentin bu bölümündeki sokaklar, bir geminin güvertesi kadar temizdi. Öğle saati olmasına karşın, sokaklarda hiç insan yoktu. Keawe şişeyi bir su oluğunun içine koydu ve uzaklaştı. İki kez geriye dönüp baktığında, süt rengindeki şişman karınlı şişenin bırakmış olduğu yerde durduğunu gördü. Üçüncü kez arkasına bakıp köşeyi döndü; ama tam kaçmıştı ki, bir şey dirseğine çarpınca dönüp baktı! Havaya dikilen uzun boynuyla oydu; şişman karnına gelince, deri ceketinin cebine girmişti.

- Eh, bu iş doğruya benziyor, dedi Keawe.

Bunun sonrasında, bir dükkândan bir tirbuşon alıp tarlaların arasında تنها bir yere gitti. Orada şişenin tıpasını çıkarmaya uğraştı ama aletin vidalı ucunun şişenin tıpasına girmesiyle geri çıkması bir oluyor ve tıpa eskisi gibi bütünlüğü bozulmadan aynen yerinde kalıyordu.

- Bu yeni bir cins tıpa olmalı, dedi Keawe ama hemen sonra şişeden korktuğu için titremeye ve terlemeye başladı.

Limana geri dönüş yolunun üzerinde, bir adamın vahşi adalardan gelen deniz kabuklarını, vahşilerin tanrı ve tanrıçalarının tasvirlerini, eski madenî paralan, Çin'den ve Japonya'dan gelen resimleri, gemicilerin sandıklarında getirdikleri her türden eşyayı sattığı bir dükkân gördü. Hemen aklına bir fikir geldi. İçeri girdi ve yüz dolara şişeyi satmayı teklif etti. Dükkâncı onunla alay etti ve beş dolar fiyat verdi, ama tabii bu olağanüstü bir şişeydi; bunun camı insan tarafında üflenmemişti, o yüzden de süt beyaz renginin altındaki renkler, böyle hoş bir şekilde gökkuşağı gibi parlıyor ve gölge ortada garip bir şekilde hareket ediyordu; Keawe böylece kendi tarzında bir süre pazarlık yaptıktan sonra, dükkâncı ona şişe için altmış gümüş dolar verdi ve vitrinin ortasında duran rafın üzerine yerleştirdi.

- Şimdi, dedi Keawe, elliye aldığımı altmışa sattım, doğrusunu söylemek gerekirse biraz azına, çünkü benim dolarlarımdan birisi chili'ydi. Şimdi gerçeği bir başka yönden daha anlayacağım.

Sonra da gidip gemiye bindi ve sandığını açtığında bir de ne görsün, şişe orada. Kendisinden daha hızlı gelmişti. Keawe gemide Lopaka adlı biriyle arkadaş oldu.

- Senin canını ne sıkıyor ki, diye sordu Lopaka, gözünü sandığına dikmiş bakıyorsun?

Geminin baş kasarasında yalnızlardı. Keawe sırrını saklayacağına dair Lopaka'ya yemin ettirdikten sonra her şeyi anlattı.

- Bu çok garip bir olay, dedi Lopaka; ve korkarım ki bu şişe senin başını derde sokacak. Ama çok açık olan bir nokta var ki, o da başın zaten dertte ve bu alışverişten faydalansan iyi olur. Ondan ne isteyeceğine karar ver; emir ver, eğer arzun yerine getirilirse şişeyi ben alırım; çünkü benim düşüncem bir tekneye sahip olup adalar arasında ticaret yapmak.

- Benim düşüncem öyle değil, dedi Keawe; doğduğum yer olan Kona kıyılarında güzel bir evim ve bahçem olsun isterim; kapısından pırıl pırıl güneş ışığı girsin, bahçesinde çiçekler, pencerelerinde camlar -tam tamına bugün içine girdiğim ev gibi ama yalnızca bir kat daha yüksek ve kralın sarayı gibi her tarafı balkonlu duvarlarında resimler, masaların üzerinde süs eşyaları ve güzel örtüler olsun; dostlarımla ve akrabalarımla kaygıdan uzak yiyip içip eğleneyim.

- Pekâlâ, dedi Lopaka, öyleyse şişeyi yanımızda Hawaii'ye götürelim; eğer tüm bunlar gerçekleşirse, umduğun gibi, sözümde durup şişeyi satın alırım ve kendime bir tekne isterim.

Bu şartlar üzerinde anlaşmaya vardılar. Keawe, Lopaka ve şişeyi taşıyan gemi çok geçmeden Honolulu'ya ulaştı, iskeleye iner inmez hemen Keawe'ye başsağlığı dilemeye başlayan bir arkadaşıyla karşılaştılar.

- Bana neden dolayı başsağlığı dilediğini anlamıyorum, dedi Keawe.

- İştmemiş olman mümkün mü, dedi arkadaş, amcanın -o iyi ihtiyar- öldüğünü ve kuzeninin -o güzel delikanlı- denizde boğulduğunu?

Keawe'nin içi kederle doldu ve ağlayıp dövünmeye başlayınca şişeyi unutup gitti. Fakat Lopaka kendi kendine düşündü ve Keawe'nin üzüntüsü biraz sonra yatışınca, "Düşündüm de" dedi Lopaka, "amcanın toprakları Hawaii'de, Kaü bölgesinde değil miydi?"

- Hayır, dedi Keawe, Kaü'de değil; dağ tarafında, Hookena'nın biraz güneyinde.

- Bu topraklar şimdi senin mi olacak? diye sordu Lopaka.

- Öyle olacak, diyen Keawe akrabaları için yine ağlayıp sızlanmaya başladı.

- Hayır, dedi Lopaka, şimdi ağlamayı bırak. Aklıma bir fikir geldi. Sakın şişenin işi olmasın bu? Çünkü evinin yeri hazır artık.

- Eğer öyleyse, diye bağırdı Keawe, akrabalarımı öldürerek bana hizmet etmesi çok kötü bir yol. Fakat olabilir de tabii; çünkü hayalimde gördüğüm ev tam böyle bir yerdeydi.

- Ama henüz ev yapılmış değil, dedi Lopaka.

- Hayır, yapılacağı da benzemiyor! dedi Keawe; çünkü amcam kahve, avokado ve muz yetiştiricisi olduğu halde, beni rahat yaşatmaktan ötesini yapamaz; o toprakların geri kalanı kara lavdır.

- Haydi avukata gidelim, dedi Lopaka; ben hâlâ aynı şeyi düşünüyorum.

Avukatın yazıhanesine gelince, Keawe'nin amcasının son günlerde akıl almaz ölçüde zenginleştiği ve yüklü miktarda nakit parası olduğu ortaya çıktı.

- İşte ev için para! diye bağırdı Lopaka.

- Eğer yeni bir ev düşünüyorsanız, dedi avukat, işte size yeni bir mimarın kartı. Bana onun hakkında fevkalade şeyler anlattılar.

- Harika, harika! diye bağırdı Lopaka. Bizim için her şey kolaylaştı. Haydi söylenenleri yapalım.

Böylece mimara gittiler. Mimarın çizim masasının üzerinde ev projeleri duruyordu.

- Değişik bir şey mi istiyorsunuz? diye sordu mimar. Bunu nasıl buluyorsunuz? dedi ve Keawe'ye bir plan uzattı.

Keawe plana göz atınca bir çığlık attı; çünkü onun düşüncesinin tam tamına çizilmiş bir suretiydi bu.

- Bu ev meselesine girdim bir kere, diye düşündü. Bana geliş biçiminden hoşnut olmasam da artık bu ev işine girmiş bulundum bir kez ve ifritten iyilik almam yerinde olur.

Sonra mimara isteklerinin hepsini ve evin nasıl d  şeneceğini, duvar resimlerini, masaların üzerine konacak biblo ve süs eşyalarını söyledi. Adama tüm bu i  şleri ka  a yapacağını sordu.

Mimar ona bir sürü soru yönelttikten sonra kalemi eline alıp bir hesap yaptı; hesaplamayı bitirdiğinde, tam da Keave'ye miras kalan miktarı söyledi.

Lopaka ve Keawe birbirlerine baktılar ve ba  şlarını salladılar.

- Bu çok açık ki, diye düşündü Keawe,   yle ya da böyle bu eve sahip olacağım. Bu ev ifritten geliyor ve ne yazık ki ondan biraz iyilik alacağım; emin olduğ m bir şey var ki, o da bu şişeye sahip olduğ m sürece daha fazla dilekte bulunmayacağım. Fakat   imdi bu ev yükünün altına girdim ve cinden iyilik almam yerinde olacak.

Mimarla   artlar üzerinde anlaşmaya varınca bir sözleşme imzaladılar; sonra da Keawe ve Lopaka tekrar gemiye binip Avustralya'ya doğ ru yola çıktılar; çünkü mimarla aralarındaki anlaşma uyarınca, evin Keawe'nin zevkine göre inşa edilip süslenmesi için mimarı ve ifriti kendi hallerine bırakma dışında, hiçbir şeye karı  mayacaklardı.

Seyahatleri iyi geçti; Keawe ifritten daha fazla istekte bulunmayacağına ve yardım talep etmeyeceğine yemin etmiş olduğ u için kendini tutuyordu.

Döndüklerinde süre sona ermişti. Mimar onlara evin hazır olduğ unu söyledi ve Keawe ile Lopaka Hall'a bindiler, evi görmek ve her şey Keawe'nin kafasındaki fikre tam uygun mu diye anlamak için Kona'ya gittiler.

Ev dağı tarafında, gemilerden görülebilen bir yere inşa edilmişti. Yukarısı yağ mur bulutlarının i  ine doğ ru yükselen ormandı; a  ağ sıysa, kral atalarının gömülü olduğ u, kara lavlı toprağ ın sınırındaki kayalıklardı. Evin   evresi her renkten   i  ekle süslenmişti; bir tarafta papaya bahçesi, öteki tarafta ekmekağ acı bahçesi vardı; tam   ndeysel, denize doğ ru bir gemi direğ i dikilmiş ve tepesine bayrak çekilmişti. Evin içine gelince, büyük odaları ve her odanın önünde geniş balkonları olan      katlı bir binaydı. Pencereleeri camdandı ve camlar öylesine mükemmeldi ki, berraklığ ı suya benziyor ve gündüz gibi ışıldıyordu. Odalar çeşit çeşit m  blelerle döşenmişti. Resimler altın yaldızlı çerçeveleri içinde duvara asılmıştı: gemiler, savaşan insanlar, dünya güzeli kadınlar ve eşsiz manzara resimleri; Keawe'nin bu evin duvarlarına asılı bulduğ u resimler kadar parlak renkli resimler dünyanın hiçbir yerinde yoktu. S  s eşyalarına gelince, olağ an  st   güzeldi; müzikli saatler, resimli müzik kutuları, dünyanın her yanından pahalı silahlar ve yalnız bir adamı boş vakitlerinde eğ lendirecek en incelikli bilmeceleer. İnsan böyle odalarda yaşamaya kıyamaz, sadece i  lerinde dolaşır ve- seyrederdi; balkonları öyle genişti ki, nerdeyse bütün kasaba keyifle yaşayabilirdi; Keawe hangi balkonu tercih edeceğ ini bilemiyordu, yukarıya   i  ek bahçelerine bakan ve kara esintisini alan arka balkonu mu, yoksa a  ağ ıya, dağ ın yalçın kayalıklarına bakan, deniz r  zg  rını yudumlayan ve haftada bir Hookena ve Pele tepeleri arasında seyrüsefer yapan Hall'ı ya da tahta, muz ve avakado taşıyan tekneleri gören   n balkonu mu?

Keawe ile Lopaka evin her yanını inceledikten sonra verandada oturdular.

- Her şey tasarladığ ın gibi mi? diye sordu Lopaka.

- Sözcükler anlatmaya yetmez, dedi Keawe. Benim hayal ettiğ imden de güzel ve ben ho  nutluktan hasta oldum.

- G  z önüne alınması gereken bir şey daha var, dedi Lopaka, Bunların hepsi doğ al yoldan olmuş olabilir ve bunların ifritle bir ilgisi olmayabilir. Eğ er   i  eyi satın alır da buna kar  şın tekneyi elde edemezsem, elimi boş yere ateşe sokmuş olurum. Sana söz verdim, biliyorum; ama yine de bir kanıt daha göstermeyi benden esirgemezsin sanırım.

- İ  fritten daha fazla iyilik istemeyeceğ ime dair yemin ettim, dedi Keawe. Yeterince dibe battım zaten.

- D    nd  ğ  m iyilik değ il ki, diye yanıtladı Lopaka, yalnızca ifritin kendisini görmek. Bununla kazanılacak bir şey yok, onun için utanılacak bir şey de yoktur; onu bir kez görürsem, bu i  ten tümüyle emin olurum. O yüzden şimdiye kadar olanlar için beni hoşgör, bırak ifriti göreyim; ve sonra da, para işte elimde, onu satın alayım.

- Korktuğ um tek bir şey var, dedi Keawe. Belki ifrit çok çirkindir ve sen onu bir kez görürsen, şişeye kar  şı arzun sönebilir.

- Ben sözümün eriyim, dedi Lopaka. İşte bak, para aramızda duruyor.

- Pekâlâ, diye yanıtladı Keawe. Ben de merak ediyorum. Şimdi gel, sana bir bakalım Bay İfrit.

Bu sözler söylenir söylenmez ifrit şişeden çıkıp hemen içeri girdi, tıpkı bir kertenkele kadar hızlı; Keawe ve Lopaka yerlerinde donakaldılar. İkisi de bunun hakkında ne bir fikir ne de bir söz söylemek için ses bulamadan neredeyse gece karanlığı çöktü.

- Ben sözümün eriyim, dedi Lopaka, ve öyle olmam da gerekir. Yoksa ayağımın ucuyla bile bu şişeye dokunmazdım. Eh artık kendime bir tekne ile, cebime de bir iki dolar harçlık isterim; sonra da elimden geldiği kadar çabuk bu ifritten kurtulmaya bakarım; çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, onun görünüşü beni perişan etti.

- Lopaka, dedi Keawe, elinden geldiğince hakkımda kötü düşünme; biliyorum ki şu anda gece, yollar kötü ve mezarların yanından geçen yol böyle bir saatte geçmek için uğursuz bir yer, ama açıkça söyleyeyim ki, o ufak suratı gördüğümünden itibaren, bu şişe benden gidinceye kadar yemek yiyemeyeceğim, uyuyamayacağım ve dua edemeyeceğim. Sana bir fener, şişeyi içine koyman için bir sepet, ayrıca evimde canının çektiği herhangi bir resim ya da güzel bir eşyayı vereyim; hemen git ve Nahinu'yla birlikte Hookena'da uyu.

- Keawe, dedi Lopaka, pek çok insan bunu kötü karşıladı; özellikle de, sözümü tutup şişeyi satın alarak sana öyle dosta yakışır bir iyilik yaptığım sırada; üstüne üstlük gece, karanlık ve mezarların yanından geçen yol, vicdanında böyle bir günah ve kolunun altında böyle bir şişe taşıyan bir adam için on kat daha tehlikeli olmalı. Fakat ben kendim de öyle çok korkuyorum ki, seni bunun için suçlamaya yüreğim elvermez. İşte hemen gidiyorum; senin evinde mutlu olabilmen, benim de teknemin uğurlu olması ve her ikimizin de sonunda, ifrit ve onun şişesine rağmen cennete gitmemiz için Tanrı'ya dua ediyorum.

Böylece Lopaka tepeden aşağı inmeye başladı; Keawe ön balkonda durup atın nal seslerini dinledi ve fener ışığının patikadan aşağı inişini, sonra kayalıklarda atalarının gömülü olduğu mağaralar boyunca yol alışını izledi; korkudan titreye titreye ellerini göğsünde birleştirip Tanrı'ya arkadaşı için yakardı, kendisini de bu beladan kurtardığı için şükürler etti.

Fakat ertesi gün pırıl pırıl bir gün oldu ve yeni evini seyretmek Keawe'nin öyle hoşuna gitti ki korkularını unuttu. Günler birbirini kovaladı ve Keawe sonsuz bir mutluluk içinde burada yaşadı. Arka verandada oturuyordu; yemeğini yediği, gününü geçirdiği ve Honolulu gazetelerini okuduğu yer burasıydı; ama birisi ziyaretine gelince, içeri girip odaları ve resimleri seyreliyorlardı. Evin şöhreti uzaklara kadar gidiyor ve yayılıyordu; evi bütün Kona'da Ka-Hale Nuil diye geçiyordu; bazen de Parlak Ev, çünkü Keawe, bütün gün evin tozunu alan ve parlatıp cilalayan bir Çinli uşak tutmuştu; camlar, altın yaldızlar, güzel süs eşyaları ve resimler sabah ışığı gibi parlıyordu. Keawe'nin kendisine gelince, şarkı söylemeksizin odalarda gezemiyordu ve yüreği ferahtı; gemiler yelkenlerini açmış denizin üzerinde süzülürken, o da kendi renklerini bayrak direğinde dalgalandırıyordu.

Zaman böylece akıp gitti, ta ki Keawe bazı dostlarını ziyaret etmek için epeyce uzaklardaki Kailua'ya gidinceye kadar. Keawe orada çok güzel ağırlandı; ama olabildiğince erkenden ayrıldı oradan ve atını hızla sürdü, çünkü güzeller güzeli evini görmek için sabırsızlanıyordu; ayrıca o gece, eski zamanlarda ölenlerin Kona taraflarından, memleket dışına gitme gecesi idi; şimdiye kadar ifritle yeterince haşır neşir olduğu için, ölümlerle karşılaşmaktan eskisinden de fazla çekiniyordu. Honaunau'nun biraz ötesinde, ilerilerde bir kadının kıyıda denize girdiğini fark etti; yetişkin bir genç kıza benziyordu ama bunun üzerinde pek durmadı. Sonra kız, önce beyaz iç gömleğini sonra da holoku'sunu giyinirken gördü; aynı hizaya gelinceye kadar kız süslenmesini bitirip deniz kıyısından uzaklaşmıştı ve kırmızı holokusuyla patikanın yanında duruyordu; deniz banyosuyla terütaze olmuştu, gözleri pırıl pırıl ve iyilik doluydu. Keawe atının dizginlerini çekip ona baktı.

- Buralarda herkesi tanıdığımı sanırdım, dedi, nasıl oluyor da seni tanı mıyorum?

- Ben Kokua'yım, Kiano'nun kızı, dedi kız, Oahu'dan yeni döndüm. Siz kimsiniz?

- Sana kim olduğumdan biraz söz edeceğim, dedi Keawe, atından inerken, ama şimdi değil. Kafamı kurcalayan bir şey var, eğer kim olduğumu bilersen, beni tanıyabilirsin ve bana doğru cevap vermezsin. Ama şimdi bana tek bir şey söyle: evli misin?

Kokua buna kahkahalarla güldü. "Sorulan soran sizsiniz" dedi genç kız. "Asıl siz evli misiniz?"

- Elbette değilim Kokua, diye karşılık verdi Keawe, ve bu saate kadar da hiç düşünmedim. İşte yalın gerçek bu. Yolumun üzerinde sana rastladım, yıldıza benzeyen gözlerini gördüm ve kalbim bir kuş gibi hızla sana doğru uçtu. Onun için, beni istemiyorsan şimdi söyle ki, kendi evime gideyim; yok eğer başka gençlerden daha kötü olmadığımı düşünüyorsan, bunu da söyle ki, bu akşam yolumu değiştirip babanın evine doğru geleyim ve yarın o aziz insanla görüşeyim.

Kokua tek bir söz söylemedi, ama denize bakıp güldü.

- Kokua, dedi Keawe, eğer bir şey söylemiyorsan, bunu olumlu bir cevap olarak kabul edeceğim; öyleyse haydi babanın kapısına gidelim.

Genç kız Keawe'nin önünden yürüyor, hâlâ konuşmuyordu; sadece ara sıra dönüp geriye ve sonra yine önüne bakıyordu; şapkasının ipini dudaklarının arasına sıkıştırmıştı.

Nihayet kapıya vardıklarında Kiano verandasına çıktı ve Keawe'ye ismiyle seslenerek içeri buyur etti. Genç kız dönüp baktı, çünkü muhteşem evin ünü kulağına gelmişti; bunun fevkalade bir baştan çıkancısı olduğu muhakkaktı. Geceyi hep birlikte neşeyle geçirdiler; genç kız keskin bir zekâyâ sahipti, ebeveynlerinin gözü önünde küstahlık yapıp Keawe'yle alay etti. Keawe ertesi gün olunca Kiano'yla konuşup sonra da kızı yalnız yakaladı.

- Kokua, dedi Keawe, benimle bütün gece alay ettin; bana gitmemi buyurman için hâlâ zaman var. Sana kim olduğumu söyleyemezdim, çünkü öyle güzel bir evim var ki, o evi çok fazla, sana âşık olan adamı da çok az düşüneneğinden korktum. Artık her şeyi biliyorsun ve eğer beni bu son kez görüşün olsun istiyorsan, hemen söyle.

- Hayır, dedi Kokua; bu kez gülmüyordu, Keawe de daha fazlasını istemedi.

Keawe'nin kur yapması buydu; olaylar çok hızlı gelişti; bir ok gider, bir kurşun daha da hızlı gider, ama sonuçta her ikisi de hedefi vurabilir. Her şey çok hızlı gittiği gibi çok da ilerilere ulaştı ve Keawe'nin düşüncesi genç kızın kafasında sesini buldu; dalgaların lavlı kıyılarıdaki kırılmasında onun sesini duydu; anası ile babasını, sadece iki kez görmüş olduğu bu genç adam için doğup büyüdüğü adalarda bırakacaktı. Keawe'ye gelince, at mezarlarının olduğu kayalıkların altındaki dağ yolunda uçuyordu; atın nal sesleri ile keyifli keyifli şarkı söyleyen Keawe'nin sesi ölümlerin yattığı mağaralarda yankılanıyordu. Parlak Ev'e vardığında hâlâ şarkı söylüyordu. Geniş balkonunda oturuyor ve yemek yiyor, Çinli uşak efendisinin ağzı doluyken nasıl olup da şarkı söyleyebildiğine şaşırıp kalıyordu. Güneş denizde batıyor ve gece çöküyordu; ve Keawe lamba ışığında balkonlarda, dağların tepesinde dolaşıyor ve onun şarkısı gemilerdeki insanları şaşkına çeviriyordu.

- Ben şimdi yüksek tepedeki evimdeyim, dedi Keawe kendi kendine. Hayat bundan daha iyi olamaz; dağın zirvesi bu. Çevremdeki her şey benden kademe kademe daha aşağıda. İlk önce odaların ışıklarını açacağım, güzel küvetimde sıcak ve soğuk suyla yıkanacağım ve gelin odamın zifaf yatağında yalnız uyuyacağım.

Çinli uşak emri aldı, uykudan uyanıp sıcak su kazanını yakacaktı; uşak aşağıda kazanlarla uğraşırken, efendisinin yukarıdaki aydınlık odalarda şarkı söyleyip neşeyle dolaştığını duyuyordu. Su ısınmaya başladığında Çinli uşak efendisine seslendi ve Keawe banyoya gitti, Çinli uşak, efendisinin mermer küveti doldururken şarkı söylediğini duydu ve yine şarkı söylediğini duydu, soyunduğu sırada şarkı da kesik kesik duyulmaya başladı; bir an geldi ki şarkı tümüyle sona erdi. Çinli uşak dinledi, sonra "Her şey yolunda mı?" diye sormak için yukarıya Keawe'ye seslendi. Keawe, "Evet" diye yanıtladı ve ona gidip yatmasını emretti; ama Parlak Ev'de artık hiç şarkı duyulmuyordu ve o gecedен sonra da, Çinli uşak geceler boyunca efendisinin balkonlarda fasılasız dolaştığını işitip durdu.

Gerçek şöyleydi: Keawe yıkanmak için soyununca, gözüne kaya yüzeyindeki yosun parçalarına benzeyen döküntüler ilişmişti, işte şarkıyı kestiği an, tam o andı. Çünkü bu döküntülerin neye benzediğini biliyordu; cüzama yakalanmıştı.

Bu hastalığa yakalanmak, her insan için üzücü bir şeydir. Böyle güzel ve rahat bir evi terk edip tüm dostlarından ayrılarak, yalçın kayalıklar ile dalgaların dövdüğü kıyılar arasındaki Molakai'nin kuzey sahillerine gitmek Kim olursa olsun herkes için üzücü olurdu. Daha dün aşkıyla karşılaşan ve onu daha o sabah kazanan, şimdi de bir cam parçası gibi umutları tuzla buz olan insanoğlu Keawe'nin başına gelen neydi?

Bir süre küvetin kenarına oturdu; sonra haykırarak yerinden fırlayıp dışarıya koştu; tıpkı umutlarını yitirmiş birisi gibi bir ileri bir geri balkonda dolaşıp durdu.

- Hawaii'yi nasıl terk edebilirim? diye düşünüyordu Keawe. Dağların üstünde, bu kadar çok pencere, yüksek konumlu evimden nasıl ayrılabilirim? İçine düştüğüm aşkla yaşamak ve orada atalarından uzakta ölmek için Molakai'ye, kayalıkların yanındaki Kalaupapa'ya gitmeye nasıl cesaret edebilirim? Ne yanlış yapmıştım, ruhumda gizlenen günah neydi ki, o akşamüstü denizden serinlemiş çıkan Kokua'ya rastladım? Kokua, ey ruhumu tuzağa düşüren! Kokua, hayatımın ışığı! Asla evlenemeyeceğim kadın, artık bakamayacağım kadın, seven ellerimle artık dokunamayacağım kadın; işte bu yüzden, ah Kokua, ağıtlar yakıyorum senin için!

Keawe'nin nasıl bir adam olduğunu şimdi anlamış olmanız gerekir, çünkü isteseydi Parlak Ev'de yıllarca yaşayabilir ve hastalığı hiç kimse de bilmezdi, ama Kokua'yı kaybetmek zorunda kalsa bile, o böyle bir şeyi hiç düşünmedi. Ayrıca, olduğu haliyle bile Kokua'yla evlenebilirdi, birçoğu da bunu yapardı, çünkü onlarda domuz ruhu vardır, ama Keawe genç kızı yiğitçe seviyordu, ona zarar vermek ve onu tehlikeye atmak istemezdi.

Geceyarısını biraz geçiyordu ki şişeyi hatırladı, ifritin şişeden çıktığı günün anısını canlandırmak için arka verandaya gitti, bu düşünceyle birlikte damarlarında akan kan dondu.

- Bu şişe berbat bir şey, diye düşündü Keawe, ifriti de, cehennem ateşini göze almak da çok kötü. Fakat hastalığımı iyileştirmek ve Kokua'yla evlenmek için başka ne umudum olabilir ki? Ne! diye düşündü. Bana bir ev vermesi için ifritle bir kez korkmadan karşılaştıysam, Kokua'yı kazanmak için onunla tekrar karşılaşamaz mıyım?

O anda, Hall'ın Honolulu'ya dönüş gününün ertesi gün olacağını hatırladı. "Önce oraya gidip" diye düşündü, "Lopaka'yı görmeliyim. Şu andaki en büyük umudum, kurtulmaktan sevinç duyduğum o şişeyi yeniden bulmak."

O gece gözünü bile kırpmadı; lokmalar boğazında düğümlendi; Kiano'ya bir mektup gönderdi; geminin geleceği saate yakın, atıyla mezarların yanındaki kayalıklardan aşağı indi. Yağmur yağıyordu; atı ağır aksaktı, başım kaldırıp mağaraların kasvetli ağızlarına baktı ve orada dertsiz tasasız uyuyan ölüleri kıskandı, önceki gün atını nasıl doludizgin sürdüğünü anımsadı ve şaşakaldı. Böylece Hookena'ya vardı. Her zaman olduğu gibi tüm kasaba halkını gemi için toplanmış buldu. Dükkânın önündeki sundurmanın altında oturmuş şakalaşıyorlar ve birbirlerine havadisler veriyorlardı, ama bunlarla ilgilenmek hiç içinden gelmedi Keawe'nin. Onların aralarına oturup evlerin çatılarına yağın yağmura ve kayaları döven dalgalara baktı ve iç çekip durdu.

- Parlak Ev'in Keawe'si kederli, dediler birbirlerine. Elbette öyleydi, bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Derken Hail geldi ve küçük bir kayık Keawe'yi gemiye götürdü. Geminin arka bölümü, âdetleri gereği volkanı ziyarete gelmiş olan haole'lerle doluydu; orta bölümü de Kanakas'lar doldurmuştu ve ön tarafta ise Hilo'dan alınan vahşi boğalar ve Kaü'den alınan atlar vardı; ama Keawe keder içinde bunların hepsinden uzakta oturdu ve Kiano'nun evini görmek için bekledi, işte oradaydı, kara kayalıkların bulunduğu kıyıda, kakao ağaçlarının gölgesindeydi; işte kapının yanında kırmızı holoku, bir sinekten daha büyük değildi, bir sinek gibi vızır vızır oradan oraya gidip geliyordu. "Ah, kalbimin kraliçesi" diye bağırdı, "seni kazanmak için aziz ruhumu kaybetmeyi göze alacağım!"

Biraz sonra karanlık bastırdı ve kamaraların ışıkları yandı ve Haoleler âdetleri olduğu üzere oturup kâğıt oynayarak viski içtiler; ama Keawe bütün gece

güverteyi arşınladı; ertesi gün, onlar Molokai ya da Maui tarafından rüzgâr almadan yolculuklarına devam ederken, Keawe yine hayvanat bahçesindeki vahşi hayvanlar gibi volta atmaya devam etti.

Akşama doğru Diamond Head'ı geçip Honolulu Limanı'na vardılar. Keawe kalabalığın arasında dolaşp Lopaka'yı aramaya başladı. Lopaka belli ki bir tekne sahibi olmuş -adalarda daha iyisi olamazdı- ve Pola-Pola ya da Kahiki'ye macera aramaya gitmişti; böylece Lopaka'dan umudunu kesti. Aklına Lopaka'nın bir arkadaşı, kentteki bir avukat geldi (adım size söylememeliyim) ve onu araştırdı. Onun birdenbire zengin olduğunu ve Waikiki sahilinde güzel yeni bir evi olduğunu söylediler; Keawe'nin aklına bu yeni bir fikir getirdi ve kiralık bir araba çağırıp avukatın evine gitti.

Ev yepyenyidi ve bahçedeki ağaçlar bir bastondan daha büyük değildi; avukat çok mutlu bir adam havasında geldi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

- Siz Lopaka'nın arkadaşısınız, diye yanıtladı Keawe, Lopaka benden bir mal satın almıştı, sanırım izini bulmama yardım edebilirsiniz.

Avukatın yüzü karardı. "Sizi yanlış anladığımı iddia etmeyeceğim Bay Keawe" dedi avukat, "ama bu karışılmaması gereken çirkin bir iş. Hiçbir şey bilmediğimden emin olabilirsiniz, fakat yine de bir tahminde bulunabilirim; eğer güvenilir bir şahsa başvurursanız, bir haber alabilirsiniz sanıyorum."

Sonra da bir adamın ismini verdi ki, bunu da söylemesem iyi olur. Böylece dört gün geçti ve Keawe birinden ötekine dolaşp durdu- her yerde yeni giysiler, arabalar ve güzel yeni evler buluyordu; her yerde insanlar büyük hoşnutluk içindeydiler ama Keawe neyin peşinde olduğunu ima edince mutlaka yüzleri bulutlanıyordu.

- Doğru iz üstünde olduğuma kuşku yok, diye düşündü Keawe Bu yeni giysiler ve arabaların hepsi küçük ifritin armağanları ve bu hoşnut yüzler, yararlandıktan sonra o lanetli şeyden sağ salim kurtulmuş olan insanların yüzleri. Solgun yüzler görüp iç çekmeler duyduğum zaman şişeye yakınlaştığımı anlayacağım.

Sonunda umulmadık bir biçimde Beritania Caddesi'nde bir haoleye gitmesi tavsiye edildi. Kapıya geldiğinde hemen hemen akşam yemeği vaktiydi; burada da yeni bir evin malum göstergeleri vardı; taze bir bahçe, pencerelerde parlayan elektrik ışığı; ama evin sahibi karşısına çıktığında, bir umut ve korku şoku Keawe'yi baştan ayağa titretti; çünkü buradaki genç adam bir ceset gibi bembeyazdı; gözlerinin çevresinde siyah halkalar vardı; saçları yüzüne dökülmüştü ve çehresinde öyle bir görünüm vardı ki, ancak darağacını bekleyen bir insan böyle olabilirdi.

- İşte mutlaka bu, diye düşündü Keawe ve adamdan oraya gidiş amacını hiçbir şekilde gizlemedi. Şişeyi satın almaya geldim, dedi.

Bu söz üzerine Beritania Caddesi'nin genç haolesi geri geri sendeleyerek duvara dayandı.

- Şişe! dedi soluğu kesilerek, şişeyi satın almak! Boğuluyor gibi oldu ve Keawe'yi kolundan çekerek bir odaya götürdü ve iki kadehe şarap doldurdu.

- Saygılarımı sunarım, dedi Keawe, zamanında haolelerle az çok bir arada bulunmuştum. Evet, diye ekledi, şişeyi satın almaya geldim. Şimdiki fiyatı ne kadar oldu?

Genç adam bu sözü duyar duymaz kadeh parmaklarının arasından sıyrıldı ve Keawe'ye bir hayalet gibi baktı.

- Fiyat, dedi. Fiyat ha! Fiyatı bilmiyor musunuz?

- Bu yüzden size soruyorum, diye cevap verdi Keawe. Ama neden o kadar endişelisiniz? Fiyatta bir sorun mu var?

- Sizin zamanınızdan bu yana değeri çok düştü Bay Keawe, dedi genç adam kekeleyerek.

- Pekâlâ, pekâlâ, onu almak için daha düşük bir fiyat ödemem gerekiyor, dedi Keawe. Bu size kaç mal olmuştu?

Genç adamın yüzü bir çarşaf kadar beyazdı. "İki cent" dedi.

- Ne! diye bağırıldı Keawe, iki cent mi? Yani o zaman sadece bir cent'e satabilirsiniz. Ve bunu satın alan kişi... Sözcükler Keawe'nin dilinde dondu kaldı; bunu satın alan kişi bir daha asla satamayacaktı, ölünceye kadar şişe ve şişedeki ifrit onunla birlikte kalacak ve öldüğü zaman da ifrit onu cehennemin en kızgın yerine götürecekti.

Beritania Caddesi'nin genç adamı dizlerinin üzerine düştü. "Tanrı aşkına onu benden satın alın!" diye bağırdı. "Ek olarak servetimin tümünü de alabilirsiniz. Bu şişeyi o fiyata aldığım zaman aklımı kaçırmış durumdaydım. Çalıştığım dükkânda zimmetime para geçirmiş ve kaybetmişim; hapse girmek zorunda kalacaktım."

- Zavallı yaratık, dedi Keawe, onursuzluğunun karşılığı olan cezadan kaçmak için ruhunu böyle korkunç bir tehlikeye attın; ve beni bekleyen aşka rağmen tereddüt edeceğimi sanıyorsun. Şişeyi ver bana ve bozukluğu al; eminim ki hazırlamışsındır bile. İşte sana beş cent.

Keawe'nin tahmin ettiği gibi oldu; genç adam bozuk parayı çekmecesinde hazır tutuyordu, böylece şişe el değiştirdi; parmakları şişenin gövdesini tutar tutmaz Keawe sağlıklı bir adam olma dileğini fısıldadı. Eve gelince odasına çıkıp aynanın önünde soyundu, umulduğu gibi teni tam bir çocuğunki gibiydi. İşte o zaman tuhaf bir şey oldu: Keawe'nin bu mucizeyi görmesiyle birlikte düşüncesi anında değişikliğe uğrayıp cüzam önemini tümüyle yitirdi ve Kokua'nın da önemi yeterince küçüldü, kafasında sadece tek bir düşünce kaldı; şişedeki ifrite şimdi ve ebediyen bağlanmıştı ve cehennemin alevlerinde sonsuza kadar yanıp kül olmanın dışında hiçbir umudu yoktu. Geleceğinde alevlerin parıldadığını, ruhunun büzüştüğünü ve karanlığın ışığı örttüğünü hayalinde gördü.

Keawe birazcık kendine gelince farkına vardı ki, o gece otelde orkestranın çaldığı geceydi. Yalnız kalmaktan korktuğu için oraya gitti ve orada mutlu yüzler arasında bir aşağı bir yukarı dolaşıp durdu ve Berger'in her notaya vuruşunda alevlerin çatırtısını duydu ve cehennemin dipsiz çukurunda yanan kırmızı ateşi gördü. Orkestra birdenbire "Hiki-ao-ao"yu çalmaya başladı, Kokua'yla söylediği şarkıydı bu ve birden yine cesaretlendi.

- Tamam, diye düşündü Keawe, bir kez daha ifritten iyilik alayım bari.

Rastladığı ilk gemiyle Hawaii'ye geri döndü ve başarabildiği kadar çabuk Kokua'yla evlendi ve onu tepedeki Parlak Ev'e getirdi.

Şimdi de şöyle bir durum vardı; beraberlerken Keawe'nin yüreği sakindi, ama yalnız kalınca, derhal kara kara düşüncelere dalıp alevlerin çatırtısını duyuyor, dipsiz gayyalarda kıpkırmızı ateşin yandığını görüyordu. Kız ona elbette her şeyini kabullenerek gelmişti, kocasını gördüğünde kalbi yerinden oynuyor, elini bırakmıyordu; saçlarından ayak tırnaklarına kadar o kadar şık ve güzeldi ki, hiç kimse onu neşesiz göremezdi. İyi huyluydu. Ağzından her zaman iyi sözler çıkardı. Parlak Ev'de dolaşırken şarkı söylemeden duramazdı, üç katlı evin kuş gibi cıvıldaayan en neşeli varlığıydı. Keawe ona bakıp onu duymaktan haz duyuyor ama sonra da kendi köşesine gizlenip onun uğruna ödediği bedeli düşündüğü zaman ağlayıp inliyordu; sonra da gözlerini kurulayıp yüzünü yıkıyor, geniş balkona gidip karısıyla oturuyor ve mutsuz ruhuyla onun gülümsemelerine karşılık vererek şarkılarına katılıyordu.

Derken günün birinde Kokua'nın adımları ağırlaştı ve şarkıları nadiren duyulur oldu; artık gidip gizlice ağlayan yalnızca Keawe değildi, biri ötekini bırakıp aralarına Parlak Ev'in tüm genişliğini koyarak tam zıt balkonlarda oturuyordu. Keawe kendi umutsuzluk batağına o kadar dalmıştı ki, bu değişikliğin pek de farkında değildi; ve yalnız kalıp kara yazgısını arpacı kumrusu gibi düşünmek için daha fazla saati olduğuna sadece memnun oluyor ve böylece acılı kalbine rağmen güler yüzlü olmaya daha az mecbur kalıyordu. Fakat bir gün yavaşça eve girdiğinde iç çeke çeke ağlayan bir çocuk sesi duydu ve Kokua'yı balkonda yüzükoyun yere yatmış, kendini kaybetmiş gibi gözyaşı dökerken buldu.

- Bence bu evde ağlamaya hakkın var Kokua, dedi Keawe, ama mutlu olabilmen için kellemi bile verirdim.

- Mutlu! diye bağırdı Kokua. Keawe, Parlak Ev'inde yalnız yaşarken, adada mutluluğu dillerde dolaşan bir adamdın sen, kahkahalar atar, şarkılar söyledin, yüzün güneş ışığı kadar parlaktı. Sonra zavallı Kokua'yla evlendin, yüce Tanrı bilir Kokua'nın ne kusuru olduğunu, ama o günden beri yüzün gülmedi. Ah! diye bağırdı Kokua, neye üzülüyorum? Düşündüm ki güzelim, kocamı sevdiğimi biliyorum. Üzüldüğüm, acaba bu kara bulutları kocamın üzerine ben mi attım?

- Zavallı Kokua, dedi Keawe. Karısının yanına oturdu ve elini tutmaya çalıştı; ama o sertçe çekti. Zavallı Kokua! dedi yine Keawe, zavallı küçüğüm, güzelim. Bütün bu süre zarfında seni koruduğumu düşünmüştüm. Peki öyleyse, şimdi her şeyi öğreneceksin. O zaman hiç olmazsa zavallı Keawe'ye acırsın; o zaman,

Keawe geçmişte seni ne çok sevdi ki, sana sahip olmak için cehennemi göze aldı ve hâlâ da seni ne çok seviyor ki (zavallı bir mahkûm olarak) sana baktığı zaman yine de gülümseyebiliyor, anlayacaksın.

Sonra da baştan sona Kokua'ya her şeyi anlattı.

- Bunu benim için mi yaptın? diye bağırdı Kokua. Ah, iyi o zaman, yok ki üzüleceğim bir şey! dedi ve ona sarılıp ağladı.

- Ah, küçüğüm! dedi Keawe, yine de cehennem alevlerini düşününce ben çok üzülüyorum.

- Öyle söyleme, dedi Kokua, hiçbir erkek, başka bir kusuru yokken sırf Kokua'yı sevdiği için mahvolamaz. Keawe sana söz veriyorum ki, bu ellerle seni kurtaracağım ya da seninle birlikte öleceğim. Daha neler! Beni sevdin ve bana ruhunu feda ettin, ben de karşılığında seni kurtarmak için ölmez miyim sanıyorsun?

- Ah canım benim! Yüz kere ölebilirsin, diye bağırdı Keawe, ama ölmen, lanetlenme zamanı gelinceye kadar beni yalnız başıma bırakmanın ötesinde neye yarar ki?

- Sen hiçbir şey bilmiyorsun, dedi Kokua. Honolulu'daki bir okulda eğitim gördüm, ben basit bir kız değilim. Sevgilimi kurtaracağıma dair söz veriyorum. Sözünü ettiğin şu bir cent hikâyesi neydi? Bütün dünya Amerika'dan ibaret değil ya. İngiltere'de adına farthing dedikleri, yaklaşık cent'in yarısı değerinde bir para birimi var. Ah! Olmaz! diye bağırdı. Bunun durumu düzeltme ihtimali pek az, çünkü o zaman alıcının kendisi mahvolmak zorundadır ve biz de benim Keawem kadar cesur başka kimseyi bulamayız. Ama bir de Fransa var, orada santim dedikleri bir para birimi var ve beş santim bir cent değerinde ya da yaklaşık öyle. Bundan daha iyisi olamaz bizim için. Haydi Keawe Fransız adalarına gidelim; bizi götürebilecek en hızlı gemiyle Tahiti'ye gidelim. Orada dört santim, üç santim, iki santim ve bir santimimiz olur; önümüzde dört satış olasılığı var, şeyeyi ikimiz birden pazarlamaya uğraşırız. Hadi Keawe, öp beni! Ve üzüntüyü kov. Kokua seni koruyacak.

- Tanrı'nın bir lütfusun sen! diye bağırdı. Bu kadar iyi bir varlığı arzu ettiğim için Tanrı'nın beni cezalandıracağını düşünemiyorum! İstedığın gibi davran öyleyse, beni istediğin yere götür: hayatımı ve kurtuluşumu senin ellerine emanet ediyorum.

Ertesi gün Kokua hazırlığını bitirmek üzereydi. Keawe'nin yolculuğa çıkarken götürdüğü denizci sandığını hazırladı; önce sandığın köşesine şişeyi koydu; sonra da sandığa, her ikisinin de en pahalı giysilerini ve evdeki süs eşyalarının en güzellerini yerleştirdi. "Çünkü," dedi Kokua, "zengin insanlar gibi görünmemiz lazım, yoksa kim inanır şişeye?" Hazırlığı sırasında bir kuş gibi şen şakrak cıvıldaşıp durdu; sadece Keawe'ye baktığı zaman yaşlar gözlerinden fışkırıyor, o zaman koşup onu öpmekten kendini alamıyordu. Keawe'ye gelince, ruhundaki ağırlıktan kurtulmuştu; sırrını paylaştığı ve önünde bazı umutlar olduğu için yeni bir adam olmuş gibiydi, uçar adımlarla yürüyordu ve yeniden hayata dönmüştü. Bunlara karşın korku yine de yanı başındaydı; ara sıra bir rüzgâr nasıl bir mumu söndürürse, onun içindeki umut da öyle sönüyor ve cehennemde yanan kızıl ateş ve yükselen alevler gözünün önüne geliyordu.

Zevk için Amerika'ya gittikleri köyde yayıldı ve garip karşılandı, ama bunun aslı kadar garip olmadığını bir bilebilmiş olsalardı. Böylece Hall'la Honolulu'ya, oradan da Umatüla'ya binip bir haoles grubunun arasında San Francisco'ya yolculuk yaptılar. San Francisco'dan da, Tropic Bird adlı iki direkli bir yelkenli posta teknesine binip güney adalarında, Fransızların belli başlı mevkii olan Papeete'ye doğru yola çıktılar. Alize rüzgârının uygun olduğu bir günde yola çıkarak dalgaların kırıldığı mercan kayalıklarını, bu kayalıkların iç tarafında seyreden tekneyi, palmiye ağaçlarının süslediği Motuiti'yi, kasabanın, yemyeşil ağaçlıklar arasında tepeden aşağı doğru inen ve kıyı boyunca sıralanan beyaz evlerini, bilge ada Tahiti'nin tepesindeki bulutlan ve dağları seyrederek zevkli bir yolculuktan sonra gidecekleri yere vardılar.

Paranın gösterişini yapma ve savurganca harcama yaptıklarına dikkat çekme amacına uygun olarak İngiliz konsolosluğunun karşısında bir ev kiralamanın en akıllıca olduğuna karar verdiler. Şişeye sahip oldukları sürece bunu yapmak kolaydı. Kokua Keawe'den daha cesur olduğu için, ne zaman aklına koysa ifriti çağırıyor ve yirmi dolar ya da yüz dolar istiyordu. Böylece kısa zamanda

kasabada gittikçe dikkat çeker hale geldiler; Hawaii'li yabancıların ata ve arabaya binmeleri, Kokua'nın güzel holokuları ve değerli dantelleri bol bol dedikodu konusu oldu.

Bazı harfleri değişik olmakla birlikte, aslında Hawaii diline benzeyen Tahitice'ye kısa zamanda alıştılar; konuşmayı becerir becermez şişeyi pazarlamaya başladılar. Şişenin tanıtımının kolay bir mesele olmadığını göz önüne almanız gerekiyor; bitmez tükenmez bir zenginlik ve sağlık kaynağını dört santime satışa sunduğunuz zaman, insanları samimi olduğunuza inandırmak kolay değildir. Ayrıca şişenin tehlikeli yanının da açıklanması zorunluydu; insanlar ya bütün bunlara inanmayıp gülüp geçtiler ya da daha çok karanlık tarafım düşünüp içlerini keder kapladı ve kötü cinle ilişki kuran insanlar olarak Kokua ve Keawe'den uzaklaştılar. Bu ikili, kasabada başarı kazanmak yerine kendilerinden kaçıldığını anlamaya başladı; çocuklar çığlık çığlığa koşarak onlardan kaçıyor, bu Kokua için dayanılmaz bir durumdu, Katolikler onlar geçerlerken haç çıkarıyorlardı, bütün insanlar ellerindeki işleri bırakıp hep birlikte kaçıyordu.

Ruhlarına umutsuzluk çöktü. Geceleri günün yorgunluğundan sonra yeni evlerinde oturuyorlardı, aralarında tek bir sözcük alışverişi bile olmuyor ya da sessizlik Kokua'nın aniden hıçkırıklara boğulmasıyla kesintiye uğruyordu. Bazen birlikte dua ediyorlardı; bazen de şişeyi yere koyuyorlar ve gölgenin şişenin içinde nasıl kımıldandığını seyrederek bütün gece oturuyorlardı. Böyle zamanlarda yatmaya gitmeye korkuyorlardı. Çok geçmeden uykuları geliyordu. Eğer biri uykuya dalarsa, uyandığında diğerini ya karanlıkta sessizce ağlarken buluyordu ya da diğeri bir ihtimal evden ve şişenin civarından kaçıp küçük bahçedeki muz ağaçlarının altında geziniyor veya ay ışığında plajda dolaşıyor olacağından yalnız olduğunu görüyordu.

Bir gece Kokua uyandığında öyle oldu. Keawe yoktu. Elleriyle yatağı yokladı, kocasının yeri soğuktu. Üzerine korku çöktü ve yatakta doğrulup oturdu. Panjurlardan birazcık ay ışığı süzülüyordu. Oda aydınlıkçaydı ve yerdeki şişeyi görebiliyordu. Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu; sokağın ulu ağaçları çığlık atıyor, düşen yapraklar verandada cıtırdıyordu. Bu seslerin arasında, Kokua başka bir sesin daha ayırdına vardı; bir hayvan sesi mi, yoksa insan sesi mi pek anlayamadı ama ölüm kadar hazindi ve onu ruhunun derinliklerine kadar yaraladı. Yavaşça yerinden kalktı, kapıyı araladı ve ay ışığının aydınlattığı bahçeye baktı. Keawe orada, muz ağaçlarının altında, ağzı toprağa gömülü yatmış inliyordu.

Kokua'nın ilk aklına gelen, koşup onu teselli etmek oldu, ama ikinci düşünce onu kuvvetle engelledi. Keawe karısının önünde cesur bir adam gibi davranmıştı, zayıf anında kocasını utandırmayı kendisine yakıştıramadı. Bu düşünceyle eve geri döndü.

- Tanrım! diye düşündü. Ne kadar düşüncesiz oldum ben... ne kadar güçsüz! Ebedî tehlikeye maruz olan ben değilim, o; ruhunda laneti taşıyan ben değilim, o. Benim uğruma, küçücük bir değeri olan bir yaratığın aşkı ve böyle değersiz yardımı yüzünden orada, dışarıda rüzgâr ve ay ışığında yatarken, şu anda cehennemin ebedî alevlerini çok yakınında görüyor ve dumanını kokluyor olmalı. Ben bu kadar ruhsuz muyum ki şu ana kadar görevimi hiç sorgulamadım? Hiç değilse ruhuma şimdi şefkatimin iki eliyle birden sarılacağım, şimdi cennetin beyaz basamaklarına ve dostlarımla beni bekleyen yüzleri-ne elveda diyorum. Bir aşka karşılık bir aşk; bırak benim aşkım Keawe'ninkiyle eşitlensin! Bir ruha karşılık bir ruh, mahvolan benim ruhum olsun!

Becerikli bir kadındı, hemen giyinip kuşandı. Bozuk paraları aldı, buraya geldiklerinden beri bir kenarda sakladıkları değerli santimlerden bunlar, değerliydi çünkü bu para pek az kullanılıyordu; onlar da bu parayı hükümet dairesinden temin etmişlerdi. Bulvara çıktığında, rüzgârın sürüklediği bulutlar ayın yüzünü karartmıştı. Kasaba uykudaydı, ağaç gölgeleri arasından bir öksürük işitinceye kadar hangi yöne döneceğini bilemedi.

- İhtiyar adam, dedi Kokua, bu soğuk gecede, bu yaban ellerde ne işin var?

Yaşlı adam öksürük yüzünden derdini pek anlatamamıştı ama Kokua onun yaşlı ve yoksul olduğunu, adanın yerlisi olmadığını çözmüştü.

- Bana yardım eder misiniz? dedi Kokua. Bir yabancınn başka bir yabancıya, bir ihtiyarın bir gence yardımı olarak; Hawaii'nin bir kızına yardım eder misiniz?

- Ah, dedi yaşlı adam. Sen Sekiz Adalar'ın cadısısın ve benim yaşlı ruhumu bile derde sokmak için arayıp buldun. Senden haberdarım ve cadılığına baş eğmeyeceğim.

- Otur buraya da, dedi Kokua, sana bir hikâye anlatayım. Ve Keawe'nin hikâyesini başından sonuna kadar anlattı.

- Ve şimdi, dedi Kokua, ben onun ruhunun selâmeti karşılığında satın aldığı karışımı. Ne yapayım ben? Ona kendim gitsem ve şişeyi satın almayı teklif etsem, bunu geri çevirecektir. Ama sen gidersen büyük bir istekle satacaktır. Seni burada beklerim, sen bunu dört santime satın alırsın, ben de senden üç santime tekrar satın alırım. Tanrı zavallı bir kıza güç versin!

- Eğer aldatmak niyetindeysen, dedi yaşlı adam, herhalde Tanrı seni çarpar.

- Çarpar, diye bağırdı Kokua. Mutlaka çarpar. O kadar hilekâr olamam. Tanrı buna izin vermez.

- Ver dört santimi ve beni burada bekle, dedi yaşlı adam.

Kokua sokakta yalnız başına dururken o anda ruhu öldü. Ağaçların arasında kükreyen rüzgâr Kokua'ya, cehennem alevlerinin üzerine doğru hızla gelişi, sokak lambasının ışığında dönüp duran gölgeler, iblislerin onu kapmaya çalışan elleri gibi gözükte. Eğer gücü olsaydı kaçıp giderdi; ve eğer nefesi yetseydi, çığlık çığlığa bağırdı; ama elbette hiçbirini yapamadı ve sokakta titreyerek bekledi, tıpkı ürkmüş bir çocuk gibi.

Derken yaşlı adamın geri döndüğünü gördü, şişe de elindeydi.

- Buyruğunu yerine getirdim, dedi yaşlı adam. Kocam bir çocuk gibi ağırlarken bıraktım, bu gece rahat uyuyacak. Ve şişeyi Kokua'ya uzattı.

- Onu bana vermeden önce, dedi Kokua güçlkle nefes alarak, ifritten iyilik al, öksürüğünden kurtulmayı iste.

- Ben ihtiyar bir adamım, diye yanıtladı öteki, kötü cinden bir iyilik istemeyecek kadar mezar çukuruna yakınım. Ne bu şimdi? Neden şişeyi almıyorsun? Tereddütün mü var yoksa?

- Hayır yok! diye bağırdı Kokua. Yalnızca zayıf hissediyorum kendimi. Bana bir dakika zaman ver. Karşı koyan ben değil, elim; bu lanetli şey karşısında etlerim çekiliyor. Yalnızca bir dakika!

Yaşlı adam Kokua'ya şefkatle baktı. "Zavallı çocuk!" dedi, "Korkuyorsun, ruhun korku dolu. Eh, bırak bende kalsın. Ben yaşlıyım ve bu dünyada daha fazla mutlu olacağım yok, öteki dünyaya gelince...

- Onu bana ver! dedi Kokua soluk soluğa. İşte paran. Beni o kadar alçak mı sanıyorsun? Şişeyi bana ver.

- Tanrı seni kutsasın çocuk, dedi yaşlı adam.

Kokua şişeyi holokusunun altına sakladı. Yaşlı adama veda edip yürüdü ve caddeden ayrıldı. Hangi yöne gittiğine aldırımıyordu. Çünkü bütün yollar artık onun için aynıydı ve hepsi aynı şekilde cehenneme çıkıyordu. Bazen yürüdü, bazen koştu, bazen gecenin içine bağırdı, bazen yolun kenarında tozların içinde yatıp ağıladı. Cehenneme ilişkin duyduğu her şey birden aklına gelmişti; alevlerin parlaklığını görüyor, dumanının kokusunu alıyor, eti korların üzerinde kuruyordu.

Şafak sökmeye yakın kendine geldi ve eve döndü, ihtiyar adamın söylediği gibi olmuştu; Keawe bir çocuk gibi uyuyordu. Kokua başında durdu ve yüzüne baktı.

- Kocam, dedi, şimdi uyuma sırası sende. Uyandığın zaman şarkı söyleme ve gülme sırası senin olacak. Zavallı Kokua için ise heyhat!

Hiçbir kötü niyeti yoktu, zavallı Kokua için artık ne uyku ne şarkı ne de sevinç olacak; ne yeryüzünde ne de gökyüzünde.

Sonra yatakta kocasının yanına uzandı ve öyle koyu bir mutsuzluk içindeydi ki, anında derin bir uykuya daldı.

Sabah geç vakit kocası Kokua'yı uyandırdı ve ona güzel haberi verdi. Belli ki sevinçten aptallaşmıştı, çünkü Kokua duygularını iyi saklayamadığı halde, onun üzüntüsünü fark etmemişti bile. Sözcükler Kokua'nın ağzında sıkışıp kaldı ama önemi yoktu. Konuşan Keawe'ydi zaten. Kokua bir lokma bile yemedi ama bunu fark eden kimdi? Keawe tabağını tertemiz yapmıştı. Kokua kocasını görüyor ve duyuyordu, tıpkı bir rüyadaki garip bir şey gibi. Öyle zamanlar vardı ki Kokua

unutuyor ya da kuşkuya düşüyor, ellerini alnına koyuyordu; kendisinin kaçınılmaz sona mahkûm olduğunu bilmek ve kocasının saçma sapan konuştuğunu duymak ona öyle gaddarca gözüküyordu ki...

Keawe durmadan yiyor, konuşuyor, dönüş zamanını planlıyor ve kendisini kurtardığı için Kokua'ya teşekkür ederek okşuyor, ne olursa olsun asıl kurtarıcının Kokua olduğunu söylüyordu. O şişeyi satın alacak kadar aptal olan yaşlı adamla alay edip gülüyordu.

- Saygıdeğer bir ihtiyar gibi gözüküyor, dedi Keawe, ama görünüşe bakılarak karar verilemez. Çünkü bu ihtiyar günahkâr, şişeyi niye istesin ki?

- Kocam, dedi Kokua tevazuyla, niyeti iyi olabilir.

Keawe öfkeli bir adamın gülüşüyle kakhaha attı.

- Dalavere, diye bağırdı Keawe. Sana söyleyeyim, o ihtiyar bir düzenbaz ve tam tekmelenecek bir eşek. Çünkü şişeyi dört santime satmak yeterince zor oldu, üç santime satmak ise hemen hemen imkânsız olacak. Satış fiyatındaki sınır yeteri kadar geniş değil ki; burnuma yanık kokusu gelmeye başlıyor... bırrr! dedi Keawe ürpererek. Daha küçük para birimi olduğunu bilmediğim zaman benim bir cent'e satın aldığım doğru. Sıkıntıları yüzünden aptallaşmıştım. Benim gibi başka biri asla bulunmaz. O şişeye sahip olan her kimse, artık onu cehennem çukuruna kadar taşıyacak.

- Ah, kocam, diye bağırdı Kokua, insanın başka birisinin ebedî mahvı karşılığında kendisini kurtarması korkunç bir şey değil mi? Alay edilebilecek bir şey gibi gözüküyor bana. Yerinde olsaydım, alçakgönüllü olurum, içim hüznle dolardı. Şişeyi elinde bulunduran o kimse için dua ederdim.

Keawe o zaman Kokua'nın söylediklerinin gerçek olduğunu sezip daha fazla hiddetlendi. "Laga luga" diye bağırdı. "İstiyorsan senin için hüznle dolabilir. iyi bir eşin aklı değil bu. Beni birazcık olsun düşünseydin utanıp susardın."

Bu konuşmanın sonucunda Keawe çıkıp gitti, Kokua yalnız başına kaldı.

Kokua'nın bu şişeyi iki santime satma şansı ne kadardı? Olmadığım idrak etti. Eğer bir şansı vardıysa bile, ö da buradaydı; kocasıysa bir cent'ten daha düşük bir para biriminin olmadığı bir ülkeye onu telaşla götürüp buradan uzaklaştırıyordu. Ve burada -kendini feda ettiği günün hemen ertesinde- kocası onu yalnız bırakıyor ve suçluyordu.

Kokua kalan zamanından faydalanmaya gayret bile göstermedi, onun yerine evde oturup kâh şişeyi ortaya çıkarıp tarifsiz bir korkuyla seyrediyor, kâh büyük bir tiksintiyle gözünün önünden kaldırıp saklıyordu.

Biraz sonra Keawe geri döndü, Kokua'yı bir araba gezintisine çıkarmak istiyordu.

- Kocam, ben hastayım, dedi, dermanım yok. Beni affet, hiçbir zevk alamam bundan.

O zaman Keawe eskisinden de fazla kızdı, ihtiyar adamın durumunu kara kara düşündüğünü sandığı için Kokua'ya, öte yandan Kokua'nın haklı olduğunu düşünüp böyle mutlu olmaktan utandığı için de kendisine öfkelenildi.

- İşte senin sadakatin, diye bağırdı Keawe, ve işte senin sevgin! Kocan senin aşkın uğruna yüz yüze kaldığı ebedî mahvoluştan henüz kurtuldu, sen ise zevk alamıyorsun! Kokua senin vefasız bir yüreğin var.

Yine öfkeyle çıkıp gitti ve bütün gün kasabada dolaştı durdu. Arkadaşlarıyla karşılaştı, onlarla kafa çekti; bir araba tutup ülkenin içlerine doğru gittiler, orada yine içtiler. Bütün bu süre içinde, karısı üzgünken kendisi eğlendiği için hep huzursuzluk duydu, çünkü yüreğinin ta içinde biliyordu ki, karısı çok haklıydı; bu içsel bilgi, onu sarhoşluğun derin çukuruna daha fazla itti.

Keawe'nin yanında, onunla birlikte içki içen hayvani, yaşlı bir haole vardı, bir balina gemisinde tayfa olmuş, altın arayıcılığı yapmış, hapishanede yatmış birisiydi. Akıllı kıt, ağzı bozuktı; içmeyi ve başkalarını sarhoş görmeyi seviyordu; Keawe'yi de içmeye zorluyordu. Kısa süre sonra ortaklarda hiç para kalmadı.

- Bana baksana! dedi tayfa, sen zenginsin, durmadan böyle söylüyorsun. Bir şişe mi vardı sende ne, işte o her ne enayilikse.

- Evet, dedi Keawe. Ben zenginim, gidip karımdan biraz para alayım. Parayı karım saklar.

- Bu kötü bir fikir ahabap, dedi tayfa, dolarları bir eksik eteğe hiçbir zaman emanet etme. Onlar istemediğin kadar sahtekârdır, ondan gözünü ayırma.

Bu söz Keawe'nin kafasına takılı kaldı, çünkü içki zihnini iyice bulandırmıştı.

- Kokua'nın sahtekâr olduğuna şaşırırmalıyım doğrusu, diye düşündü. Yoksa niye benim kurtuluşuma bu kadar üzülsün ki? Ama ben ona aptal yerine konacak adam olmadığımı göstereceğim. Onu suçüstü yakalayacağım.

Böylece kasabaya döndüler ve Keawe tayfaya köşede, eski kodesin yanında kendisini beklemesini söyleyerek, bulvara çıkıp evinin kapısına yöneldi. Yine gece olmuştu, içeride ışık vardı ama hiçbir ses duyulmuyordu ve Keawe sessizce köşeyi dönüp yavaşça arka kapıyı açarak içeri baktı.

İşte Kokua yerdeydi, yanında lamba, önünde şiş karnı ve uzun boynuyla süt beyazı şişe duruyordu ve Kokua şişeyi seyredirken ellerini ovuşturuyordu.

Keawe durup uzunca bir süre kapı aralığından baktı. İlk önce aptallaştı; sonra alışverişin bozulup San Francisco'da olduğu gibi şişenin kendisine geri gelmiş olduğu korkusu sardı içini; bunun üzerine dizleri gevşedi ve sabah olunca sisin bir nehri terk etmesi misali, şarabın dumanlan da Keawe'nin kafasından dağılıp gitti. Derken başka bir fikir geldi aklına, bu öyle garip bir düşünceydi ki yüzünü ateş bastı.

- Bundan emin olmalıyım, diye düşündü.

Bunun üzerine kapıyı kapattı ve yavaşça tekrar köşeyi döndü, sonra da sanki daha yeni geliyormuş gibi gürültü yaparak içeri girdi. Karşısına ne çıksa beğenirsiniz! Keawe ön kapıyı açınca kadar, şişe gözden kaybolmuştu bile; Kokua bir iskemleye oturmuş, sanki uykudan uyandırılmış biri gibi yerinden sıçramıştı.

- Bütün gün yiyip içip eğlendim, dedi Keawe. İyi arkadaşlarla birlikteydim. Şimdi de sadece para almak için geldim ve onlarla içip eğlenmek için yine gideceğim.

Keawe'nin hem yüzü, hem de sesi hüküm verirmiş gibi sertti, ama Kokua bunu fark edemeyecek kadar üzgündü.

- Kendi paranı istediğin gibi kullanmaya hakkın var kocam, derken sesi titriyordu.

- Oo, elbette benim her şeye hakkım var, dedi Keawe ve doğruca sandığa gidip parayı aldı; o sırada şişeyi sakladıkları köşeye de baktı, ama orada şişeden eser yoktu.

Bunun sonrasında, sandık yuvarlanan iri bir dalga misali yere yıkılır gibi oldu ve ev başının etrafında bir duman halkası gibi fırıl fırıl dönmeye başladı, çünkü artık mahvolduğunu ve hiçbir kurtuluş olmadığını o anda anlayıvermişti. "Korktuğum şey başıma geldi" diye düşündü. "Şişeyi satın alan Kokua."

Sonra az da olsa kendine geldi ve ayağa kalktı, ter yüzünden yağmur damlaları gibi iri iri ve kaynak suyu gibi soğuk akıyordu.

- Kokua, dedi, bana kötü gelen şeyin ne olduğunu sana bugün söylemiştim. Şimdi neşeli arkadaşlarımla eğlenmeye gidiyorum yine, dedi, sonra da buna kıs kıs güldü. Eğer beni bağışlarsan, içmekten daha fazla zevk alacağım.

Kokua bir an kocasının dizlerine sarıldı, sel gibi akan gözyaşlarıyla onun dizlerini öptü.

- Ah, diye bağırdı, daha güzel bir söz isterdim!

- Birbirimiz için kötü düşüncelere hiçbir zaman izin vermeyelim, dedi Keawe ve evden çıkıp gitti.

Keawe'nin aldığı para, buraya geldiklerinde kenara koymuş oldukları santimlerin sadece birazıydı, içip sarhoş olmanın aklından geçmediği muhakkaktı. Karısı onun için ruhunu feda etmişti, karısınıninkine karşılık şimdi de o kendisinininkini feda etmeliydi, onun dünyasında başka hiçbir düşünceye yer yoktu.

Tayfa köşede, eski kodesin yanında bekliyordu.

- Şişe karımda, dedi Keawe, ve onu geri almama yardım etmezsen, bu gece ne para olur ne de içki.

- Şu şişe konusunda ciddi olduğunu mu söylemek istiyorsun sen? diye bağırdı tayfa.

- Şişe şurada, dedi Keawe. Şaka yapıyor gibi gözüküyor muyum?

- İşin orası öyle, dedi tayfa, bir hayalet kadar ciddi gözüküyorsun.

- Eh o zaman, dedi Keawe, işte iki santim, karıma gidip şişeyi almak için bunları teklif etmelisin (yanılmıyorsam eğer) sana hemen verecektir. Şişeyi buraya bana getir, bir santime onu senden geri alamazdım; çünkü şişeyi almanın

kuralı bu; yani daha az paraya satılması lazım. Fakat ne yaparsan yap, yanımdan geldiğini ona asla söyleme.

- Ahbap, beni aptal yerine koyuyor olmayasın? diye sordu tayfa.

- Öyle yapsam bile bunun sana hiçbir zararı olmaz ki, dedi Keawe.

- Orası öyle ahbap, dedi tayfa.

- Bana güvenmiyorsan, diye ekledi Keawe, kendin deneyebilirsin. Evden çıkar çıkmaz, cebinin hemen parayla dolmasını ya da en iyisinden bir şişe rom ya da istediğin her neyse dile, o zaman şişenin marifetini gözünle görürsün.

- Pekâlâ, dedi tayfa, deneyeceğim; ama eğer benimle eğleniyorsan, ben de seni gemi direğine bağlayıp eğlenirim.

Böylece tayfa bulvara çıktı ve Keawe orada durup bekledi. Önceki gece Kokua'nın beklemiş olduğu yerin yakınında duruyordu, ama Keawe çok daha kararlıydı ve amacına ilişkin hiçbir tereddüdü yoktu, ruhu yalnızca çaresizlikten acı çekiyordu.

Caddenin karanlığında şarkı söyleyen bir ses duyuncaya kadar, çok uzun bir zaman beklemek zorunda kalmış gibi geldi Keawe'ye. Sesin tayfanın sesi olduğunu anladı, ama birdenbire bu kadar sarhoş olması garipti.

Sesinden sonra adamın kendisi, lambanın ışığına doğru yalpalaya yalpalaya çıkageldi. İfritin şişesini iliklenmiş ceketinin içine sokmuştu, elinde başka bir şişe daha vardı ve görüş alanına girerken şişeyi ağzına götürüp kafaya dikti.

- Onu almışsın, dedi Keawe, görüyorum.

- Çek ellerini, diye bağırdı tayfa geriye sıçrayarak. Eğer bir adım atarsan ağzına dağıtırım. Bunu elleyebileceğim mi sanıyordun ha?

- Ne demek istiyorsun?

- Ne demek istiyormuşum? diye bağırdı tayfa. Çok güzel bir şişe, demek istemiş bu. Bunu nasıl oldu da iki santime aldım, anlayamıyorum, ne yazık ki sen bunu bir santime alamayacaksın.

- Satmayacağını mı söylemek istiyorsun? diye nefesi kesilerek sordu Keawe.

- Hayır Bayım! diye haykırdı tayfa. Ama istersen sana da bu romdan bir yudum veririm.

- Sana diyorum ki, dedi Keawe, şişeye sahip olan kişi cehenneme gidecek.

- Benim için fark etmez, zaten gideceğim, diye cevap verdi denizci. Bu şişe cehenneme giderken yanımda götürmek için önüme çıkan en iyi şey. Hayır Bayım! diye haykırdı yine. Bu şişe artık benim, istersen sen de gidip kendine başka bir tane avlayabilirsin.

- Bu doğru olabilir mi? diye bağırdı Keawe. Kendi selametinin için, yalvarıyorum onu sat bana!

- Senin sözlerinin benim için bir değeri yok. Beni aptal sandın ama şimdi görüyorsun ki değilim ve işte bu işin sonu geldi. Romumdan içmek istemiyorsan, ben de kendim içerim. Sağlığına... İyi geceler sana!

Böyle söyledikten sonra bulvardan aşağı, kasabaya doğru çıkıp gitti ve böylece şişe de onunla birlikte hikâyeden çıktı.

Keawe hafiflemiş bir şekilde rüzgâr gibi uçarcasına Kokua'ya koştu, o geceyi fevkalade sevinçli geçirdiler ve o zamandan beri de Parlak Ev'de yaşadıkları günlerin hepsi fevkalade huzurluydu.

Gümüş Ayna

Arthur Conan Doyle

3 ocak- Bu White ve Wotherspoon hesapları meselesinin çok ağır bir görev olacağı ortada. Gözden geçirilip kontrol edilecek tam yirmi adet kalın hesap defteri var. Küçük ortak kim çıkacak? Ancak bu tümüyle bana bırakılmış olan ilk büyük iş. Liyakatimi kanıtlamalıyım. Sonucun mahkeme sırasında avukatların elinde olabilmesi için işin zamanında bitirilmesi lazım. Johnson ayın yirmisinden önce, son hesap durumunu çıkarmam gerektiğini söyledi. Aman Tanrım! Eh, işe saldır bakalım, eğer bir insanın beyni ve sinirleri bu yüke dayanabilirse, sonunda kazanırım. Önce saat ondan beşe, sonra da yaklaşık sekizden gecenin birine kadar masa başı çalışması demektir bu. Bir muhasebecinin de hayatında duygusal, canlı ve çarpıcı olaylar dizisi vardır. Gecenin o sessiz

saatlerinde, tüm dünya uykudayken, kendimi saygın bir belediye meclisi üyesini bir suçluya çevirecek o kayıp rakamları, art arda sütunlar boyunca avlarken bulduğumda, anladım ki bu meslek her şeye rağmen öyle hayal gücünden yoksun ve sıkıcı değildir.

Pazartesi günü yolsuzluğun ilk izine rastladım. Hiçbir avcı, avı gözüne ilk iliştiği zaman bundan daha güzel bir heyecan duymamıştır. Fakat yirmi adet deftere bakıp ele geçirmeden önce, avımın peşinde baştan başa kat etmem gereken cangılı düşünüyorum. Zor bir iş, ama bir yönüyle de bulunmaz bir spor! Kırmızı yüzü beyaz peçetenin üzerinde pırıl pırıl parlayan şişman adamı ilk kez bir yemekte görmüştüm. Masanın ucundaki ufak tefek, sarı benizli adama bakmıştı. Bana verilecek olan görevi görebilseydi, onun da benzi sararırdı.

6 ocak- Dinlenmenin olanaksız olduğu zamanlarda, doktorların istirahat salık vermeleri ne büyük saçmalaktır! Budalalar! Böyle bir şey, peşinde kurt sürüsü olan bir adama ihtiyacının mutlak sessizlik olduğunu haykırmakla aynı kapıya çıkar. Rakamların belli bir tarihe kadar ortaya çıkması lazım; eğer çıkmazsa hayatımın şansını kaybederim. Bu durumda nasıl dinlenebilirim ki? Ancak mahkemeden sonra bir iki hafta izin alınır.

Belki de doktora gitmekle ne olursa olsun kendim aptallık ettim. Fakat geceleri çalışmak için yalnız kaldığım zaman kaygılı ve adamakıllı asabî oluyorum. Ağrı değil ama ara sıra gözlerimin puslanmasıyla kafamda bir tür ağırlık oluyor. Belki biraz bromür, klorhidrat ya da bu türden bir şey bana iyi gelebilir diye düşündüm. Ama işi bırakmak mı? Böyle bir şeyi istemek saçmalığın daniskası. Bu bir maraton koşusu. Başlangıçta kendinizi rahatsız hissedersiniz, kalbiniz güm güm çarpar, ciğerleriniz hızlı solumaktan patlayacak gibi olur ama bunu sürdüreceksiniz cesaret ve iradeniz varsa, soluklarınız düzelir ve yeni bir güçle devam edersiniz. Bunlar hiç olmasa da fark etmez, işime yine de sarılacağım, iki defter bitti, üçüncüsünde de ilerledim. Namussuz herif, izlerinin üstünü iyi örtmüş ama yine de ben onları yakalıyorum.

9 ocak- Bir daha doktora gitmeye niyetim yoktu. Ama yine de gitmek zorunda kaldım. Sinir yorgunluğu, sinir sisteminin tümüyle ölme riski ve akıl sağlığımın bile tehlikede olması. Bir insana bir çırpıda söylenecek en güzel cümle! Eh, ben de sinir yorgunluğuna dayanacak ve tehlikeyi göze alacağım; iskemlede oturup kalem oynatabileceğim sürece, o koca günahkârın izinde olacağım.

Hazır aklıma gelmişken, beni ikinci kez doktora sürükleyen tuhaf olayı da buraya kaydetsem iyi olur. Duygularımın ve semptomlarımın eksiksiz bir kaydını tutacağım, çünkü bunlar kendi içlerinde çok ilginç -doktor ender görülen bir psikofizyolojik inceleme konusu diyor- ve ayrıca da bunlarla alakam kalmayınca, tıpkı uyku ile uyanıklık arasında görülen tuhaf bir rüya gibi, her şeyin bana da bulanık ve gerçekdışı gözükeceğinden tamamen eminim. Onun için hazır şimdi hepsi tazeyken ve sonu gelmeyen rakamlardan sonra sadece bir düşünce değişikliğine yarasa bile, bunları hemen kaydedeceğim.

Odamda çerçevesi gümüşten, eski bir ayna var. Bana bunu antika zevki olan bir arkadaşım vermişti. Bildiğim kadarıyla bir mezattan satın almıştı ve kaynağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kocaman bir şey -eni doksan, boyu atmış santim- çalışırken solumda kalan konsolun arkasında duruyor. Çerçevesi düz, yaklaşık yedi buçuk santim eninde ve çok eski; o kadar eski ki, ne ayar damgasıyla ne de başka metotlarla çağını belirlemek mümkün. Cam kısmının kenarları eğimli olduğu için öne doğru çıkıntılı duruyor ve bana öyle geliyor ki sadece çok eski aynalarda olabilen muhteşem bir yansıtma gücüne sahip. Aynanın içine bakıldığında, hiçbir yeni aynada olmayan bir derinlik duygusu uyandırıyor.

Masada oturduğum zaman ayna öyle bir konumda duruyor ki, pencerenin kırmızı perdelerinin yansımaları dışında genellikle hiçbir şey görmüyorum. Fakat dün gece garip bir şey oldu. Yakındığım o sürekli sis devreleri yüzünden durumuma çok ters olduğu halde saatlerdir çalışıyor, ara sıra durup gözlerimi ovuşturmak zorunda kalıyordum. İşte bu vesilelerden birinde tesadüfen aynaya baktım. Çok garip bir görüntü vardı. Yansımaları gereken kırmızı perdeler artık orada değildi, ayna bulutlanmış ve buharlanmış gözüküyordu; sadece çelik gibi parlayan yüzeyi değil, ta derinliği, dokusunun tam içi. Bu opaklık, iyice baktığım zaman yoğun duman halkaları halinde kıvrılarak kalın beyaz bir bulut halini alıncaya kadar, bir eksen etrafında ağır ağır, bir o yöne bir bu yöne dönüyor gibi oldu. O kadar gerçek ve somuttu ve benim de o kadar aklım basımdaydı ki, perdelerin tutuştuğu

düşüncesiyle yerimde döndüğümü hatırlıyorum. Fakat odadaki her şey ölüm sessizliği içindeydi, saatin tik taklarından başka hiçbir ses, eski aynanın tam ortasındaki derinlikte o acayip yumuşak bulutun yavaşça dönmesinden başka da hiçbir hareket yoktu.

Sonra, ben bakarken sis, duman ya da bulut, yahut ne diye adlandırılırsa, birleşerek birbirine oldukça yakın iki noktada toplanıyormuş gibi oldu. Ben korkudan değil, daha çok meraktan kaynaklanan bir heyecanla, bunların odanın içine bakan bir çift göz olduğunu fark ettim. Bir başın belli belirsiz hatlarını -saça bakılırsa bir kadına ait, ama daha çok gölge gibi- görebiliyordum. Yalnızca gözler oldukça belirgindi; öyle gözlerdi ki koyu, ıslıl ıslıl, şiddetli bir duygu, öfke ya da dehşetle -hangisi olduğunu tam söyleyemeyeceğim- doluydu. Ömrümde böylesine canlı ve duygu yüklü gözleri ne gördüm ne de duydum. Gözler benim üzerime değil, odanın içine dikilmişti. Sonra elimi alnımdan geçirip oturduğum yerde doğruldum. Ben kendimi toparlamak için bilinçli bir çaba sarf ederken, hayal meyal gözükten baş, genel bulanıklığın içinde kaybolup gitti, ayna ağır ağır berraklaştı ve kırmızı perdeler tekrar gözüksü.

Bir kuşkucunun, hesapların başında uyuyakaldığımı ve yaşadığım bu olayın bir rüya olduğunu söyleyeceğine hiç şüphe yok. Aslına bakılırsa ömrümde hiç bu kadar ayık olmamıştım. Ona baktığım sırada bile, üzerinde akıl yürütüp bunun kaygı ve uykusuzluğun yarattığı sübjektif bir görüntü -sinirsel yanılsama- olduğunu kendi kendime söyleyebiliyordum. Ama bu ayrıntılı biçim ne peki? Bu kadın kim ve o harikulade kahverengi gözlerde okuduğum korkunç duygu ne? Bu gözler işimle arama girdi. İlk kez planladığım günlük işten daha azını yaptım. Belki de bu gece duygularımda hiçbir anormallik olmamasının nedeni bu. Yarın ne olursa olsun canlanmalıyım.

11 ocak- Her şey yolunda, işim iyi ilerliyor. O iri cüssenin etrafını halka halka ağla öreceğim. Fakat benim sinir sistemim çökerse, son gülen o olabilir. Ayna beynimin basıncını gösteren bir tür barometre olacağı benziyor. Aynadaki her bulutlanışın, o geceki işimin sona ermesinden önce olduğunu gözlemledim.

Dr. Sinclair (öyle gözüküyor ki bir ölçüde de psikolog) hikâyemle o kadar ilgilendi ki, aynaya bir göz atmak için bu akşam uğradı. Aynanın gümüş çerçevesinin arkasında, anlaşılmaz eski harf karakterleriyle çiziktirilmiş bir şey olduğunu fark etmiştim. Doktor bunu bir büyüteçle inceledi ama bir şey çıkaramadı. Son okuduğu şekliyle yazı, "Sana X. Pal." diye bir şeydi ama bu da bizi daha ileriye götürmedi. Bana aynayı başka bir odaya koymamı tavsiye etti; aynanın içinde gördüğüm her neyse, doktorun ifadesine göre, bu sadece bir semptom. Tehlike asıl nedende yatıyor. Eğer yapabilirsem, toplayıp götürülmesi gereken - gümüş ayna değil- yirmi adet defter. Şu anda sekizincindeyim, demek ki ilerliyorum.

13 ocak- Eğer aynayı kaldırmış olsaydım, her şeye rağmen belki daha akıllıca olacaktı. Dün gece aynayla ilgili olağanüstü bir deneyim yaşadım. Ancak bu deneyimi son derece ilginç ve büyüleyici bulmakla birlikte, şimdi bile aynayı yerinde muhafaza edeceğim. Acaba bütün bunların anlamı ne?

Galiba gece saat bir sularıydı ve tam yatmaya gitmek üzere defterleri kapama hazırlığı yapıyordum ki, kadim önümde görüverdim. Sislenme ve sisin yavaş yavaş dağılma evreleri ben farkına varmadan geçmiş olmalıydı ve işte orada tüm güzelliği, tutkusu ve kederiyle, gerçekten etiyile kemiğiyle canlıymış gibi, açık seçik önümde duruyordu. Şekil küçük ama belirgindi, o kadar ki yüzünün her özelliği ve giysisinin her ayrıntısı belleğime tümüyle damgalandı. Aynanın en sol tarafında oturuyordu. Biraz gölgemsi bir figür yanma çömelmişti. Bunun bir erkek olduğunu hayal meyal seçebiliyordum, arkalarındaki bulutlu planda birtakım figürler görebiliyordum; kımıldayan figürler. Gördüklerim sadece bir resim değildi. Canlı bir sahne, bir oyunun gerçek bir episoduydu. Kadın eğiliyor ve hafifçe titriyordu. Yanındaki adam iki büklüm duruyordu. Belli belirsiz figürler kımıldanıyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Korkularımın tümü merakıma yenilip yok oldu. Sadece o kadarını görüp daha fazlasını görememek çıldırtıcıydı.

Fakat en azından kadını, ufacık ayrıntısına varıncaya kadar betimleyebilirim. Çok güzel ve epeyce genç, kanımca yirmi beşten fazla değil. Saçları açık kestane renginin uçlarda altın şansına dönüştüğü parlak kahverengi tonunda. Başında düz, önu sivri, kenarlarında inciler olan dantelden küçük bir başlık var. Alnı geniş, mükemmel bir güzellik için belki de aşırı geniş; ama yumuşak ve kadınsı bir

yüzün güçlü ve metin olduğu etkisini yaratması için ihtiyacı olan buydu. Geniş gözkapaklarının üzerinde çok zarif bir yay çizen kaşlar ve sonra da o harikulade gözler; onu çılgınlık yapmaktan alıkoyan kendini kontrol etmenin gururuyla, kendisine hükmeden duyguların, öfke ve dehşetin çarpışmasıyla gözleri öyle irileşmiş, öyle koyulaşmıştı ki!.. Yanakları solgun, dudakları ıstıraptan bembeyaz, çenesi ile boynu zarifçe dönük. Figür oturduğu sandalyede öne doğru eğilmiş; gergin ve sert, dehşetten kaskatı. Giysisi siyah kadifeden, göğsünde bir mücevher alev alev yanıyor ve altın bir haç bir kumaş kıvrımının arasından belli belirsiz parlıyor. Bu kadın, görüntüsü hâlâ eski gümüş aynada yaşayan leydi. Onun izini orada bırakan uğursuz olay ne olabilirdi ki, ta bu zamanda, başka bir çağda, bir adam sadece yıpranan ruhu yüzünden onun varlığının farkına varabilsin?

Başka bir ayrıntı: siyah giysinin eteğinin sol tarafında -başlangıçta öyle sandım şekilsiz beyaz bir kurdele yığını gözüküyordu. Sonra daha dikkatli bakınca ya da görüntü daha netleşince ne olduğunu anladım. Bu bir adamın eliydi; acı içinde sıkılmış ve yumruk olmuş, elbisenin kıvrımını gayretle tutuyordu. Çömelmiş figürlerin geri kalanı, yalnızca belli belirsiz birer dış çizgiden ibaretti. Fakat çılgınca tutuşundaki uğursuz trajedi çağrışımla o gayretli el, koyu renk zeminde açıkça seçiliyordu. Adam korku içinde, dehşetli korkuyor. Bunu net olarak fark edebiliyorum. Peki onu böyle korkutan ne? Kadının eteğine neden sımsıkı sarılıyor. Yanıt arka planda hareket halindeki figürlerin içinde yatıyor. Bunlar kadın ile adamın her ikisi için de tehlike oluşturuyor. Olayın ilginçliği beni büyüledi. Benim sinirlerimle bunun bir ilişkisi olduğunu artık hiç düşünmüyordum. Bir tiyatroydaymışım gibi gözümü ayırmadan bakıyor, bakıyordum. Fakat daha fazlasını anlayamıyordum. Sonra sis inceldi. Bütün figürlerin, belli belirsiz içinde gözüktüğü bir kargaşa var gibiydi. Sonra da ayna bir kez daha berraklaştı.

Doktor bir günlüğüne işi bırakmamı söylüyor. Son zamanda iyi bir ilerleme kaydettiğim için ciddi bir kayba uğramadan bunu yapabilirim. Bu görüntüler belli ki tümüyle benim psikolojik durumuma bağlı, çünkü bu gece aynanın önünde bir saat oturdum ve hiçbir olay olmadı. Sakin geçen günüm onları kovdu. Bütün bunların ne anlama geldiğini acaba bir gün anlayacak mıyım? Bu gece kuvvetli bir ışık altında aynayı inceledim ve gümüşün üzerindeki esrarengiz yazı "Sana X. Pal."in yanında, hanedanlık armalarıyla ilgili çok zor görülebilen bazı semboller seçebildim. Çok eski bir çağdan kalmış olmalı, zira neredeyse yok olmak üzere. Çözebildiğim kadarıyla, bunlar ikisi üstte, birisi altta olmak üzere üç temren. Yarın uğradığımda bunları doktora göstereceğim.

14 ocak- Kendimi yine çok iyi hissediyorum ve işimi bitirinceye kadar başka hiçbir şeyin beni engellemesine izin vermek gibi bir niyetim yok. Aynadaki sembolleri doktora gösterdim, o da bunların bir armayla ilgili semboller olduğunda hemfikir. Ona anlattığım her şeye derin bir merak duydu ve beni çapraz sorularla ayrıntılar üzerine sıkı sıkıya sorguya çekti. Doktorun birbiriyle çatışan istekler arasında nasıl ikiye bölündüğünü görmek beni eğlendiriyor; biri, hastası olan, semptomlarından kurtulmalı; öteki de, medyum olan -çünkü beni böyle addediyor- geçmişin bu gizemini çözmeli. Doktor sürekli bir dinlenme önerdi ama kalan on defter kontrol edilinceye kadar böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bildirdiğim zaman da bana pek şiddetle karşı çıkmadı. .

17 ocak- Üç gecedir hiçbir olay yaşamadım, dinlenmeyle geçen günüm meyvelerini verdi. İşimin sadece dörtte biri kaldığı halde, malzemeleri için yaygara koparan avukatlar yüzünden kendimi daha çok zorlamam lazım. Yetip de artacak kadar malzeme vereceğim onlara. O adamın dava konusu olacak yüz adet hatasını yakaladım. Onun nasıl bir kaypak, hilekâr bir namussuz olduğu anlaşıldığı zaman, bu davadan ben itibar kazanacağım. Sahte ticarî hesaplar, sahte bilanço, sermayeden çekilen kâr payları, kâr olarak kaydedilen zararlar, işletme giderlerinin az gösterilmesi, küçük kasanın kötüye kullanılması; çok âlâ bir sicil!

18 ocak- Başağrıları, sinir kasılmaları, zihin bulanıklığı, şakaklardaki ağırlık; bunların hepsi hastalığın belirtileriydi ve beklendiği üzere hastalık geldi. Ama ne olursa olsun, o görüntünün aynada baş göstermesi, her şey ortaya çıkmadan kesilmesi kadar gerçek bir üzüntü değil benim için.

Fakat bu gece daha fazlasını gördüm. Çömelmiş adam, elbisesine yapıştığı leydi kadar görülebilir durumda. Ufak tefek, esmer, siyah sivri sakallı bir adam. Kenarları kürkle süslü damaskodan geniş bir pelerin giyinmiş. Giysisindeki hâkim renk kırmızı. Adam kesinlikle korku içinde. Korkudan yere çökmüş titriyor ve omzunun üzerinden arkaya bakıyor. Öbür elinde küçük bir bıçak var ama bunu kullanamayacak kadar ürkek ve yılgın. Şimdi arka plandaki figürleri belli belirsiz görmeye başlıyorum. Öfkeli yüzler, sakallı ve esmer, sisten çıkıp şekilleniyor. Korkunç bir yaratık var, çukur yanakları ve kafatasına gömülü gözleriyle iskelete benzeyen bir adam. Onun da elinde bir bıçak var. Kadının sağ tarafında uzun boylu bir adam duruyor, çok genç, saçları sarı, yüzü asık ve haşın. Güzel kadın başını kaldırmış merhamet dileyen gözlerle ona bakıyor. Yerdeki adam da öyle. Bu genç onların akıbetleri hakkında karar verecek kişiye benziyor. Yerdeki adam yaklaşıp kadının eteğinin arkasına saklanıyor. Uzun boylu genç eğiliyor ve kadını çekip adamdan uzaklaştırmaya çalışıyor. Dün gece ayna berraklaşmadan önce gördüklerim bu kadar. Bu olayın nereden gelip nereye varacağını öğrenecek miyim acaba? Bu sadece bir hayal gücünün ürünü değil, bundan çok eminim. Bir zaman bir yerde bu sahne oynandı ve eski ayna bunu yansıttı. Fakat nerede, ne zaman?

20 ocak- İşim tam zamanında sona ermek üzere. Beynimin içinde bir gerginlik hissediyorum, dayanılmaz bir gerginlik duygusu; mutlaka bir şey olacağına dair beni uyarıyor. Kendimi sonuna kadar zorladım. Fakat bu son gece olmalı. Azamî gayretle son defteri de bitirip iskemlemden kalkmadan önce bu işi tamamlamalıyım. Başaracağını bunu. Başaracağım.

7 şubat- Başardım. Tanrım, ne tecrübeydi ama! Henüz bunları yazacak kadar güçlü müyüm, pek bilmiyorum.

En başta açıklayayım ki, günlüğüme son yazıyı yazdığımdan aşağı yukarı üç hafta sonra, bunu Dr. Sinclair'in özel hastanesinde kaleme alıyorum. 20 ocak gecesi, en sonunda sinir sistemim çöktü. Kendimi üç gün önce bu bakımevinde buluncaya kadar yaşanan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Artık rahat bir vicdanla dinlenebilirim. İflas etmeden önce işimi bitirmiştım. Hesaplar şimdi avukatların elinde. Av sona erdi.

Şimdi o son geceyi anlatmalıyım. En son sütun da ekleninceye kadar başımı hiç kaldırmadan işimi bitireceğime yemin etmişim. Başım çatladığı halde, yeminime büyük bir sadakatle bağlı kaldım. Kendimi tutabildim, çünkü o sırada aynada harikulade şeylerin cereyan ettiğini biliyordum. Bedenimdeki her bir sinir bana öyle söylüyordu. Eğer bakacak olsaydım işimin sonu olurdu. O nedenle de her şey bitinceye kadar bakmadım. Sonra, şakaklarım zonklarken kalemi fırlatıp gözlerimi kaldırdım ki, Tanrım o ne manzaraydı öyle!

Gümüş çerçevenin içindeki ayna, pırıl pırıl aydınlatılmış bir sahneye benziyordu ve bir drama oynanmaktaydı. Artık hiç sis yoktu. Bu şaşırtıcı berraklığı baskı altındaki sinirlerim yaratmış olmalıydı.

Her şekil ve hareket canlı gibi açık seçikti. Ben, yorgun bir muhasebeci, insanoğlunun hayal gücünden ve duygudan en yoksun olanı; önümde dolandırıcılık yapan bir müflisin muhasebe defterleri, böyle bir sahneyi görmek için tüm insanlık arasından benim seçileceğimi düşünmek! Dekor ve insanlar aynıydı, ama drama bir sahne daha ilerlemişti. Uzun boylu genç adam, kadını kollarının arasında tutuyordu. Kadın olanca gücüyle ondan kaçmaya çalışıyor ve nefretle genç adama bakıyordu. Çömelmiş adamı kadının elbisesinin eteğinden koparıp ayırmışlardı. Onlardan bir düzinesi -vahşi adamlar, sakallı adamlar- adamın etrafında halka olmuştu. Bıçaklarla ona ağır darbeler indiriyorlardı. Sanki hep birlikte vuruyorlarmış gibiydi. Kollar kalkıp iniyordu. Adamdan kan akıyor, fışkırıyordu. Kırmızı giysisi kana bulanmıştı. Kırmızının üzerindeki mor renkle, fazla olgun bir erik gibi kendini bir o yana bir bu yana atıyordu. Hâlâ darbeler indiriyorlar ve adamdan hâlâ kan fışkırıyordu. Korkunçtu... çok korkunç! Sonra tekmeleme tekmeleme kapıya doğru sürüklediler. Kadın omzunun üzerinden ona baktı ve ağzı açıldı. Hiçbir şey duymadım ama çığlık attığını biliyordum. Bunun akabinde, ister sinirleri harap eden önümdeki bu görüntü olsun, ister görevimin bitmiş olması Ya da geçen haftaların aşın çalışması olsun, gelip ezici bir ağırlıkta üzerime çökünce, oda etrafımda dans etmeye başladı, ayaklarım zemine batıyormuş gibi oldu ve sonrasını hiç hatırlamıyorum. Ev sahibem sabahın erken saatinde beni gümüş aynanın önünde yere uzanmış baygın bir halde bulmuş.

Doktorun bakımevinin derin sükunu içinde gözümü açtığım üç gün öncesine kadar da kendimi hiç bilmedim.

9 şubat- Başımdan geçenlerin tümünü Dr. Sinclair'e ancak bugün anlatabildim. Böyle konuları konuşmama daha önce izin vermiyordu. Anlattıklarımı büyük bir ilgiyle dinledi. "Tarihte yaşanmış ünlü bir olayla bunu özdeşleştiriyor olmanız?" diye sordu gözlerindeki kuşkuyla. Tarihle ilgili hiçbir şey bilmediğime dair ona güvence verdim. "O aynanın nereden geldiği ve bir zamanlar kime ait olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" diye sürdürdü sözlerini. "Sizin var mı?" diye sordum ben de, çünkü anlamlı konuşuyordu, "inanılır gibi değil" dedi, "ama bunun başka bir açıklaması olabilir mi? Daha önce betimlediğiniz sahneler bunu çağrıştıırıyordu, ama şimdi tüm rastlantı boyutlarının ötesine çıktı artık. Akşam size bazı notlar getireceğim."

Daha sonra: doktor şimdi yanımdan ayrıldı. Unutmadan sözlerini hemen kaydetmeliyim. Doktor yatağımın üzerine eski koku ciltler yaymakla işe başladı.

- Uygun bir zamanda bunlara başvurabilirsiniz, dedi. Doğrulanabileceğiniz bazı notlarım var burada. Gördüğünüzün, mart 1566'da, Mary döneminde, Rizzio'nun İskoç soyluları tarafından katledilmesi olayı olduğuna kuşku yoktur. Kadın yaptığınız tanıma tamamen uyuyor. Muhteşem bir güzellikle birleşen geniş alın ve geniş gözkapaklarının iki farklı kadına ait olması çok zor. Uzun boylu genç adam onun kocası Darnley Tarihi belgeler şöyle yazar: Rizzio'nun üzerinde, çevresi kürklü damaskodan geniş bir pelerin ile, kırmızı kadifeden dar ve kısa bir pantolon vardı. Bir eliyle Mary'nin elbisesine sarılmıştı. Öteki elinde bir hançer tutuyordu. Sizin o çukur gözlü kötü adam da, hasta yatağından yeni kalkmış olan Ruthven'di. Bütün ayrıntılar tamamen doğru.

- Fakat niye bana? diye sordum, şaşkınlık içinde. Bütün insanlık arasında neden ben?

- Çünkü zihinsel durumunuz görüntüyü almaya müsaitti. Çünkü görüntüyü veren aynaya rastlantı eseri siz sahiptiniz.

- Ayna! Siz düşünüyorsunuz ki... öyleyse, bu Mary'nin aynasıydı ve olayın olduğu odada duruyordu.

- Mary'nin aynası olduğuna eminim. Fransa kraliçesi olmuştu. Onun özel eşyalarında elbette kraliyet armasının damgası olacaktı. Sizin üç temren olarak algıladığınız şey aslında Fransa'nın zambaklarıydı.

- Peki ya yazıt?

- Sanc. X. Pal.'i, Sanctae Crucis Palatium şeklinde açabilirsiniz. Birisi aynanın nereden geldiğini belirtmek için üzerine bir not düşmüş. Holy Cross sarayıydı bu.

- Holyrood!3 diye bağırdım.

- Aynen öyle. Aynanız Holyrood'dan gelmişti. Siz çok özel, eşi olmayan bir deneyim yaşadınız ve kurtuldunuz. Kendinizi bir daha asla böyle bir deneyim yaşayacak duruma düşürmeyeceğinize inanıyorum.

Balmumu Heykel

A. M. Burrage

Mariner Balmumu Heykeller Müzesi'nin üniformasız görevlileri, son ziyaretçiyi çift kanatlı büyük camlı kapıdan dışarı çıkarırken, müzenin yöneticisi ofisinde Raymond Hewson'la bir görüşme yapıyordu.

Yönetici sağlam yapılı, sarışın ve orta boylu, gençten bir adamdı. Giyimi düzgündü ve aşırıya kaçmadan olağanüstü sık gözükmeyi becermişti. Raymond Hewson'da bunların ikisi de gözükmüyordu. Yeniye iyi olan ve hâlâ titizlikle fırçalanıp ütülenmiş elbiseleri, sahibinin dünyayla mücadeleyi kaybeden tarafta olduğunun işaretlerini sergilemeye başlıyordu. Ufak tefek, sıska, düz ve cansız dağınık saçlarıyla solgun yüzlü bir adamdı. Makul, hatta etkileyici konuşmasına karşın, onda reddedilmeye alışkın bir adamın savunmacı ve biraz da sinsî havası vardı. Olduğu gibi gözükiyordu, kendini kabul ettirme eksikliği yüzünden başarısız olan, vasatın biraz üzerinde yetenekli bir adam.

Yönetici konuşuyordu.

- Sizin talebinizde bir yenilik yok, dedi. Hatta hemen hemen haftada üç kez farklı insanlara -çoğunluğu sonuç üzerine parasına iddiaya girmiş züppe

delikanlılar- ret cevabı veriyoruz, insanların bizim Caniler İni'nde geceyi geçirmelerine izin vererek kazanacak ya da kaybedecek bir şeyimiz yok. Buna izin verseydim de genç bir budala aklım yitirseydi, benim durumum ne olurdu? Fakat sizin gazeteci olmanız durumu biraz değiştiriyor. Hewson gülümsedi.

- Gazetecilerin kaybedecek akıllan olmadığını söylemek istiyorsunuz galiba.

- Hayır, hayır, diye kahkahayla güldü yönetici, ama insan gazetecilerin sorumluluk sahibi kişiler olduğunu varsayıyor. Üstelik kazanacağımız bir şey de var, tanıtım ve reklam.

- Tamamıyla, dedi Hewson, ben de anlaşılabileceğimizi düşünmüştüm.

Yönetici yine kahkahayla güldü.

- Hah, diye bağırdı, ne olacağını biliyorum. Çifte para ödenmesini istiyorsunuz. Yıllar önce Madame Tussaud Mumyalar Müzesi'nin, Dehşet Odası'nda yalnız uyuyacak bir adama yüz pound verileceği söylendi. Umarım size böyle bir para teklifinde bulunduğumuzu aklınıza getirmiyorsunuzdur. Hımmm... hangi gazetedensiniz Bay Hewson?

- Şu sıralarda serbest çalışıyorum, diye itirafta bulundu Hewson, birkaç gazeteyle, onlardaki ihtiyaç durumuna göre iş yaparım. Bununla birlikte, bu hikâyeyi yayımlatmakta bir güçlükle karşılaşacağım kanısında değilim. Morning Echo böyle bir yazıyı anında kullanmak isterdi. "Mariner Canileri'yle Bir Gece." Hiçbir gazete böyle bir yazıyı geri çevirmez.

Yönetici çenesini ovuşturdu.

- Ah! Peki bu hikâyeyi nasıl işlemeyi tasarlıyorsunuz?

- Elbette bir dehşet hikâyesi olacak; dehşetle birlikte ona renk katan biraz da mizah.

Öteki başını onaylama anlamında sallayıp Hewson'a sigara ikram etti.

- Çok iyi Bay Hewson, dedi. Yazınızı Morning Echo'da yayımlatın, o zaman beş poundluk banknot, zahmet edip uğradığınızda burada sizi bekliyor olacak. Fakat her şeyin ötesinde, önerdiğiniz şey azımsanacak bir dayanıklılık denemesi değil. Benim sizden emin olmayı istediğim kadar sizin de kendinizden emin olmanızı isterdim, itiraf edeyim ki ben herhangi bir sorumluluk almak istemem. O heykelleri giyinik ya da çıplak gördüm, bunların üretim işlemleriyle ilgili her şeyi biliyorum, bir sürü bovling kukası arasında dolaşıyormuşum gibi, başka insanlarla birlikte aralarında soğukkanlılıkla dolaşabilirim ama aşağı katta onların arasında yalnız uyumak zorunda kalma fikri bende nefret uyandırıyor.

- Neden? diye sordu Hewson.

- Bilmiyorum. Bir nedeni yok. Hayaletlere inanmam. Eğer inansaydım, onların balmumundan heykellerinin durduğu mahzen yerine, cinayetlerini işledikleri ya da cesetlerinin gömülmüş olduğu yeri ziyaret etmelerini beklerdim. Kendilerine özgü tarzda gözlerini dikip bana bakıyorlarmış gibi görünürlerken, ben bütün gece onların arasında oturamazdım, o kadar. Bunlar eninde sonunda insanlığın en aşağı ve en korkunç tiplerini temsil ediyorlar ve -bunu alenen açıklayamasam bile- bunları görmeye gelen insanlar geçerli nedenlere sahip değiller. Bu mekândaki tüm atmosfer nahoştur ve eğer atmosferin etkisine girecek olursanız, sizi uyarıyorum, kendinizi çok rahatsız bir geceye hazırlayın.

Fikir aklına ilk geldiğinden beri Hewson bunu zaten biliyordu. Yöneticiye kayıtsızca gülümserken bile, bu beklenti karşısında ruhu sıkılıyordu. Fakat bakması gereken bir ailesi vardı. Geçen ay, hızla küçülen birikimini ekleyerek, kısa haberlerden zar zor geçimini sağlamıştı. İşte önünde kaçırılmayacak bir şans vardı; Morning Echo'da. yayımlanacak özel bir röportaj karşılığında alacağı paraya ek olarak beş poundluk bir banknot. Bu bir haftalık göreceli bir zenginlik ve lüksle, en berbat korkudan on beş gün için kurtulmak demekti. Ayrıca eğer röportajı iyi yazarsa, düzenli bir iş teklifi almasına da yol açabilirdi bu.

- Canilerin -ve gazetecilerin- işi zor, dedi. Sizin Caniler İni, bir otel odası gibi döşenmiş olamayacağına göre, kendimi zaten rahatsız bir geceye hazırlamıştım. Ancak mumyalarınızın beni pek tedirgin edeceklerini sanmıyorum.

- Batıl inancınız yok, öyle mi?

- Birazcık bile, dedi Hewson kahkahayla gülererek.

- Ama siz bir gazetecisiniz, kuvvetli bir hayal gücünüz olmalı.

- Çalıştığım editörler hayal gücümün olmadığından yakındılar her zaman. Bizim alanımızda yalın gerçekler yeterli kabul edilmez ve gazeteler okurlarına tereyağsız ekmek sunmayı sevmez.

Yönetici gülümsedi ve ayağa kalktı.

- Pekâlâ, dedi, galiba sonuncu ziyaretçi de gitti. Bir dakika bekleyin. Aşağıdaki mumyaların üstlerinin örtülmemesi için talimat verip burada kalacağınızı gece bekçilerine bildireyim. Sonra da sizi aşağı kata götürüp etrafı göstereyim.

Dahilî telefonun ahizesini kaldırdı ve konuşup hemen kapattı.

- Maalesef uymanız gereken bir kural var, dedi. Sigara içmemenizi rica ediyorum. Bu akşam Caniler İni'nde bir yangın korkusu yaşadık. Alarmı kimin verdiğini bilmiyorum ama kim olursa olsun, sahtekârın tekiymiş. Bereket versin aşağıda o sırada çok az insan vardı, aksi halde bir panik yaşanabilirdi. Şimdi hazırsanız gidebiliriz artık.

Hewson yarım düzine odadan geçen müdürü takip etti. Görevliler buralarda, İngiltere'nin bu ve başka kuşaklardan kral ile kraliçelerinin ünlü devlet adamları ile generallerinin, iyi ya da kötü şöhretlilerinin, bu tür bir ölümsüzlüğe layık kıldığı bütün bu karma insan sürüsünün üstlerini örtmekle meşgullerdi. Müdür bir kez durup üniformalı bir adama, Caniler İni'ndeki bir koltukla ilgili bir şeyler söyledi.

- Maalesef sizin için yapabileceğimizin en iyisi bu, dedi Hewson'a, umarım biraz olsun uyuyabilirsiniz.

Açık duran bir bariyerden geçti ve bir zindan yolu gibi kötü bir etki uyandıran, yetersiz aydınlatılmış taş merdivenden aşağı indi. Engizisyon kalıntıları, bir Ortaçağ şatosundan alınmış gergi aleti, dağlama demirleri, başparmak sıkacakları ile bir zamanlar insanın insana yaptığı zulmün başka andaçları, bodrumdaki bir geçitte dehşete ön hazırlık babından duruyordu. Geçitin ötesi Caniler İni'ydi.

Burası kubbeli tavanıyla belli bir biçimi olmayan bir bölmeydi ve buzlu camdan karpuz lambaların arkasında yanan donuk bir elektrik ışığıyla aydınlatılmıştı. Tasarımıyla ürküntü ve tedirginlik veren bir odaydı; öyle bir oda ki, atmosferi konuklarını fısıltıyla konuşmaya davet ediyordu.

Bu odada bir şapel havası vardı, ama aşağılık ve tanrısız bir tapınma uğruna, artık ibadete vakfedilmekten vazgeçilen bir şapeldi.

Balmumundan caniler ayaklarındaki numara etiketleriyle alçak kaidelerde duruyorlardı. Birisi bunları başka bir yerde görse ve kimleri temsil ettiklerini bilme, kıyafetlerinin hırpaniliği ve modaya uymayanlar arasında bile modadaki değişimlerin kanıtı olmalarıyla dikkat çekecekleri için, pejmürde kılıklı bir grup sayardı.

Son zamanların ünlü kötöleri, eski "gözdelerin" tozlu omuzlarıyla bir aradaydı. Weer'in katili Thurtell, bir vitrin mankeni hareketinde donup kalmış gibi genç Bywaters'ın karşısında duruyordu. İşte Lefroy, beyefendi olabilsin diye para sağlamak amacıyla adam öldüren zavallı ahmak, küçük züppe. Onun dört metre kadar ötesinde, İngiliz orta sınıf yaşlı evli kadınlarının gönlünü almak için asılan erotik roman yazarı Bayan Thompson oturuyordu. Bu menfur grubun uzlaşmaz ve safî şeytan görünen tek üyesi Charles Peace, koridorun öteki tarafındaki Norman Thorne'a, karşıdan alaycı alaycı sırtıyordu. Browne ve Kennedy, en son eklenen ikili, Bayan Dyer ve Patrick Mahon'un arasında duruyordu. Yönetici, Hewson'la dolaşırken, bir yandan da bu kötü şöhretlerin ilginç olanlarına dikkat çekiyordu.

- Şu Crippen; tanırırsınız tahmin ediyorum. Karınca incitmez gözüken değersiz, küçük pislik. Şu da Armstrong. Nazik, terbiyeli, zararsız bir taşralı beyefendi gibi görünüyor, öyle değil mi? İşte ihtiyar Vaquier; onun sakalı var diye gözden kaçıramazsınız. Ve elbette bu...

- Şu kim? diye sordu Hewson fısıltıyla, heykellerden birini işaret ederek.

- Ah, ben de tam ona geliyordum, dedi yönetici, hafiften sesini alçaltarak. Gelin ve ona iyice bir bakın. Bu bizim starımız. Takımın içinde tek asılmayan o.

Hewson'un işaret ettiği heykel, boyu bir buçuk metreden fazla olmayan bir adamın heykeliydi. Balmumundan ufak bir bıyığı, kocaman gözlükleri ve pelerinli bir paltosu vardı. Görüntüsünde öyle abartılı Fransız olan bir şey vardı ki, ona tiyatrodan karikatürize edilen tipleri anımsattı. Yumuşak görünen yüzünün,

kendisine neden o kadar iğrenç geldiğini tam olarak söyleyemezdi ama, yönetici yanı başındayken bile irkilip aniden bir adım geriledi ve yeniden bakmak için çaba sarf etti.

- Peki kim bu? diye sordu.

_ O, dedi müdür, Dr. Bourdette.

Hewson başını kuşkuyla salladı.

_ İsmi galiba duydum, dedi, ama neyle ilgili olduğunu unuttum.

Yönetici gülümsedi.

- Fransız olsaydınız çok daha iyi hatırlardınız, dedi. Uzun bir zaman bu adam Paris'in korkusu oldu. Gündüzleri hasta tedavisini, geceleri hastalık nöbeti tuttuğu zaman da boğaz kesme işini icra ediyordu. Öldürmenin ona verdiği katıksız bir şeytanî haz için her zaman aynı tarzda, usturayla öldürüyordu. Son cinayetinden sonra arkasında bir ipucu bıraktı ve polis izin peşine düştü. Bir ipucu bir başkasına götürdü ve çok geçmeden bizim Karındeşen Jack'in Parisli eşinin izi üstünde olduklarını anladılar. Onu tımarhaneye ya da bir düzine idamlık suçla giyotine gönderecek yeteri kadar kanıt da buldular.

Ama o zaman bile bizim buradaki dostlar, polisler göre çok fazla akıllıydı. Doktor etrafındaki çemberin daraldığını anlayınca, esrarengiz bir şekilde ortadan kayboldu ve o zamandan beri de her uygar ülkenin polisi onun peşinde. Hiç kuşku yok ki, intihar etmeyi başardı ve cesedinin gün ışığına çıkmasını bir şekilde engelledi. Ortadan kayboluşundan bu yana, benzer karakterde bir iki cinayet daha oldu ama doktorun ölü olduğuna neredeyse kesin olarak inanılıyor. Uzmanlar bu yeni vukuatların bir taklitçinin işi olduğuna inanıyor. Her ünlü canının bir de taklitçisinin olması ne kadar garip değil mi?

Hewson ürperdi ve kıpırdandı.

- Onu hiç sevmedim, diye itiraf etti. Ayy! Ne biçim gözleri var öyle!

- Evet, bu heykel bir şaheser. Baksanıza gözleri sanki insanı ısıtırıyor gibi, değil mi? Eh, mükemmel bir gerçekçilik, zira o zamanlar Dr. Bourdette hipnotizmayla uğraşmış ve öldürmeden önce de kurbanlarını hipnotize ettiği tahmin ediliyor. Aksi halde, böyle ufak tefek bir adamın o dehşetengiz işleri nasıl yapabildiğini anlamak imkânsız olur. Doktorun kurbanlarında, mücadele ettiklerini gösteren hiçbir ize rastlanmıyordu.

- Onun kımıldadığını görür gibi oldum, dedi Hewson sesi hafiften titreyerek. Yönetici gülümsedi.

- Sanırım gece sona ermeden böyle göz yanılsamalarım birden fazla yaşayacaksınız. Kapı üzerinize kilitlenmeyecek. Orada yeteri kadar kaldıktan sonra yukarı kata çıkabilirsiniz. Binada gece bekçileri dolaşıyor, isterseniz arkadaş bulabilirsiniz. Onların dolaştıklarını duyarsanız telaşa kapılmayın. Burasını daha fazla ışıklandıramayacağım için üzgünüm. Çünkü şu anda tüm ışıklar açık. Malum nedenlerle burayı olabildiğince loş tutuyoruz. Şimdi benimle ofise kadar gelip, gece nöbetiniz başlamadan önce bir yudum viski içerseniz iyi olur sanırım.

Hewson için aşağıya koltuk getiren gececi personelden birisi şaka yapmaya pek meyilliydi.

- Bunu neriye koyayım istersin Bayım? diye sordu sırtıtarak. Buraya mı, ööle oturup durmaktan sıkılınca Crippen'le belki birazcık konuşursun ha? Yahut da surdaki Dyer Ana'nın orıya mı koyuyum, bir arkadaş arzularmış gibi bak gözleri nasıl da iştahla bakıyo. Sööle bakıyım neriye?

Hewson gülümsedi. Olaya sırf çok arzu edilen bir sıradanlık havası kattığı için olsa bile, adamın şakaları en azından o an için Hewson'ı memnun etmişti.

- Ben kendim koyarım, sağ ol. Önce hava akımının nereden geldiğini öğrenmem lazım.

- Burda, yerin dibinde öyle bi şey bulamazsın. Eh sana iyi geceler Bayım. Eğer beni istersen yukardayım. Onların arkandan gizlice sokulup soğuk yapışkan elleriyle boynuna dokunmalarına sakın izin verme. Ayrıca şu yaşlı Bayan Dyer'a da dikkat et. Galiba seni çok beğendi.

Hewson yüksek sesle güldü ve adama iyi geceler diledi. Her şey beklediğinden daha kolay olmuştu. Koltuğu -konforlu ve ağır bir döşemesi vardı- ana koridorun biraz aşağısına doğru tekerleklerinden iterek götürüp arkası Dr. Bourdette'e dönük olsun diye çevirdi. Dr. Bourdette'ten, her ne hikmetse, arkadaşlarının hepsinden çok daha az hoşlanmıştı. Koltuğunu düzenlemekle meşgulken neşeli

olduğu bile söylenebilirdi ama, görevlinin ayak sesleri gittikçe uzaklaşıp odaya derin bir sessizlik çökünce, kendisini bekleyen dayanıklılık deneyinin hiç de hafife alınacak gibi olmadığını idrak etti.

İnsanoğlunun sessizlik ve durgunluğu nasıl doğaya aykırı, hatta korkutucu görünürse, üzerlerine düşen ölgün sabit ışıkla bu sıra sıra heykeller de öyle olağandışı görünüyordu. Kalabalık insan topluluklarının üzerine çöken en derin sessizlikte bile duyulan kumaş hışırtılarını, soluk seslerini ve daha nice anlık gürültüyü özlüyordu Hewson. Ancak hava bir göletin dibindeki su kadar durgundu. Bu odada perdeyi kıpırdatacak, asıllı bir kumaş hışırdatabilecek ya da bir gölgeyi harekete geçirecek bir esinti bile yoktu. Ancak kolunu bacağını kaldırması karşılığında kımıldayan kendi gölgesi, harekete geçmesi için gönlü yapılabilecek tek şeydi. Her şey göze durgun görünüyor, kulağa sessiz geliyordu. "Denizin dibinde de böyle olmalı" dedi ve yarın hikâyesinde bu ifadeyi nasıl kullanacağını düşünmeye koyuldu.

Bu uğursuz heykellerin yüzlerine yeteri kadar cesaretle bakıyordu. Bunlar yalnızca birer balmumu heykeldi. Bu düşüncenin öbür hepsinin üzerine çıkmasına izin verirse, kendi kendisine her şeyin iyi olacağı sözünü verdi. Ancak bu da, Dr. Bourdette'in - biliyordu ki balmumundan bakışları doğrudan kendine yönelmişti- yol açtığı rahatsızlıktan onu uzun süre kurtarmadı. Küçük Fransız'ın heykeli gözleriyle onu taciz ediyor, kızdırıyor, Hewson dönüp bakmak arzusuyla kıvranıyordu.

- Hadi bakalım! diye düşündü. Sinirlerim şimdiden bozuldu bile. Eğer döner de bu giydirilip kuşatılmış kuklaya bakarsam, işte bu korkunun itirafı olur. Beynindeki öbür ses onunla konuştu.

- Korktuğun için dönüp ona bakmak istemiyorsun.

İki ses bir iki dakika sessizce tartıştı ve sonunda Hewson koltuğunu hafifçe döndürdü ve heykele baktı.

Doğal olmayan pozlarda kaskatı duran birçok heykelin arasında korkunç küçük doktorun mumyası, belki de sabit bir ışık huzmesinin doğrudan üstüne düşmesi yüzünden, garip bir şekilde önde duruyordu. Hewson şeytanî yeteneği olan bir zanaatkarın, balmumuyla aktarmayı başardığı nezaket parodisinin önünde irkildi, gözleri ona acı veren bir saniyelik bir süre için karşılaştı ve yüzünü tekrar öte yana çevirdi.

- Geri kalanınız gibi o da yalnızca bir mumya, diye mırıldandı meydan okuyarak. Hepiniz birer mumyasınız.

Onlar sadece birer mumyaydı, evet, ama mumyalar hareket etmezdi. Herhangi bir yerde en ufak bir hareket gördüğü için değil ama arkasına baktığı bir iki saniye içinde, ön sıradaki heykel grubunda olan belli belirsiz değişim onu beyninden vurdu. Crippen örneğin, en az bir derece sola dönmüş gibi gözüküyordu. Yahut da, diye düşündü Hewson, koltuğunu tam olarak ilk pozisyonuna çevirememiş olduğu için belki bu bir göz yanılsamasıydı. Şurada duran Field ve Grey de öyle; bunlardan biri mutlaka elini oynatmıştı. Ağırlık kaldırırken olduğu gibi, Hewson bir saniye nefesini tutup cesaretini topladı. Birden fazla editörün kendisine söylediği sözler aklına gelince, kendi kendine vahşice güldü.

- Bana bir de hayal gücüm olmadığını söylerler! dedi fısıldayarak.

Cebinden bir not defteri çıkardı ve hızlı hızlı yazdı.

- Hatırla, ölümcül bir sessizlik ve mumyaların doğaya aykırı durgunluğu. Tıpkı denizin dibinde olduğu gibi. Dr. Bourdette'in hipnotik gözleri. Mumyalar bakılmadığı zaman sanki hareket ediyorlar.

Defteri birdenbire parmaklarının üzerine kapattı ve sağ omzunun üzerinden etrafı hızla gözden geçirdi. Hiçbir hareket görmüş ya da duymuş değildi ama sanki altıncı hissi bir hareket olduğunu ona söylemişti. "O ben değildim!" dermiş gibi boş boş gülümseyen Lefroy'un cansız yüzüne gözlerini dikti.

Elbette o değildi ya da şunlardan biri, sorun onun kendi sinirle-rindeydi. Dikkati başka yere yöneldiği sırada Crippen yine kımıldamamış mıydı? O ufak adama güvenemezsin. Sen gözlerini ondan ayırınca, o pozisyonunu değiştirmek için bundan yararlanıyor. Kendi kendine, hepsinin yaptığı bu, dedi, keşke bundan emin olsaydı; ve kalkmak için koltukta doğruldu. Bu yeteri kadar kötüydü! Gidiyordu. Geceyi bakmadığı zaman hareket eden bir sürü mumyayla geçirmeyecekti.

... Hewson tekrar oturdu yerine. Çok korkakça ve saçmaydı bu. Bunların hepsi mumyaydı ve hareket edemezlerdi; bu düşüncüyü beynine yerleştirmeliydi, o zaman

her şey yolunda giderdi. Öyleyse çevresindeki bu sessizlik onu niye tedirgin ediyordu? Hangi yöne bakarsa baksın, görme sınırlarının hemen ötesinde, ortamın sessizliğini bozmayan bir şeyler oluyordu.

Hewson Dr. Bourdette'in nazik ama kin ve nefret dolu bakışlarıyla yüz yüze gelmek için hızla döndü. Sonra suçüstünde yakalamak için kafasını birdenbire çevirip Crippen'e baktı. Hah! Tam o sırada Crippen'i neredeyse yakalıyordu! "Dikkat etsen iyi olur Crippen! Eğer birinizin kımıldadığını görürsem sizi paramparça ederim. Duyuyor musunuz?"

Kendisine gitmesi gerektiğini söyledi. Ayrıca röportajını, hatta onun gibi on tanesini yazacak kadar deneyim yaşamıştı zaten. Eh, neden gitmesin ki öyleyse? Morning Echo, onun burada ne kadar zaman kalmış olduğunu bilemeyeceği gibi, hikâye iyi olursa, buna aldırış da etmezdi. Evet ama yukarıdaki gece bekçisi ona takılırdı. Ayrıca belki yönetici de -insanların nasıl bir tavır takınacağı hiç belli olmazdı- kendisinin fena halde ihtiyacı olan o beş poundluk banknot üzerine tartışma çıkarırdı. Rose uyuyor mu, yoksa yatağa öylece uzanmış kendisini mi düşünüyor, merak etti. Yaşadığı hayalî olayları ona anlattığı zaman gülmekten bayılacaktı...

Bu biraz fazla oldu artık! Canilerin balmumu heykellerinin, kendilerine bakılmadığı zaman hareket etmeleri yeterince kötüydü, ama bunların bir de solumaları hiç katlanılır gibi değildi. Birisi nefes alıp veriyordu. Yoksa uzaktan geldiğini zannettiği gibi kendi nefesi miydi? Sonunda uzun bir soluk verinceye kadar kendini tutup dinleyerek kaskatı oturdu. Elbette kendi nefesiydi ya da eğer değilse, bir şey onun dinlediğini sezmiş ve aynı anda solumayı kesmişti.

Hewson hızla başını oraya buraya çevirip bir avın bitkin bakışlarıyla etrafına bakındı. Bakışları her yerde balmumundan bomboş izlerle karşılaştı ve her yerde bir el ya da ayağın hareketini, dudakların sessizce açılıp kapanmasını, gözkapaklarındaki bir titreşimi, bir insan zekası ifadesini saniye farkıyla gözden kaçırmış gibi hissetti. Sınıfın yaramaz çocukları gibi, öğretmenleri arkasını dönünce kıpırdanıyor, fısıldaşıp gülüşüyorlar ama öğretmenlerinin bakışlarıyla karşılaştıklarında terbiyeli ve masum oluyorlardı.

Bu kadarı olmazdı artık! Bu kadarı kesinlikle olmazdı! Bir şeye sarılmalı, aslolan günlük hayata, gün ışığındaki Londra sokaklarına ait bir şeye aklıyla tutunmalıydı. O Raymond Hewson, başarısız gazeteci, yaşayan ve nefes alan adamdı, çevresinde toplanmış bu hey-kellerse sadece birer insan taklidiydi, onun için de ne kımıldayabilir ne de nefes alabilirlerdi. Bu canı heykellerinin canlıymış gibi gözükmelelerinin ne önemi vardı? Onlar yalnızca balmumu ile talaştan imal edilmişti; marazî seyircilerini ve ellerinde portakalları emerek dolaşan turistleri eğlendirmek için orada duruyorlardı. Bu daha iyi oldu. Dün ona birisinin anlattığı Falstaff la4 ilgili o komik hikâye neydi?...

Hikâyenin bir bölümünü anımsadı ama hepsini değil, çünkü Dr. Bourdette'in bakışları sıkıştırıyor, meydan okuyor ve onu arkasına dönmeye zorluyordu.

Hewson yarım döndü, sonra da o korkunç hipnotik gözlerin sahibiyse yüz yüze gelecek sakilde koltuğunu tümüyle döndürdü. Gözleri büyüdü, ilk başta bir dehşet sırtması oturan ağzının kenarları, bir hırıltıyla yukarı büküldü. Sonra Hewson konuşup yüzlerce esrarengiz yankıyı harekete geçirdi.

- Kımıldadınız, Tanrı cezanızı versin! diye haykırdı. Evet, kımıldadınız, Tanrı cezanızı versin! Gördüm sizi!

Sonra kutup karlarının içinde donmuş halde bulunan bir adam misali, bakışlarını önüne dikip öylece sessiz kalakaldı.

Dr. Bourdette'in hareketleri telaşsızdı. Otobüsten inen bir leydinin yapmacık edasıyla, üzerinde durduğu kaideden indi. Platform yerden altmış santim yükseklikteydi ve kenarlarında kavisli biçimde asılmış floş kaplı ipler vardı. Dr. Bourdette, altından geçmek için ipi bir yay şeklini alıncaya kadar yukarı kaldırdı ve platformdan inip Hewson'ın karşısına oturdu. Sonra başım sallayıp gülümsedi ve "İyi akşamlar" dedi.

- Sizinle, bu kuruluşun saygıdeğer yöneticisi arasındaki konuşmaya, yabancı aksanı çok az fark edilebilen mükemmel bir İngilizce'yle sözlerini sürdürdü, kulak misafiri oluncaya kadar, burada bir arkadaşla geceyi birlikte geçirme zevkine erişeceğim konusunda kuşku olduğunu söylememe pek gerek yok. Ben komut vermeden kımıldayamaz ve konuşamazsınız ama beni mükemmelen duyabilirsiniz. Bir

şey bana diyor ki sizin... acaba sinirli mi desem? Aziz beyefendi, sakın yanılığa düşmeyin. Ben şu mucizevî şekilde canlanan aşağılık mumyalardan biri değilim: ben Dr. Bourdette'in kendisiyim.

Durakladı, öksürdü ve bacaklarını kaldırdı.

- Affedersiniz, diye sözünü sürdürdü, birazcık tutulmuşum da. İzninizle açıklayayım. Elde olmayan koşullar -sizi bunlarla yormamam gerek- İngiltere'de yaşamamı gerekli kıldı. Bu akşam bu binanın yakınlarındaydım ki bir polisin bana biraz fazla merakla baktığını gördüm. Beni izlemeye ve muhtemelen sıkıcı sorular sormaya niyetli olduğunu tahmin ettim ve o yüzden kalabalığa karışıp buraya girdim. Ekstra bir para şu anda beraber olduğumuz bu odaya girişimi satın aldı ve bazı belli kaçış yolları olduğu birdenbire aklıma geliverdi. "Yangın var" diye bağırdım ve bütün budalalar merdivene doğru koştuklarında, ben kendi mumyamın, şu anda üzerimde gördüğünüz pelerinli paltosunu sıyırıp hemen giyindim ve mumyayı arkadaki platformun altına saklayıp onun kaide üzerindeki yerini aldım.

İtiraf edeyim ki o zamandan beri çok yorucu bir akşam geçirdim ama şükürler olsun ki her an izlenmediğim için arada bir derin nefes alma ve bu katı duruştan kurtulma fırsatlarım oldu. Küçük bir oğlan çocuk çığlık atıp bağıra çağıra beni kımıldarken gördüğünü söyledi. Tahminimce çocuk, eve dönüşte kırbaçlanıp sonra doğrucu yatağına gönderilecek. Ben sadece bu cezanın harfi harfine uygulandığını umabilirim.

Yöneticinin, istemeden dinlemek zorunda kaldığım için mahcubiyet duyduğum, benimle ilgili beyanı önyargılı ama tamamıyla hatalı değildi. Dünya aksini düşünse iyi olur, ama görüldüğü gibi ben ölü değilim. Yıllardır müptelası olduğum, gerçi son zamanlarda zaruretten dolayı daha nadir ilgilenebildim, hobime dair yöneticinin hikâyesi zekice ifade edilmese de esasta doğrudur. Dünya, koleksiyoncular ve koleksiyoncu olmayanlar arasında ikiye ayrılır. Koleksiyoncu olmayanlar bizi ilgilendirmez. Koleksiyoncular, kişisel zevklerine göre, paradan sigara kutusuna, kelebekten kibrit kutusuna kadar ne bulurlarsa koleksiyonunu yapar. Ben de gırtlak koleksiyonu yapıyorum.

Tekrar sustu ve beğenmemekle birlikte yine de ilgiyle Hewson'ın gırtlığına baktı.

- Bu gece bizi bir araya getiren şansa minnettarım, diye devam etti, belki şikâyet etmek nankörce gözükebilir. Son yıllardaki şahsî güvenlik nedenleriyle faaliyetlerim sınırlandı ve bu biraz alışılmamış arzumu şimdi tatmin etme fırsatı çıktığı için memnunum. Fakat efendim sizin boynunuz zayıf, bu kişisel yorumumu lütfen bağışlayın. Seçme şansım olsaydı sizi asla seçmezdim. Kalın boyunlu erkekleri severim... kalın kırmızı boyunlar...

El yordamıyla iç cebini aradı ve bir şey çıkardı. Sonra ıslak parmağında denedikten sonra sol avucunun içinde ileri geri hafifçe gezdirdi.

- Bu küçük bir Fransız usturası, diye belirtti nazikçe. İngiltere'de pek kullanılmıyor ama belki siz biliyorsunuzdur. Ne dersiniz? Tahtada bilenir. Dikkat ederseniz usturanın ağzı çok dar. Çok olmasa da yeterince derinden keser. Az sonra kendiniz de göreceksiniz. Tüm kibar berberlerin sorduğu şu küçük nazik soruyu sorayım size: bu usturasize uygun mu efendim?

Kötülüğün ufacık ama ürkütücü sureti, yerinden kalktı ve av pozisyonundaki bir panterin sessiz, sinsî adımlarıyla Hewson'a yaklaştı.

- Acaba lütfen, dedi, çenenizi birazcık kaldırmak zahmetinde bulunur musunuz? Teşekkürler, azıcık daha, azıcık daha. Ah, teşekkürler!... Merci m'sieur... Ah, merci... merci...

Bölmenin bir ucunun üzerinde, günün ışımasıyla birlikte yukarı kattan süzülen bir iki zayıf ışık demetinin içeri girmesine izin veren kalın buzlu camdan bir tavan penceresi vardı. Güneşin doğuşundan sonra bu ışık demeti elektrik ampullerinin donuk ışığıyla karışmaya başlar ve bu karışık ışık, hiçbir ek dehşet etkisi yaratmaya ihtiyaç olmayan bir atmosfere ölüm sarılığını ilave ederdi.

Mumya heykeller birazdan aralarında korkarak dolaşacak kalabalıklar tarafından takdir edilmeyi ya da lanet okunmayı bekleyerek yerlerinde soğuk ve cansız bekliyorlardı. Ortalarından geçen ana koridorda, Hewson koltuğun arkasına dayanmış vaziyette sessizce oturuyordu. Bir berberin ilgilenmesini bekliyormuş

gibi çenesini yukarıya kaldırmıştı. Boğazında ya da bedeninin herhangi bir yerinde tek bir yara olmamasına karşın, ölü ve soğuktu. Eski patronları hayal gücü olmadığı için ona itibar göstermemekle hata etmişlerdi.

Kaidesinde dikilen Dr. Bourdette, ölü adamı duygusuzca seyrediyordu. Ne kımıldıyordu ne de kımıldama yeteneği vardı. Tüm bunlar doğruysa, eninde sonunda o sadece bir mummyaydı.

Gölet

Arthur Porges

Ünlü bir şair bir avuç tozun içinde bizlere korkuyu göstermeyi vaat eder. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğinden hep kuşku duyardım, ama şimdi daha iyi anlıyorum. Çocukluğumun silinmiş korkunç bir anısı, yıllarca belleğimin derinliklerinde acı vererek bekledikten sonra, geçen birkaç hafta içinde birdenbire su yüzüne çıktı. Yeni bir mikrobik hastalığın yaptığı yüksek ateş, belki de beynimdeki bazı kapalı yolları açtı. Fakat açıklaması ne olursa olsun ben hayatımda ilk kez, korkuyu tozda değil de neden suda gördüğümü birden anımsayıverdim.

Oldukça saçma görünüyor olsa gerek: yağmur sularının oluşturduğu sığ bir göletten korkmak, bunun üzerinde bir an olsun düşünün. Siz çocukken yolda oluşan küçük bir su birikintisine gözlerinizi dikip de, içinde yansıyan gökyüzünü gördüğünüz zaman, içinize ürpertiler veren, sadece bir adım ötenizdeki o sonsuz derinlik -aşağıya, bir anlamda da gökyüzüne doğru uzanan bir uçurum- illüzyonunu çok güçlü bir şekilde yaşamadınız mı hiç? Cam gibi göletin ortasına atacağınız tek bir büyük adımla ta içine düşeriniz. Aşağıya mı? Yukarıya mı? Yönü belirlemek olanaksızdı; durum her ikisinin esrarengiz bir karışımıydı. Ayaklarınızın altında bulutlar var ve aralarında parlayan yüzeyden başka hiçbir şey yok. O tehlikeli adımı atın o illüzyonu paramparça etmeye hiç cesaret ettiniz mi? Ben edemedim Bilincimin tazelandığı şu anda, bunu yapamayacak kadar korktuğumu hatırlıyorum. Oyun arkadaşlarımla suları şapırdatarak aldırmaksızın göletin içinden yürüyüp geçmeleri benim için hiçbir şeyi değiştirmezdi; ben yine de öyle dikkatli, göletlerin çevresinden dolaşmaya özen gösterirdim.

Tanıdıklarımın çoğu bendeki bu zayıflığı hoşgörülle karşılardı. Her şeye rağmen güçlü kuvvetli, aktif bir çocuktum ve oynadığımız oyunlarda konumumu hep korurdum. Joe Carma'nın kasabada ortaya çıkışıyla benim kendi küçük cehennemim ete kemiğe büründü ve statümü kaybettim.

Carma benden üç yaş büyüktü ve çok daha kuvvetliydi; tıknaz, adaleli, esmer ve... her zaman aksiydi. Almanca'da bir başkasının talihsizliğine sevinme anlamına gelen schadenfreude'nin onu güldürmesi dışında, mutlulukla gülümsediği bilinmezdi. Bedenini kütle halinde kabartıp kocaman yumruklarını sallayarak kavgaya giriştiği zaman, pek az kişi ona karşı koyabilirdi ve ben Tanrı'nın bunu yapabilecek seçilmiş kullarının arasında değildim; fiziksel gücü kadar hali ve tavrı da beni dehşete düşürüyordu.

Geriye dönüp baktığımda, sızlanan zayıf bir anneyle büyüyen bu yetimdeki habisliği ve gaddarlığı anlıyorum. Başka çocukların başlarına gelenlere sevinmesinin temelinde düşüncesizlik değil, tamamen incitme isteği ve zalimlik yatıyordu. Carma, Shorty Dugan'ın erkek kedisini kartopu yağmuruna tutmak ya da İhtiyar Gruber'in lastiklerinin havasını indirmek yerine, bir kedi yavrusuna işkence yapmayı -söylentiye göre bir yavruyu canlı canlı yaktığı görülmüştü- ya da bir arabanın farlarını çekiçle kırmayı tercih ederdi.

Nasıl olduysa Joe Carma benim göletlerle ilgili fobimi öğrendi ve benim işkencem de böylece başlamış oldu. Birkaç kez yakamdan tutup kaldırarak, 'kivranan vücudumu göletlerden büyükçe olan birinin üstüne doğru tutup içine -kaldırımın ötesindeki dehşetli uzak göğün içine- atar gibi yapacak kadar ileri gitti.

Her seferinde tam korkudan delirecekken son anda Larry Dumont tarafından kurtarıldım. Larry bu zorbadan daha uzun boylu, en az onun kadar güçlüydü ve daha çevik olduğu düşünülürdü. Sonunda, kaçınılmaz olarak bir gün karşı karşıya geldiler. Fakat Carma, hasmında kendisine üstünlük sağlayacak bir zayıflık kollayıp yararlanmayı umduğu için olsa gerek, o zamana kadar yolunu

değiştirmişti. Böyle yapması korkaklığından değil, sadece soğukkanlı olmasındandı; oyununu daima ihtimalleri hesaplayarak oynayan biriydi.

Larry'ye gelince, iyi huyluydu ve zorlanmadığı takdirde kavga etmeyeceği düşünülen biriydi. Dumont her seferinde, kalın çivileri bükebilen ince sıırım gibi parmaklarıyla Carma'yı sımsıkı tutup yarı şaka bir ağız dalaşına girerek onu açık bir hesaplaşmaya zorlamadan salıverilmemi sağlıyordu. Birbirlerinin güçlerine yeniden saygı duyarak ayrılınca dek Larry gülümseyerek, içine kapanık Joe ise her zamanki gibi somurtarak birazcık itişiyorlardı.

Bir gün Carma, şiddetli bir yağmurdan sonra, kasabanın kuzey ucunda Johnson'un çiftlik ambarının arkasında oluşmuş dev su birikintisinin -neredeyse göl- yakınında yakaladı beni. Issız bir yerdi, sabahın oldukça erken saatiydi ve Joe hafta sonları geç saate kadar uyumayı sevdiği için genellikle ortalarda dolaşmazdı. Onun etrafta olabileceğinden en ufak bir kuşku olsaydı, burası yalnız başıma gelmek için seçeceğim son yer olurdu.

Korku ve büyülenme genellikle at başı gider. Kocaman göletin yanında ama kıyıdan iyice uzakta, bulutsuz mavi gökyüzünü aşağıda asla olmayacağı bir yerde, yerin ta altında, merakla seyrediyordum. Yüzlerce kez içine adım atmak için cesaretimi toplamaya uğraştım. Altta katı toprak olduğunu -daha önce bir sopayla dürterek çokça kanıtlanmıştı- biliyordum ama yine de ayaklarımı bir türlü kıpırdatamıyordum.

Tam o anda, güçlü kollar beni yakaladı, bedenimi havaya kaldırıp, ta ki yüzüm eğilip göle paralel oluncaya ve pırıldayan yüzeyin tam üzerine gelinceye dek öne doğru yatırdı.

- Ona kadar sayıp seni sonra ta içine atacağım! Tırmalayıcı bir ses benimle alay ediyordu. Sen her zaman haklıydın: aşağısı çok uzun bir yol. Kulaklarında ıslık çalan rüzgârla düşeceksin, düşeceksin; dönerek, yuvarlanarak, gittikçe daha hızlı, daha hızlı. Sonsuzluğa doğru uçarak ebediyen yok olacaksın velet. Yol boyu acı acı çığlıklar atacaksın ve bunlar gittikçe daha hafifleyecek, daha hafifleyecek. Hadi bakalım: Bir! iki! Üç!...

Bağırmağa çalıştım ama boğazım tıkanmıştı. Boğuk sesler çıkararak umutsuzca kıvranıyordum, ama Carma beni sımsıkı tutuyordu. Sarf ettiği çabayla düğüm düğüm kabarmış sert kol kaslarını hissedebiliyordum.

- ... Dört! Beş! Az kaldı. Altı! Yedi!...

Önceden bir inilti dudaklarımdan döküldü ve o güldü. Görüşüm bulanıyordu; şoka girmek üzereydim; yıllar sonra, şimdi bana öyle geliyor.

Derken yardım yetişti, hızlı ve etkili. Carma birden geriye çekildi, sudan uzağa, ben serbest kaldım. Larry Dumont yüzü öfkeden bembeyaz orada dikilmiş duruyordu.

- Sen pis bir alçaksın Joe! Larry öfkeyle dişlerini sıkıyordu, senin bir derse ihtiyacın var, hem de senin anladığın dilden.

Sonra şaşırtıcı bir şey yaptı. Carma kendisinden kısa olsa da ağır olduğu halde, o ince sıırım gibi kollarını zorbaya doladı ve yerden ayaklarını kesip görkemli tek bir hareketle onu, suyun tam tamına iki metre mesafedeki ortasına kaldırıp fırlattı.

Şu anda hafızamın ne kadar iyi olduğunu merak ediyorum; merak etmem de lazım. Şimdi bu kadar açık seçik anımsadığım şeyi gerçekten gördüm mü? Pek mümkün değil, ama görüntü ısrarlı. Carma boylu boyunca, yüzüstü gölete düştü. Suyun derinliğinin birkaç santimden fazla olması kesinlikle mümkün değildi. Ama derine doğru inmeye devam etti! O bulutsuz göğe doğru düşerken vücudunun büküldüğünü, döndüğünü ve küçüldüğünü görüyordum. Tam da bana birkaç dakika önce tasvir ettiği gibi, çığlık çığlığa acı acı bağıırıyordu. Sanki uzaklarda gittikçe hafifleyip yok oluyormuş gibi, korkunç acı çığlıklar duyulmaz oluyordu; dalgalana dalgalana uzaklaşan şekil önce minik bir bebek, sonra da sadece bir nokta oldu; unutulamaz bir olay mutlaka, ama yine de bu şimdiye uzanan bir rüya yalnızca.

Larry'ye baktım; şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, yüzünün tüm kam çekilmişti. Uzun parmakları o muazzam fırlatıştan ötürü hâlâ gergin ve bükülü duruyordu.

Olayı böyle hatırlıyorum. Belki sonra göletin dibini araştırmışsınız-dır, emin değilim ama eğer araştırdıysak, derinliği kuşkusuz birkaç santim olmalıydı.

Üç hafta önce hastalığımı iyileştiğinde, bir araştırma yapması için özel bir dedektif tuttum. Yerel gazete arşivi ne yazık ki eksik, ama 20 ağustos 1937 -o sırada sekiz yaşımıdaydım- tarihli gazetede şöyle bir başlık var:

"CARMA ADLI ÇOCUĞUN KAYBOLMASIYLA İLGİLİ
İPUCU YOK

Bu ayın onunda ortadan kaybolan Joe Carma'nın, polisin on günlük araştırması sonucunda izi bulunamadı. Kasabayı nasıl terk ettiği bile bilinmiyor; eğer terk ettiyse trenle ya da otobüsle gittiğine dair hiçbir delil yok. Birkaç kilometre içindeki tek derin göl olan Martin Gölü'nün dibi tarandı, ama herhangi bir sonuç alınamadı."

Dedektif, Joe Carma'nın kasabaya bir daha hiç dönmediğine ve bana, adının 1937'den bugüne kadar, FBI ile ordu kayıtlarında ya da herhangi bir yurtiçi görev listesinde olmadığına dair teminat verdi.

Şimdi tüpsüz ve elbisesiz dalarım, tek direkli küçük tekneyle yelken açarım. Şimdiye dek lastik bir botla en kötü Colorado ivintilerini bile aştım. Ama gökyüzünü yansıtan sığ bir göletin içinden suları şapırdatarak yürüyüp geçmek, hâlâ bunun çok ötesinde bir cesaret istiyor.

Gece Telgrafı

H. F. Arnold

- New York, 30 eylül CP flaş. Büyükelçi Holliwell bugün burada öldü. Büyükelçi çalışma odasında yalnızken ölüm aniden...

Bu gece telgrafı işlerinde Tanrı'ya karşı gelen bir şeyler vardır. Burada, bir gökdelenin en üst katında oturursunuz ve kulağınıza uygarlığın fısıltıları gelir. New York, Londra, Kalküta, Bombay, Singapur... Dünya uykuya dalıp sokak ışıkları karardıktan sonra, hepsi kapı komşunuz olur.

İki ve dört arasındaki sessiz saatlerde yalnız kalan telgraf memurları, telgraf alıcılarının üzerinde uyuklar ve o esnada haberler gelir. Yangınlar, felaketler ve intiharlar. Cinayetler, gösteriler, afetler. Bazen de kol uzunluğundaki ölü ve yaralı listesiyle bir deprem. Gece telgrafcısı bunu tek parmakla yazıcıdan koparıp yarı uykuda kaydeder.

Kırk yılda bir de kulaklarınız dikilir ve dinlersiniz. Bir zamanlar Singapur, Halifax ya da Paris'te tanıdığınız birilerinin haberini almışsınızdır. Belki terfi etmişlerdir ama daha büyük olasılıkla cinayete kurban gitmiş ya da boğulmuşlardır. Belki de sadece her şeyden vazgeçerek acayip bir yola sapmışlardır. Yapılan şeyler haber olacak kadar ilginçtir.

Fakat bunlara pek sık rastlanmaz. Çoğu zaman oturur, uyuklar ve yazıcınızın manivelasına tık tık vurup evinizde, yatağınızda olmayı istersiniz.

Yine de ara sıra garip şeyler olur. Geçen gece bir olay oldu ve ben etkisinden henüz kurtulamadım. Keşke kurtulabilsem.

Batıdaki bir kıyı kentinde gece yöneticisi olduğumu anlamışsınızdır, kasabanın adı... önemi yok.

Emrimde sadece tek bir gece operatörü vardır, daha doğrusu vardı. John Morgan adlı, kırk yaşlarında bir arkadaştı, akli başında ve çalışkan bir kişi olduğunu söylemeliyim.

Şimdiye kadar tanıdığım en iyi operatörlerden biriydi ve "çift" kişi olarak tanınırdı. Bu sıfat ona, iki aleti birden aynı anda idare edebilmesi ve haberleri farklı yazıcılarda aynı zamanda yazabilmesinden ötürü yakıştırılmıştı. Saatler boyu istikrarlı olarak bunu yapmayı başarıp hiç hata yapmayan, taradığım üç adamdan biriydi.

Genellikle geceleri sadece tek bir hat kullanırdık ama bazen, saat geç olup haberler hızlı aktığı zaman, Chicago ve Denver istasyonları ikinci bir hat açar. İşte o zaman Morgan kendini gösterirdi. O bir sihirbazdı, mükemmel işleyen ama hayal gücü olmayan mekanik-otomatik bir büyücüydü.

Morgan, tam on altıncı gecede yorgunluktan yakındı. Onu üç yıldır tanımama rağmen kendisine ilişkin bir söz söylediğini ilk ve son duyuşum oldu bu.

Saat gecenin tam üçüydü ve biz sadece tek hat çalıştırıyorduk. Masamda başımı haberlere eğmiş çalışıyordum. Morgan konuştuğunda ona pek dikkat etmedim. "Jim" dedi. "Burası sana boğucu geliyor mu?"

- Şey, hayır, John, diye cevap verdim, ama istersen bir cam açayım
- Aldırma, dedi. Galiba ben biraz yorgunum.

Bütün söylediği bu oldu ve ben de çalışmaya devam ettim. Mesajlar üç kopya halinde çıktıkça yazıcının yanında düzenli bir şekilde istif oluyor, ben de hemen hemen on dakikada bir gidip alıyordum.

Öteki hattı açtığını ve her iki yazıcıyı kullandığını fark ettiğimde, konuşmasının üzerinden yirmi dakika kadar geçmiş olmalıydı. Gelen çok "acil" bir mesaj olmadığı için, bunun biraz alışılmışın dışında olduğunu düşündüm. Bir sonraki kalkışında her iki makineden çıkan kopyaları aldım ve kopyalan birbirinden ayırmak için masama getirdim.

Birinci hattan gelen haberler alışılmış türden şeylerdi, ben de bunları sadece hızla gözden geçirdim. Sonra ikinci hattan gelen haberlere döndüm. Bu özellikle aklımda kaldı, çünkü mesaj, adını hiç duymamış olduğum bir şehirden geliyordu: "Xebico". Bir kopyasını arşivimizden alıp sakladım. Mesaj şöyle:

"Xebico, 16 eylül, CP bülten.

Kentin tarihinde görülen en yoğun sis, dün öğleden sonra saat dörtte her yeri tümüyle kapladı. Bütün trafik durdu ve sis siyah kadifeden bir kefen gibi her şeyin üzerim örttü. Her zamanki ışık keskinliği, biteviye artan yoğun sis tabakasını delemiyor.

Buradaki bilim adamları bu olayın nedeni hakkında uzlaşmıyor. Yerel meteoroloji dairesi, bir benzerine kentin tarihinde daha önce hiç rastlanmadığını belirtiyor.

Akşam saat yedi. Dün gece yerel yöneticiler..." (Ve devam ediyor.)

Olanların hepsi bundan ibaretti. Bu dairede bu hiç de sıradışı bir şey değildi ama dediğim gibi, haber kentin adından dolayı dikkatimi çekmişti.

Çıkan kopyaları almak için yaklaşık on beş dakika sonra tekrar gittim. Morgan sandalyesine çökmüş ve elektrik lambasının yeşil siperini, ışık gözlerine gelmeyecek, sadece iki yazıcının üzerine düşecek şekilde çevirmişti.

Sağ taraftaki yığında sadece alışıl原因 gelen mesajlar vardı. Fakat sol tarafta, Xebico'dan bir haber daha iletilmişti. Gelen bütün telgraf metinleri "alınan" listesine girer. Bunun da anlamı, birçok değişik haber parçasının art arda sıralanmasıdır. Haberler genelde bir seferde ama zaman zaman da birkaç paragraf halinde gelir. İkinci haberde "Sis Haberine Ek" yazılıydı. Mesaj şöyle:

"Akşam saat 7. Sis gözle görülür derecede arttı. Işıklar hiç seçilemiyor ve kent zifirî karanlığa büründü.

Bu olağandışı olayın bir garipliği de, şimdiye dek burada duyulan hiçbir kokuyla mukayese edilmesi imkânsız pis bir kokunun sise eşlik etmesi."

Mutat yazım şekliyle altında, saat 3.27 ile operatörün adının başharfleri, J. M. vardı.

İkinci hattan gelenlerin içinde tek bir ilave haber vardı. Şöyle:

"Xebico Sisi: ikinci Ek.

Sisin başlangıcıyla ilgili anlatılanlar çok farklı. Bunların arasında en ilginç olanı, karanlıkta zar zor yolunu bulup akimi kaçırmanın eşiğinde merkezimize ulaşan ve sisin köy mezarlığından başladığını belirten yerel kilisenin zangocunun anlattıkları.

- Sisin ilk görüntüsü, mezarların üzerindeki toprağı örten yumuşak, gri bir battaniye gibiydi, diye anlattı zangoç. Sonra yükselmeye başladı, yükseldi, yükseldi. Bir yeraltı rüzgârı, sisi sanki dalgalar halinde üflüyordu. Dalgalar önce bölünüyor, sonra yeniden birleşiyordu.

Istırapla kıvranan sis hayaletleri, döne döne sisten garip şekiller ve resimler oluştuyordu. Sonra tam ortasında, kütlenin en yoğun olduğu yerde bir şey hareket etti.

Dönüp o lanetli yerden hızla kaçtım. O sırada mezarlığa komşu evlerden gelen acı çığlıkları arkamdan duyuyordum.

Zangocun hikâyesine esas olarak itibar edilmemiş olmakla birlikte, bir ekip yine de araştırmaya gitti. Zangoç hikâyesini anlattıktan hemen sonra bayıldı ve şu anda yerel hastanede 'bilinçsiz durumda yatıyor."

Garip bir haber değil mi? Haberin garip olması, böyle şeylere alışık olmadığımızdan değil, çünkü hattan olağandışı bir sürü haber akar. Fakat hangi nedenden olursa olsun, belki de o gece çok sakin olduğu için, sis haberi benim üzerimde çok büyük bir etki yaratmıştı.

Alınmayı bekleyen kopyaların yanına neredeyse korkuyla gittim. Morgan kımıldamıyordu ve odadaki tek ses telgraf alıcılarının tık tık eden sesleriydi. Uğursuz ve sinir bozucuydu.

Kopya destesinin arasında, Xebico'dan gelen bir haber daha vardı. Kaygıyla aldım.

"Xebico Sisi'nde Yeni Gelişme.

Dün geç saatlerden itibaren kenti karanlığa boğan sisin başlangıcıyla ilgili esrarengiz haberi araştırmak için gece saat 11'de yola çıkan araştırma ekibinden haber alınamadı. Daha büyük ikinci bir ekip gönderildi.

Bu arada sis, eğer bundan fazlası mümkünse, gittikçe ağırlaşıyor. Kapılardaki çatlaklardan sızıyor ve insanın ruhunu karartan çürüme kokusu atmosferi dolduruyor. Acımasız, ürkütücü ve uzun bir süre önce ölmüş şeylerin belli belirsiz izini taşıyor.

Kent sakinleri evlerini terk edip rahiplerin toplu ayin yaptıkları yerel kilisede toplandı. Tarifi imkânsız bir manzara. Büyük küçük herkes aynı dehşeti yaşıyor ve birçok kişi korkudan kendini kaybetmiş durumda.

Yaşlı bir rahip kilise oditoryumunun bir bölümünü duvak gibi örten buhar kıvrımlarının ortasında, cemaatinin selameti için dua ediyor. İnsanlar bir feryat ediyor, bir haç çıkarıyor.

Kentin eteklerinden meçhul seslerin haykırıışları duyulabiliyor. Bunlar sisin içinde yankılanan muammalı perdeden ahenksiz sesler. Devasa bir tünelin içinde ıslık çalan rüzgârın ötesinde hiçbir şeyi hatırlatmıyor. Fakat gece sakin ve hiç rüzgâr yok. İkinci kurtarma ekibi..." (Devamı?)

Ben sakin bir adamımdır ve ömrümün telgraflarla geçen on iki yılında heyecanlandığım hiç vaki değildir, ama kendime rağmen sandalyemden kalkıp pencereye doğru gittim. Yanılıyor muydum, yoksa ta aşağılarda, akımdaki kent kanyonlarında sisten hayal meyal bir iz mi görüyordum? Hadi canım sen de! Hepsi hayal gücünün işi.

Telgraf basım odasında, alıcıların ahenkli tıkırtısındaki tempo yükselmiş gibiydi. Morgan iskemlesinde hiç kımıldamamıştı. Başlı omuzlarının arasına gömülmüş, her iki elinin birer parmağıyla telgraf metinlerini yazıcıya kaydediyordu.

Uyuyor gözüküyordu, ama hayır; iki makine yeteri kadar verimli ve durmaksızın satır üzerine satın tıklar tıklar yazıyordu; tıpkı ölümün kendisi gibi, amansızca ve çaba göstermeden. Yazıcıdaki tuşların monoton hareketinde büyüleyici bir şey vardı. Kalkıp yanına gittim. Sandalyesinin arkasında durup makine sözcük sözcük haberi yazarken omzunun üzerinden okudum.

Ah, işte bir tane daha.

"Acil Xebico..."

Bu merkezden artık hiç bülten gelmeyecek, imkânsız olan gerçekleşti. Bu odaya yirmi dakikadır hiçbir mesaj ulaşmadı. Dışarıyla, hatta aşağıımızdaki sokakla bile bağlantımız kesildi.

Sonuna kadar bu hatta kalacağız.

Son geldiğine kuşku yok. Dün öğleden sonra saat dörtten beri sis kentin üzerinde asılı duruyor. Yerel kilisenin zangocunun verdiği haberleri takiben iki kurtarma ekibi, kentin civarındaki durumu araştırmak üzere gönderildi. Ekiplerin ikisi de ne geri döndü ne de kendilerinden herhangi bir haber alındı. Artık hiç dönmeyecekleri oldukça kesinleşmiş gözüküyor.

Telgraf aletinin üzerinden aşağıdaki kenti görebiliyorum. On üçüncü kattaki odanın konumundan ötürü, buradan neredeyse kentin tamamı görülebiliyor. Her zaman ışık ve hayatın olduğu yerlerde, şimdi yalnızca kapkara kalın bir kefen görebiliyorum.

Kentin eteklerinden sürekli duyulan feryatların, oralardaki insanların ölüm çığlıkları olmasından çok korkuyorum. Ses gittikçe yükseliyor ve kentin merkezine yaklaşıyor.

Sis hâlâ her şeyin üzerini kaplıyor. Eğer bunun imkânı varsa sis öncekinden bile koyu ama şartları değişti. Pis kokulu opak delinmez duvarın yerini, ıstıraptan kıvrılan bir insanın hareketine benzer şekilde kıvrılan, bükülen şekilsiz bir kütle aldı şimdi. Kütle ara sıra ayrılınca aşağıdaki sokakları bir an için görebiliyorum.

İnsanlar umutsuzluk içinde bağırarak ileri geri koşuyor. Anlaşılmaz bir gürültüyle birlikte hissedilemeyen ve görülemeyen rüzgârın sınır tanımayan ıslığı yukarıya, pencereye kadar yükseliyor.

Sis kentin üzerinde yine sürükleniyor ve ıslık sesi yaklaşıyor, gittikçe yaklaşıyor.

Şu anda tam benim altımda.

Tanrım! Bir dakika önce koyu sis açıldı ve aşağıdaki sokakları h' an için görebildim.

Sis sadece bir buhardan ibaret değil... o yaşıyor! Ağlayıp inleyen her insanın yanında, ona eşlik eden bir figür, garip ve türlü renk tonlarından oluşan bir aura. Figürler nasıl da tutunuyor! Her biri, yaşayan bir şeye!

Erkek ve kadınlar yere yatıyor. Yüzükoyun. Sisten figürler onları sevgiyle okşuyor. Yanlarında diz çökmüşler. Bu figürler... ama bunu söylemeye cesaretim yok.

Yüzükoyun yatmış kıvrılan bedenler giysilerinden soyulmuş. Yeniliyorlar... lokma lokma.

Buharimsı bir duvarın inayeti tüm manzarayı silip süpürdü. Artık hiçbir şey göremiyorum.

Altımdaki buhar renkten renge giriyor. Işığın kaynağı sanki içsel bir ateşe benziyor. Hayır, değil. Yanlış söyledim. Renkler yukarıdan, gökten yansımalar olarak geliyor.

Yukarıya bakın! Yukarıya bakın! Bütün gökyüzü alev alev yanıyor. İnsanın ya da şeytanın şimdiye dek hiç görmediği renkler. Alevler hareket ediyor; birdenbire birbirlerine karışmaya başladı; renkler yeni biçimler alıyor. Uzakta olmalarına karşın o kadar parlaklar ki gözlerim yanıyor.

Şimdi girdap yaparak dönmeye başladılar, içeri dışarı daireler çiziyorlar, döne döne anlaşılmaz şekiller ve kompozisyonlar oluşturuyorlar. Işıklar birbiriyle yaşıyor, dünya dışı bir parlaklıkta biçimden biçime giren bir renk cümbüşü.

Bir şey keşfettim. Işıklarda zararlı bir şey yok. Güç ve dostluk yayıyorlar, neredeyse neşe saçıyorlar. Fakat çok güçlü olmalarından ötürü zarar veriyorlar.

Döne döne yaklaşıyorlar, yaklaşıyorlar, her sıçrayışta bir milyon kilometre. Milyonlarca kilometrelik ışık hızıyla. Evet, bu ışık tüm ışığın özü. Işığın altındaki koyu sis, ışık saçan mücevherli bir sisin içinde eriyip kayboluyor, bin değişik tayfın tüm renklerine bürünüyor.

Sokakları görebiliyorum. Aaa, insanlarla dolu! Işıklar yaklaşıyor. Hepsi etrafımda. Kuşatılıyorum. Ben..."

Mesaj birdenbire kesildi ve Xebico hattı ölüm sessizliğine büründü. Yeşil masa lambasından düşen küçük ışık halkasında, gözümün önünde sayfa boyunca gidip gelerek harf harf yazan baskı makinesi durdu.

Odayı ağır bir sükûnet kaplamış gibiydi; öyle bir sessizlik ki, etkili ve güçlü ama nedeni belirsiz.

Morgan'a baktım. Elleri cansız gibi yanlarına düşmüştü. Vücudu garip bir şekilde kamburlaşmıştı. Lambanın başını çevirip ışığı yüzüne düşürdüm. Gözleri sabit bakıyordu.

İçimi birdenbire kötü bir his kapladı. Yanından Chicago hattını aradım. Bir saniye sonra alıcı tıkırdayarak yanıtını verdi.

Nasıl olabilirdi? Fakat bunda bir yanlışlık olmalıydı. Chicago ikinci hattın gece boyunca kullanılmamış olduğunu bildiriyordu.

- Morgan! diye bağırdım, Morgan! Uyan, gerçek değil. Birisi bizi işletiyordu. Neden... Heyecanla onu omuzundan tuttum.

Vücudu soğuktu. Morgan saatlerdir ölüydü. Hassaslaşmış beyni ve otomatikleşmiş parmakları, ölümden sonra bile mesajları kaydetmeyi sürdürmüş olabilir miydi?

Hiçbir zaman bilemeyeceğim, çünkü gece vardiyasını bir daha asla yönetmeyeceğim. Dünya atlası Xebico kentini göstermiyor. John Morgan'ı öldüren o her ne idiye, esrarını sonsuza kadar koruyacak.

Finney'nin Harika Şurubu

Alan Austin

Benimle ilgili konuşan ve bunlardan birisi bile kadehime içki koyacak kadar beni tanımayan kırk yedi kişiyle birlikte bir odadaydım. Onu, tenekeden bir heykelini yapmamı isteyen sıska kadını iterek geçtim. Boş kadehimi dolu bir şişeye değiştirirken, "Kurşun daha iyi olurdu" dedim. Tek gerçek dostumu boynundan tutarak odanın ortasında dikildim, odadaki yüzleri övgü, şaşkınlık, korkuyla karışık hayranlık ve tanıştığımıza memnun oldum, gevelemeleriyle yüzerek geçinceye kadar şişedekini birbiri ardına yuvarladım.

Şişe boşalınca menajerime doğru yürüyüp ona uzattım, o beni anlıyordu. Dışarı çıkarken fuayede, burnunu çekip duran güzel bir kız ellerimi görmek istedi. Sevgilisi polaroid bir fotoğraf çekti. Ellerimi ceketimin cebine sokup kapıyı tekmeyle açtım ve ılık gece havasına çıktım.

Yukarı doğru çıktığım yolda dürüst bir cevap alabileceğim üç arkadaşımı kaybetmiştim. Giriş sınavını belki bir düzine kadınla geçmiş, üçüyle kursu başarıyla sürdürmüş ama sonunda onların hepsiyle de sınıfta kalmıştım. Bir şöhreti sürdürme meselesi ise, eh, benim şöhretim değişkenlik eğilimi olan işime dayalıydı. James Dean bir zamanlar kendisinin çok gergin olduğunu, insanların nasıl olup da onunla aynı odada bulunmaya dayanabildiklerini bilmediğini söylemiş. Ben belki onunla aynı klasta olmayabilirdim ama bunun üzerinde çalışıyorum. Ne evimde beni bekleyen kimsem ne de yarma veya öbür güne bir randevum vardı. Ben de o yüzden parlak ışıklan takip ettim. Sonunda kendimi Oxford Caddesi'ndeki bir burger restoranında buldum. Ismarladığım şeyleri tepsiye koydum, bir yer bulup oturdum ve masadakileri okumaya başladım: masanın üstü eski gazetelerdeki reklamların röprodüksiyonlarıyla kaplıydı. Gerçekten eskiydi, yüzyıl kadar. "Şişman beyler için korseler. El baskısı giysiler. Elle sarılmış Türk sigaraları. Pire tozu. Her Derde Deva Finney'nin Harika Şurubu." Yok canım, sahi mi?

Masaları temizleyen adama, kâğıt ve bir zarf bulması -ama çabucak- için yirmi pound verdim.

"Beyler" diye yazdım.

"Finey'nin Harika Şurubu gibi böyle meşhur bir ürünün yararları üstüne kuşku yöneltecek son kişi ben olsam bile, gerçekte her derde deva olamayacağım tevazuyla beyan etmek istiyorum. Ancak, ürününüzden lütfedip numune olarak bir şişe yukarıdaki adresime gönderecek olursanız, sadece tesellüm makbuz bedelini ödemekle kalmayıp onu aynı zamanda testlerin en titizine tabi tutacağım. Bende olanı tedavi edebilirse, HER ŞEYİ tedavi edebilir.

Derin saygılarımla,
Christopher Conway."

Mektubu katlayıp zarfa sokuşturdum ve ağzını yapıştırdım. Gitmek için ayağa kalkınca, temizlikçi adam benim dokunulmamış burgeri çöpe atma girişiminde bulundu. Parmağımı burnunun dibinde azarlama kabilinden sallayarak burgeri yanıma alıp yandaki şık butiğin kapı aralığında horlayan paçavra yığınının yanına bıraktım. Sonra da doğuya doğru yöneldim.

Yıllar önce Londra'ya ilk geldiğim zaman bir kez görmüş olduğum Victoria tarzı posta kutusunun izini bu kadar sarhoşken sürmemde, belli bir mantık olmalıydı. Onun şehrin finans merkezinde olduğuna dair belli belirsiz bir kanıya sahiptim. Amnezi türü sarhoşluğun tersine bilinci tümüyle açılan bir sarhoş olduğum için, o yöne doğru nasıl tuhaf bir şekilde çekilme hissettiğimi hatırlıyorum. Bir metro girişinde, bir sokak çalgıcısının çaldığı, "Positively 4th Street" şarkısı geldi kulağıma; içimdeki vatan hasretini kabartması gerekirdi, ama olmadı. Bir şeyler olmaktaydı.

Yürümek beni birazcık ayılttı ama şu lanet mektubu postalamakla ilgili fikrimi değiştirmede. Posta kutusunu ya da en azından benzerini, tam da hatırladığım yerde buldum. Flört eden çiftlerin eski zamanlarda, yüz yüze bakan

çatı katı pencerelerinden eğilip öpüştükleri o dar sokakların birindeki tarihî görünümlü bir bankanın duvarına yerleştirilmişti. Bu çılgınca eğik Tudor binalar 1666'daki yangında yok olmuşlardı ama taş ve mermer kanyon hâlâ etkileyiciydi. Kırmızı boyalı demir kutunun mektup atılan dar yarığının altında kabartma harflerle "V. R." vardı: "VICTORIA REGINA". En az yüzyıllık olmalıydı.

Mektubu postaladım. Geceyarısını biraz geçiyordu.

Hemen hemen bir hafta sonra, Chelsea'deki stüdyomda, Hendrich için düzenlenen bir müzayedede için onun bir büstü üzerinde çalışırken kapıdan bir kart atıldı. Ödemeli bir paket postanede bekliyordu. Her zamanki gibi Greenwich Village Sanat Mağazası'ndan gelen bazı malzemeler olduğunu zannederek Kings Roads'tan aşağı yürüdüm.

Paket beklediğimden çok küçüktü. Muntazam küçük paket, gayet şirin bir şekilde bağlanmış ve eski bir filmde beri hiç görmemiş olduğum kırmızı mumla mühürlenmişti. Mühürde Kraliçe Victoria'nın portresi vardı. Yıpranmış, biraz yırtılmış ama bütünlüğü bozulmamış kalın kahverengi bir kâğıda sarılıydı. Paketin üzeri hemen hemen on iki kez, el yazısıyla "Bu adreste bulunmuyor" varyasyonlarıyla kaplanmış ve damgalanmıştı. Üzerinde hiçbir iade adresi yoktu.

- Penny red, dedi, camın arkasındaki adam. Penny black kadar değerli değil, yoksa şimdiye kadar birisi üstünden alırdı onu.

- Nasıl yüzyıllık bir pulla bana bir şey gönderilebilir?

- Belki yüzyıl önce gönderilmiştir. İngiliz postanesinin kanalları tam bir labirenttir! Bazen onlarca mektup ve paket kaybolup gider. Milyonda bir olsa da olur işte.

- Peki ama bana hitaben nasıl gönderilebilir?"

- İsbetli bir noktaya parmak bastınız. Elli beşin bir gün bile üzerinde görünmüyorsunuz.

O sırada aslında çok daha gençtim. Tam olarak kırk sekiz. Posta ücretini ödedim ve paketi alıp stüdyoya getirdim. Cebimde bu paketle yürümek bana garip geliyordu, çünkü içinde ne olduğuna ilişkin bir fikrim vardı.

İpi kestim. Kahverengi kâğıdın içinde karton bir kutu vardı. Kutunun içinden çıkan şişenin üzerine bir etiket yapıştırılmıştı. "Her Derde Deva Finney'nin Harika Şurubu. Hazımsızlık, baş ağrısı, sinirsel gerginlik, karaciğer yorgunluğu, uykusuzluk, romatizma vb." Şişedeki mantarın çevresi bir kâğıtla sarılıydı, ama içindeki uçmuş gözükiyordu.

Telefon rehberindeki san sayfalara ve son olarak da Ticaret Odası'na başvurdum. Finney'nin Harika Şurubu'nun imalatçıları Amerika'daki içki yasağından önce iflas etmişti. Bu garip ve inceden inceye hazırlanmış bir şakaydı belki.

Bunu anlamak için burger restoranına geri gittim ama karşılaştığım boş bakışlar doğruyu söylüyordu. O reklamlardan birkaç ayrıntısının daha notunu alıp sonra da British Museum'a yürüdüm. Kütüphanede bulduğum birisi, o ilanların hangi tür yayınlarda olduğunu söylemekle kalmadı, aynı zamanda beni bunlarla dolu bir arşive götürdü. Fakat gördüklerimden hiçbirisinin esrarı çözmeye katkısı olmadı.

En az on iki saattir ayık duruyordum. Buna katlanmak güçtü. Bir içki içip menajerimi aradım.

- Philip, irade gücüne inanır mısın?

- Ne yapmak için iradeye?

- Nesneleri zaman içinde yolculuğa çıkarmaya.

- Kimin irade gücü?

- Benimki.

- Hayır. Kesinlikle olmaz. Sarhoşken bile o kadar güçlü değilsin.

- Benim düşündüğüm de bu. Sağ ol Philip.

- Haplarını almaya devam et Chris.

- HİÇBİR ilaç ya da şurup almadım.

Posta kutusunun işi olmalıydı. Müzeye geri döndüm. Arşivci Lionel benim kim olduğumu duyduğu zaman, yayınları taramakta bana yardımcı olmak için aşın bir gayrete girdi. Fakat biraz homurdanınca beni yalnız bıraktı. Birkaç saat dergi karıştırdım ve notlar aldım. Posta siparişiyle alışveriş mikrobu kanıma

girmişti. Boynum ağrıyordu. İşi bitirmek üzereydim ki Strand'ın eski bir sayısında bir foto-röportaja rastladım: "Ünlülerin Evleri". Manzarayı birkaç av köpeği ile Lord Doncester'ın tamamladığı, Londra'nın pek uzağında olmayan geniş topraklarıyla Doncester Malikânesi anlatılıyordu. Malikânenin ne içi ne de dışı beni etkiledi. Fakat Annalise Doncester etkiledi. Lord'un tek kızı, karısı ölmüş. Kız otların içindeki çemberden topu geçirmek için kullandığı kocaman bir kroket sopasıyla çim sahada duruyordu. Kahkahayla gülüyordu. Olağanüstü zarif ve seçkin bir güzelliği vardı. O eski sepya fotoğraflarda, bir Pekin köpeğini okşarken ya da bir bisikletle poz verirken gördüğünüz zengin, besili suratlı, sosyeteye ilk kez takdim edilen canı sıkılmış bir genç kız değildi. Yüzü ve tüm bedeni etkileyici bir cinsellikle capcanlıydı. Yüzündeki bir şey ruhumun derinlerine indi ve daha önce onu ya da ona benzer birisini asla görmemiş olmama rağmen, geriye aşinalık yankıları gönderdi.

Ona âşıktım.

Onu arzuluyordum.

On yıllardır ölüydü.

Lionel'a, Lord Doncester ve ailesine ilişkin daha fazla bilgiyi nerede bulacağımı sordum. O devrin sosyete dergileri ile gazetelerini önerdi. Orada hepsi vardı. Lord Doncester'ın faaliyetleri, topraklarının içinde bir demiryolu viyadükü inşaatında, yerel bir av partisinin başında ve malikânedeki mutat balolardan birinin haricinde yayımlanacak kadar parıltılı değildi. Annalise'ın başka bir fotoğrafını buldum. Yüzünde bir Çin yelpazesi tutuyordu. Elleri ilk önce böyle dikkatimi çekti.

Fotoğrafın bir kopyasını alıp iki kat büyüttürdüm ve stüdyoya döndüm. Tam tamına yirmi dört saat çalışıp elimdeki her materyali kullandım. Fakat yüzüne yaklaşıldıysam bile, başka bir boyuta ait olan elleri, yetersiz bir üçüncü boyuta aktarmama engel oluyordu.

Geri çeviremeyeceğim bir sipariş almıştım, çünkü menajerim bu işin alternatifinin başka bir Maddox Caddesi sergisi olacağı tehdidini savurmuştu. Durmadan içtim. Heykelini yaptığım kız Annalise'a benzemiyordu ama heykel benzedi.

Müzeye geri döndüm ve gazetelere giriştim. Annalise reşit oldu. Satır aralarını okumak ve kızma bakış şeklini görmek suretiyle Lord Doncester'ın aşırı koruyucu bir baba olduğunu sezdim. Babası ona iki metre mesafe içinde fotoğrafı çekilen tek erkekti.

Ölümlülük yirmili yaşların sonuna gelmeden önce, çoğu insanı pek rahatsız eden bir şey değildir. Hepimiz yeterince kısa zamanda bunu duymaya başlarız ama çoğumuz çeyrek yüzyıl kadar hayatı ölümsüz gibi yaşarız. Kaçınılmaz son o kadar uzaktadır ki, gerçek bile olmayabilir. Zamanın içinde donmuş, bedeninin her kıvrımı ve hareketinde hayat olan birinin fotoğrafını gördüğünüz zaman, ölümsüzlüğün bu türüne inanmaya başlayabiliyorsunuz. Poz verilmeden çekilmiş fotoğraflar en güzelidir. Savaşın hemen sonrasında, annem ile babamın aceleyle sinemaya koşarlarken bir seyyar fotoğrafçı tarafından çekilmiş bir pozları var bende. Kroket oynayan Annalise'in fotoğrafı da aynı etkiyi yaratıyordu. Ebedi genç.

Ki bu, Times'ın 1895 baskısında bulduğum bir manşetin niçin beni bu kadar şiddetle sarstığını sadece bir parça açıklar.

"LORD DONCASTER'IN KIZI APANDİSİT AMELİYATINDAN
SONRA ÖLDÜ"

Acil ameliyattan sonra enfeksiyon oluşmuş. Verilen hiçbir ilaç durumunu düzeltememiş. Penisilin 1920'lerin sonuna kadar henüz keşfedilmemişti.

Doktor Matheson üçüncü bir kişi için, geniş spektrumlu bir anti biyotik reçetesini bana güvenle verecek kadar, beni iyi tanıyordu Kapsülleri plastik kutudan ve folyolarından çıkarıp Finney'nin surun şişesinin içine koydum. Eski mühür mumunu yeniden kullanmak da dahil olmak üzere hepsini yemden paketledim.

Annalise babasının ısrarıyla operasyondan sonra kırk sekiz saat evde bakılmıştı. Paketteki adresi Annalise'in şahsına hitaben yazdım. Mektubu Doncester Hall'de çekilmiş fotoğraflarda gördüğüm bir züppenin adıyla imzaladım. Mektupta, hapların hastalıktan sonra çabuk iyileşmek için Doğu'ya ait yeni bir

'beni ayağa kaldır' ilacı olduğunu anlattım ve tarifte belirtilen süre içinde HEPSİNİ almasını, ama çok az miktarda afyon içerdiği için bundan hiç kimseye söz etmemesini tembihledim.

Geceyarısından hemen sonra paketi Victoria tarzı posta kutusunda postaya verdim. Bu kez üzerine, bir pul satıcısından aldığım kullanılmamış "penny red"leri yapıştırmıştım.

Haplar ona tam zamanında ulaşacak mıydı? Bilmiyordum ama bunda irade gücünün bir rol oynaması lazımdı ya da o sırada öyle düşünmüştüm. Elimi delikten içeri sokup Annalise'in yüzü ve elleri üzerinde yoğunlaşarak paketi tuttum. Sonra paketi bıraktım.

Paketin dibe çarpma sesini duymadım.

Sadece sabaha kadar beklemem lazımdı, ama bana o gece yüzyıllık bir zaman gibi geldi. Tıraşsız ve tahminimce biraz vahşi gözlerle saat dokuzu bir gece beni karşısında görmek Lionel'ı şaşırtmışa benziyordu. Beni yeteri kadar çabuk yalnız bıraktı.

Times'ın, o manşeti görmüş olduğum aynı nüshasına başvurdum. Orada değildi. Annalise'dan hiç haber yoktu. Acaba iyileşmiş miydi?

Beş gün sonraki gazetede minik bir başlık buldum:

"Lord Doncaster'ın kızı evde sessizce iyileşiyor." Belkemiğimden yukarı bir ürperme yükseldi.

Birisinin hayatını kurtarmanızdan sonraki gün ne yaparsınız? Annalise'in ellerinin fotoğrafını bilgisayarımda taradım, sonra üç boyutluymuş gibi görünecek biçimde ortaya çıkışım izledim.

O haftanın sonuna kadar içki âlemine daldım, yıllardan beri en kötüsüne.

Annalise aklımdan çıkmıyordu.

Sonunda ona bir mektup yazıp her şeyi anlattım. O, bu zamana kadar, ilaçların belirtilen kaynaktan gelmemiş olduğunu belki anlamıştır ama umarım ki bir sürü soru sormamıştır. Hapların onun hayatını kurtardığını, benim gelecek zamanda, bir yüzyıl sonrada yaşadığımı, hiç tanışmadığım birisine, ona, âşık olduğumu anlattım. Benim deli olduğumu zannedecekti. Fakat onu ikna etmek için yapabileceğim bir şey vardı. Times'dan, Hyde Park'ta ürkmüş atların ayakları altında ezilip ölen bir kadınla ilgili bir haberin fotokopisini aldım. Mektubu postaya verdim ve antibiyotik tedavisini tam bitirmiş olduğu sırada, kazadan bir hafta önce mektubun ona ulaşmasını diledim. Eğer bana ulaşmak istiyorsa, Londra'daki o belirli posta kutusunu kullanması gerektiğini söyledim.

İki yıldan fazla süren bir yazışmanın başlangıcıydı bu. Annalise ilk önceleri inanmadı, ama ben gelecekle ilgili birkaç haber verme oyunu yapınca ikna oldu. Bir seferinde yazışmada bir mektubu zamandan daha öne almayı denedim ama olmadı. Bu mektup son postaladığımdan tam bir hafta sonra vardı ki, bu da benim şüphemi kanıtlamış oldu. Posta kutusu, her iki ucunda zamanın sabit olduğu, arasında kabaca ama tam değil, yüzyıl olan bir çeşit zaman kapısıydı. Doğanın bir garabeti varsaydım. Fizik yasaları beni ilgilendirmiyordu.

Birbirimize fotoğraf gönderdik. Aşıkların sahip oldukları türden duyguları, korkuları, umutları ve sırları paylaştık. Bana gelecek zamanla ilgili sorular soruyordu ama ben iki büyük dünya savaşını, soykırımını, Hiroşima'yı düşündüğüm zaman ve Tanrı bilir daha neleri, geleceği belirsiz bırakıp kötü yerine iyinin üzerinde duruyordum. Apollo'nun aya inmesi onu çok etkiledi. Verne'in Aya Seyahatini yeni okumuştı ve bunun mümkün olabileceğini düşünmüyordu. Beni kıskanıyordu. Ben ona geleceğin olaylarını, birer ütopya olarak sunuyordum. Onun anladığı dilde kendimle ilgili kötü şeyleri anlatmaya çalışıyordum ama ben ona göre adeta bir Süpermen'dim. Bazen olayların aldığı biçim ne komiktir.

Annalise'dan kimseye bahsetmedim; bir kez bir barmen dışında. Jack Daniels palavrası gibi beni iyi niyetle dinledi. Ne dediğini anımsıyorum.

- Ne güzel bir hikâye efendim. Pek inanılacak gibi değil, ama güzel. Güzel ama üzücü.

- Neden? diye sordum.

- Eh, ikiniz hiçbir zaman buluşmayacaksınız, öyle değil mi?

Geceyarısı Londra dünya yüzündeki en ıssız yerlerden biridir. Pub'lar kapalıdır, geç vakitlere kalan birkaç kent işçisi de evlerine gitmek üzere yoldadır. Güvenlik kameraları videoya boş sokakların görüntüsünü kaydeder.

Ayak seslerim banka ve işyerlerinin arasındaki çukur boğazda karşıdan karşıya yankılanıyordu. Etrafta hiç kimseyi görmüyordum.

Geceyarısına birkaç dakika vardı. Taştan bir hayvan ağzı biçimindeki oluğun nöbet tuttuğu kapı aralığında bekledim. Uzaktan ayak sesleri duyulup sonra kayboldu. Posta kutusuna yaklaştım. Kendimi tamamen ayık hissediyordum ve bu canımı yakıyordu. Uzandım ve elimi kutunun soğuk metal dudağına koydum. Bir yerlerde bir kilise çanı geceyarısını vurdu. Elimi kutunun içine soktum.

Parmaklarıma bir şey süründü. Isırılmış gibi geri çekildim. Sonra elimi tekrar kutuya soktum; bu kez daha derinlere.

Annalise oradaydı! Benim parmaklarımı aranan parmakları hissettim. Parmaklar özlem duyulan avuçlara değdi. Elinin arkasına dokundum. Eti tuhaf, gerçekdişiydi. Ellerimiz kavuştu, parmaklarımız kenetlendi ve onu kendime kuvvetle çektim. Benim tutkumdan emin olmayarak birazcık geri çekildi ama ben onu bir daha çekmedim ve bu şekilde belki on beş dakika kaldık.

Parmaklarımı gevşettim ama bırakmadım. Parmak uçlarıma avucuna, sonra parmak uçlarına ve hafif bir kabarıklığın olduğu bileğine doğru götürdüm. Bir parmağımı altına kaydırıp yukarı doğru çektim ama o karşı koydu. Tekrar çektim, bu kez boyun eğdi. Eldivenini parmaklarının yarısına kadar yukarı çekmiştim. Birdenbire geri çekilip eldiveni tümüyle çıkardı.

Tekrar bana geri döndü. Avuç içleri nemliydi. Bu kez onu öncekinden daha sıkı tuttum. Kutunun içini görmeye uğraştım ama kolum taderinlerdeydi. Çok karanlıktı. Yanıma sokak lambasının gölgesi düşüyordu. Onun hiçbir şeyini göremiyor ama fazlasıyla hissedebiliyordum.

Annalise! Adını haykırmamak için dudağımı ısırdım. Bunu fısıltıyla söyledim. Adımı söyleyecek miydi? Hiç ses çıkmadı. Onunla iletişim kurmak istiyordum ama iki el ne yapabilirdi ki?

Avuçlarımız nemliydi, kaygandı. Parmaklarımı onunkilerden ayırdım ve işaret parmağımla avucunu şefkatle okşadım. Aynı biçimde karşılık verdi. Parmaklarımız araştırıyor, inceliyor ve karanlığın içinde yüzüyordu; tıpkı egzotik balıklar gibi. Sonunda çekildim ama sadece tırnağımla avucunda bir çizik açmak için. Ben etini çizirken o kımıldamadı. Sonra fark ettirmeden aniden bana döndü, niyetimi hissetmiş gibiydi. Tırnakları etimi çizen ama yaralamayan çılgın bir hareketle avucumu kazırken irkildim; sonra işaretparmağıyla öyle sert kazıdı ki sonunda tırnağıyla elimi kanattı. Ruhum hazla dolarken, acı kolumda hızla yayıldı. Bedenimin geri kalanı var olmayı bıraktı.

Cevap beklercesine tırnağımla avucunu çizdim. Kendisini bana doğru kuvvetle itti. Ondaki ürpertiye hissedinceye kadar bastırdım. Etler birbirine teslim oldu. Avuçlarımızı karşılıklı bastırdık, parmaklar ne onun ne de benim çekemeyeceğimiz şekilde mengene gibi kenetlendi.

Çok uzaklarda bir yerde çan, saat biri vurdu. Onun eli eridi. Yalnız kaldım. Avucumdaki kanı öptüm.

İki gün sonra Annalise'dan bir mektup aldım. O gece Leandhall Caddesi'ne yürürken bir polis onu durdurmuş, kim olduğunu anlayınca eve kadar refakat etmiş. Eldivenini giyip elini sımsıkı kapatarak yarasını saklamış.

Ayaktakımının yaşadığı, yakın bir geçmişte tehdit oluşturmamasından dolayı kötü bir şöhreti olan Whitechapel semtinin yakınlarında olduğunu öğrenen babası, Annalise'ın buna mantıklı bir neden gösterememesi üzerine öfkeden deliye dönmüş, ertesi gün de hemen Amerika'ya gideceklerini söylemiş; babasının mülkleri olan Virginia'ya. Orada yerleşme olasılığı Annalise'ı korkutuyordu. Amerika'ya yerleştikten sonra, hâlâ Doncester Malikânesi'nde çalışan ve mektuplarını postalaması için para verdiği bir hizmetçi sayesinde, çok uzun aralıklarla olsa da bir süre daha yazışmayı sürdürdük.

Ancak kısa zamanda ortaya çıktı ki, benim ona önceden göstermiş olduğum gelecek vaatlerinin bir bölümünü Yeni Dünya ona sunuyordu. Her şey tersine döndü. Bana otomobil, ilk hareketli resim gibi zamanının harikalarından bahsetmeye başladı. Eninde sonunda ona artık kendi deneyimiyle öğrenmeyeceği başka neyi gösterebilirdim ki? Mektupların sıklığı azaldı. Onun hayatımdan geçip

gittiğini hissettim, ne kadar harikulade geçmiş olsa da boş, imkânsız bir durumdu. Bana yazdığı son mektupta, benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyordu.

Ona iyi ve temiz bir hayat sürmesini söyledim. Hâlâ içiyorum ama çalışıyorum da. Yapıtlarım para ediyor. Hiç kimsenin görmediği birinin dışında. Bir kadının mermere oyulmuş elleri. Avucunun ortasında koyu renkte küçük bir lekenin olduğu, beyaz ipek eldivenli bir el.

Güneyli Adam

Roald Dahl

Saat altıya geliyordu. Gidip bir bira aldım ve yüzme havuzunun oradaki bir şezlonga oturup şöyle biraz akşam güneşi alayım dedim.

Bara gidip birayı alarak bahçeyi geçip havuza gittim.

Çimenleri, açalya tarhları ve uzun hindistancevizi ağaçlarıyla güzel bir bahçeydi. Hindistancevizi ağaçlarının tepelerini uçururcasına esen sert rüzgâr, yaprakları sanki tutuşuyormuş gibi çıtırdatıyor ve ıslık sesleri çıkarıyordu.

Havuzun çevresinde bir sürü şezlong ile beyaz masalar ve cart renkli kocaman şemsiyeler vardı. Güneş yanığı erkekler ile kadınlar mayolarıyla oturuyordu. Havuzun içinde üç dört kız ile hemen hemen bir düzine oğlan, suları etrafa sıçratıp bağıra çağıra kocaman lastik bir topu birbirlerine atıyorlardı.

Onları ayakta bir süre seyrettim. Kızlar oteldeki İngiliz kızlardı. Oğlanları tanıımıyordum ama aksanları Amerikalıya benziyordu. O sabah limana girmiş olan Amerikan Deniz Kuvvetleri tatbikat gemisinden kıyıya çıkan Deniz Harp Okulu öğrencileri olsa gerekti.

Gidip dört şezlongun da boş olduğu yerdeki sarı bir şemsiyenin altına oturdum. Biramı bardağa boşaltıp bir sigara yakarak rahatça geriye yaslandım.

Güneşte sigara ve birayla oturmak pek keyifliydi. Ayrıca oturun etrafa yeşil sulan sıçratarak havuzun içinde oynayanları seyretmek de hoşuma gitmişti. Amerikan denizciler İngiliz kızlarla bayağı yakınlık kurmuşlar, suyun altına dalarak kızları bacaklarından tutup devirme safhasına kadar gelmişlerdi.

Tam o sırada, havuzun etrafında pire gibi canlı adımlarla dolaşan ufak tefek yaşlıca bir adam dikkatimi çekti. Tertemiz beyaz bir takım elbise giyinmişti. Küçük küçük adımlarla zıplayarak yürüyor ve her adımda parmak uçlarının üstüne yükseliyordu. Başında kocaman krem rengi panama bir şapka, sıçraya sıçraya havuzun kenarına gelip insanlara ve şezlonglara baktı.

Yanımda durdu ve gayrimuntazam, hafifçe kararmış iki sıra küçük dişini göstererek gülümsedi. Ben de gülümsedim.

- Özüğ pağdon, oturabiliğ miyim buğaya?

- Elbette, dedim, buyurun.

Güvenli olup olmadığını incelemek için eğilip sandalyelerin arkalarını yokladı. Sonra oturup bacak bacak üstüne attı. Beyaz güderi ayakkabılarının tüm yüzeyi, ayaklarının havalanması için delik delikti.

- Güzel biğ akşam, dedi. Jamaika'da bütün akşamlar güzel. Aksanının İtalyan mı, yoksa İspanyol mu olduğunu anlayamadım ama, Güney Amerika'nın bir yerinden olduğuna oldukça emin oldum. Yakından bakılınca yaşlıydı da. Muhtemelen altmış sekiz-yetmiş civarında.

- Evet, dedim. Burası harikulade değil mi?

- Peki şöğabili miyim ki, şunlağ Mm? Bunlağ otel misafiği değilleğ. Havuzun içindeki gençleri gösteriyordu.

- Sanıyorum Amerikalı denizciler, dedim. Uygulamalı eğitim yapan Amerikalı denizciler.

- Ameğikan olduklağına şüpe yok tabii. Dünyada başka kim bu kadağ güğültü yapacak? Siz Ameğikan değil, hayığ mı?

- Hayır, dedim, değilim.

Amerikalı denizci öğrencilerden birisi birdenbire önümüzde durdu. Havuzdan çıkmış, üstünden sular damlıyordu ve yanında da İngiliz kızlardan birisi vardı.

- Bu şezlonglarda oturan var mı? diye sordu.

- Hayır, diye cevap verdim.

- Sakıncası yoksa oturabilir miyim?

- Buyurun.

- Teşekkürler, dedi. Elinde bir havlu vardı. Oturunca havluyu açtı ve ortaya bir paket sigara ile bir çakmak çıkardı. Kıza sigara ikram etti, kız geri çevirdi, sonra bana ikram edince ben bir tane aldım. Küçük adam, "Teşekkür edeğim hayıf, ama ben pufo içeyim." Timsah derisinden bir kutu çıkardı ve bir puro aldı. Sonra ucunda küçük bir makas olan bir çakıyla purosunun ucunu kesti.

- İzin verirseniz yakayım, dedi Amerikalı çocuk, çakmağını uzatarak.

- O bu güzgağda çalışmaz.

- Kesinlikle çalışır. Her zaman çalışır.

Küçük adam yanmamış purosunu ağzından çıkardı ve başını kaldırıp çocuğa baktı.

- Heğ jaman mı? dedi ağır ağır.

- Tabii ki, hiç yanmamazlık etmez. Hele benim elimde hiç aksamaz zaten.

Ufak adam kafasını kaldırmış hâlâ çocuğu seyreliyordu. "İyi iyi. O jaman. Şen diyoğşun ki bu ünlü çakmak, hiçbiğ jaman çakmamazlık etmez. Şöğlediğin bu, değil mi?"

- Kesinlikle, dedi çocuk, tastamam doğru. Uzun çilli yüzü ve kuş gagası gibi sivri burnuyla on dokuz-yirmi yaşlarında bir çocuktur. Henüz bronzlaşmamış açık kızılımsı tüylü göğsü de çilliydi. Ateşleme çarkını çevirmek üzere hazır vaziyette çakmağı sağ elinde tutuyordu. "Her zaman yanar" derken küçük övücünü kasten abarttığı için şimdi gülümsüyordu. "Her zaman yandığını size kanıtlarım."

- Biğ dakika lütfen. Küçük adam puroyu tuttuğu elini, trafiği dur-duruyormuş gibi avucu dışa dönük kaldırdı. Biğ dakkacık duğ şimdi. Garip bir şekilde yumuşak ve perdesiz bir sesi vardı. Çocuktan gözünü ayırmıyordu.

- Ufak biğ bahse vağ mısın? Çocuğa gülümsüyordu. Şenin çakmağın yanıp yanmayacağına ufak biğ bahse vağ mısın?

- Elbette, girerim, dedi çocuk. Niye olmasın?

- Bahisten hoşlanıyoğşun?

- Elbette, ben her zaman bahse girerim.

Adam durdu ve purosunu inceledi. Davranış biçiminden pek hoşlanmadığını belirtmeliyim. Çocuğu mahcup edip bundan bir şey çıkarmaya çalıştığı ortadaydı. Ek olarak kendine ait kişisel küçük bir sırrın ona haz verdiği duygusuna da kapıldım.

Çocuğa tekrar baktı ve yavaş yavaş, "Ben de bahsi şeveğim" dedi, "biğ giğmiyelim mi niye iyi biğ bahse? Şöle büyük."

- Durun bir dakika, dedi çocuk. Ben öyle büyük bir bahse giremem. Fakat bir çeyreğine olur. Hatta bir dolarına, yahut da bunun biraz üzerine... şiline belki.

Küçük adam elini salladı tekrar. "Dinle beni. Şimdi biğaj eğlenelim. Bahse giğgiğ. Şonga oteldeki odama çıkağy, rüjgâğ yoktuğ oğda ve şen şu meşhuğ çakmakla hiç atlama yapmadan on keğe yakamaşşın. Bahşimij bu.

- Ben de yakabileceğim üzerine giriyorum, dedi çocuk.

- Tamam. iyi. Bahse giğdik, eveet?

- Elbette. Bir papel koyuyorum.

- Yo yo, sana çok iyi biğ bahis yapıcam. Ben zengin adamım, hem de kumağbajım. Dinle beni. Vağ benim ağabam otelin dışağışında. Çok iyi ağaba. Ameğikan ağabası, şenin memleketten. Cadillac...

- Hey dur bakalım biraz, dedi çocuk, şezlongda geriye yatıp kahkahalarla güldü. Ben öyle bir malın karşılığı koyamam. Bu çılgınlık.

- Hiç de değil çılgınlık. Çakmağın on keğe başağıyla çakağşa Caddillac şenin. Bu Cadillac şenin olsun isteğşin, eveet?

- Elbette bir Cadillac'ım olsun isterim, dedi çocuk, hâlâ sırıtarak.

- Pekâlâ. iyi. Bahse giğgiyoruj, ben Cadillac'ımı koyuyoğum.

- Peki ben ne koyacağım?

Küçük adam hâlâ yakılmamış purosunun üzerindeki kırmızı bantı dikkatle çıkardı. "Hiç istemem dostum, altından kalkamayacağın biğ şeyi oğtaya koymanı. Anlıyoğşun?"

- Ne koyacağım öyleyse?

- Şenin için biğ kolaylık yapajağım, eveet?

- Olur. Yap bakalım.

- Kaybetmeği kaldıgabileceğin küçük biğ şey. Onu kaybedecek olsan, kendini çok da kötü hişşetmeşşin. Tamam?

- Mesela ne?
- . - Mesela, şol elinin şu serçepağmağı.
- Benim neyim? Çocuk sırtıtmayı bıraktı.
- Evet. Neden olmasın ki? Şen kajamğşan ağabayı alığşın. Kaybedeğşen pağmağı ben alığım.
- Anlayamıyorum. Parmağı almakla ne demek istiyorsunuz?
- Onu kesip alacağım.
- Haydaa! Bu çok çılgınca bir bahis. Benim koyup koyacağım ancak bir dolardır.

Küçük adam arkasına dayandı. Ellerini uzatıp avuçlarını açtı ve aşağılayıcı bir tavırla hafifçe omuz silkti. "Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Anlamıyoğum. Şen çakmağın çaktığını şöylüyoğ ama bahse giğmiyoğ. Öyleyse unutalım gitsin eveet?"

Çocuk havuzda yüzenlere bir süre gözünü dikip sessizce oturdu. Sonra birden sigarasını yakmamış olduğunu hatırladı. Sigarayı dudaklarının arasına koyup elini rüzgâra karşı siper ederek çakmağı çaktı. Fitol tutuştu, küçük, sabit ve san bir alev göründü. Ellerini tutuş şeklinden ötürü rüzgâr aleve ulaşamamıştı.

- Ben de yakabilir miyim? dedim.
- Tanrım, affedersiniz. Sizin ateşiniz olmadığını unuttum.

Çakmak için elimi uzattım, ama o yerinden kalkıp benimkini yakmak için yanıma geldi.

- Teşekkür ederim, dedim. Çocuk yerine döndü.
- Zamanınız iyi geçiyor mu? diye sordum.
- İyi, diye cevap verdi çocuk. Burası güzel bir yer.

Sonra sessizlik oldu. Saçma sapan teklifiyle küçük adamın çocuğu tedirgin etmekte başarılı olduğunu görebiliyordum. Çocuk yerinde son derece sakin oturuyor ve içinde küçük bir gerilimin oluşmaya başladığı belli oluyordu. Derken yerinden kalkar gibi yaptı, göğsünü ovuşturdu, ensesine vurdu ve sonunda her iki elini de dizlerine koyup parmaklarıyla dizkapaklarına tıp tıp tıp vurmaya başladı. Biraz sonra da ayağının biriyle tık tık vurmaya başladı.

- Şu sizin bahsinizi tam olarak öğreneyim, dedi sonunda. Odanıza çıkacağımızı ve bu çakmak on kez çakarsa bir Cadillac kazanacağımı söylüyorsunuz. Bir kez bile çakmayacak olursa, o zaman ceza olarak sol elimin serçeparmağını kaybedeceğim. Doğru mu?

- Tamamen, işte bahis bu. Ama şen galiba koğkuyoğşun.
- Kaybedecek olursam ne yapacağız. Onu kesmeniz için parmağımı uzatmam mı gerekecek?

- Ah hayığ! iyi olmağ bu. Ujatmayı iştremeyebiliğşin. Yapacağım şey, bij işe başlamadan önce elleğinin biğişini maşaya bağlamak olacak. Ben elimde bir bıçakla, çakmağın çakmadığı anda kesmek için oğada duğacağım.

- Cadillac kaç model?"
- Öjüğ pağdon. Anlamıyoğum.
- Hangi yıl... Cadillac kaç yaşında?

- Ha! Kaç yaşında? Eveet, bu yılın. Yeni biğ ağaba. Fakat göğü-yoğum ki şen bahis adamı değılsin. Ameğikanlağ hiç giğemejleğ bahse.

Çocuk yalnızca bir an durakladı ve önce İngiliz kıza, sonra da bana bir göz attı. "Evet" dedi sertçe, "sizinle bahse gireceğim."

- İyi! Küçük adam ellerini bir kez sessizce birleştirdi. Güjel, dedi, şimdi başlıyoğuj. Ve şij efendim, diye bana döndü, belki şij uygunşunuğduğ... ne deniğ ona... hakemlik yapmaya. Minicik parlak gözbebekleri ve soluk, nerdeyse renksiz gözleri vardı.

- Şey, dedim. Bence delice bir bahis bu. Bunu yapmayı pek isteyeceğimi sanmıyorum.

- Ben de yapmam, dedi İngiliz kız. Kız ilk kez konuşmuştu. Bana göre aptalca, saçma bir bahis.

- Kaybecek olursa, bu çocuğun parmağını kesme konusunda ciddi misiniz? diye sordum.

- Elbette ciddiyim. Kajanığşa Cadillac'ı veğmekte de ciddiyim. Gelin şimdi. Benim odama çıkıyoğuj.

Ayağa kalktı. "Üştünüje biğ şey giymek isteğşiny önce?" diye sordu küçük adam.

- Hayır, diye cevap verdi çocuk, böyle geleceğim. Sonra bana dönerek, Eğer bizimle gelip hakemlik yaparsanız bana iyilik yapmış olursunuz, dedi.

- Sen de, dedi kıza. Gel ve izle.

Küçük adam bahçeden otele giden yolda önden gidiyordu. Şimdi canlı ve heyecanlıydı. Bu da onu yol boyu yürürken parmak uçlarında eskisinden daha da fazla sıçratır olmuştu sanki.

- Ek binada kalıyoğum ben, dedi. Önce ağaba göğmek isterşiiin?

Hemen şuğda.

Otelin önündeki yolu görebileceğimiz yere götürdü bizi ve durup biraz ötede park edilmiş pırıl pırıl açık yeşil renkli Cadillac'ı eliyle işaret etti.

- İşte şuğda. Yeşil olanı. Beğendiin?

- Şey, güzel bir araba, dedi çocuk.

- Pekâlâ. Şimdi yukağı çıkıp kajanabilecek misin bakalım.

Ek binaya giren küçük adamı takip ettik ve merdivenle bir kat yukarı çıktık. Kapısını kilitlememişti ve biz hep beraber geniş, çift yatak odalı hoş bir suite girdik. Yataklardan birinin ayak ucunda bir kadının sabahlığı duruyordu.

- Önce, dedi adam, biğaj mağtini içelim.

İçkiler ötedeki köşede, küçük bir masanın üzerinde duruyordu. Bütün malzeme hazır; bir sürü bardak, buz ve karıştırıcı kap. Martiniyi yapmaya başladı. Bu arada da zili çalmıştı. Kapı vuruldu ve zenci bir hizmetçi kız içeri girdi.

- Ah! dedi, cebinden bir cüzdan çıkarmak için cin şişesini elinden bıraktı ve cüzdandan bir poundluk banknot çekti. Şimdi benim için biğ şey yapacaksın, lütfen, diyerek pound'u hizmetçiye verdi.

- Bunu al, dedi. Bij şimdi buğada küçük biğ oyun oynayacağıj. Şimdi gidip bana iki, hayır üç şey bulmanı istiyooğum şenden. Biğkaç çivi, biğ çekiç, biğ bıçak, mutfaktan ödünç alabileceğin bir kasap bıçağı. Alabiliğsin, eveet?

- Kasap bıçağı! Hizmetçinin gözleri faltaşığıbi açıldı, ellerini önünde kavuşturdu. Gerçek bir kasap bıçağı mı demek istiyorsunuz?

- Evet, evet, elbette. Hadi şimdi lütfen. Bunları benim için bulabiliğşin, mutlaka.

- Evet, efendim. Deneyeyim efendim. Onları mutlaka bulmaya çalışacağım. Ve sonra kız gitti.

Adam aramızda dolaşarak martinileri eliyle ikram etti. Bizler ve çilli yüzlü, gaga burunlu, solmuş kahverengi mayosu dışında çıplak olan çocuk, ayakta içkilerimizi yudumladık. İri kemikli, sarı saçlı İngiliz kızın üzerinde açık mavi renkli bir mayo vardı. Bardağının üzerinden sürekli çocuğu izliyordu. Renksiz gözlü küçük adam lekesiz beyaz takım elbisesiyle orada durmuş bir yandan martinisini yudumluyor, bir yandan da açık mavi mayolu kıza bakıyordu. Bütün bunlara ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Adam bahis konusunda da, parmak kesme işinde de ciddiye benziyordu. Fakat lanet olsun, ya çocuk kaybederse? O zaman çocuğu, kazanmamış olduğu Cadillac'la acele hastaneye yetiştirmemiz gerekecekti. Bu çok hoş olacaktı doğrusu. Şu anda yapılacak daha iyi bir şey olamaz mıydı? Ama görebildiğim kadarıyla bu lanet, aptalca ve lüzumsuz şey olacaktı.

- Bu bahsin aptalca olduğunu düşünmüyor musunuz? dedim.

- İyi bir bahis olduğunu düşünüyorum, diye cevap verdi çocuk. Büyük bir martiniyle kafayı bulmuştu bile.

- Ben bunun aptalca, saçma bir bahis olduğunu düşünüyorum, dedi kız. Kaybedersen ne olacak?

- Önemi olmayacak. Düşün bir kez. Sol elimdeki küçük parmağın hayatımda hiçbir faydası olduğunu hatırlamıyorum. İşte bak. Çocuk küçük parmağım kapattı. Bak işte. Şimdiye kadar hiçbir işime yaramadı. Peki şimdi neden onu ortaya koymayayım? Bence iyi bir bahis.

Küçük adam gülümsedi ve karıştırma kabım alıp kadehlerimizi tekrar doldurdu.

- Başlamadan önce, dedi adam, ağaba anahtağım şeye... hakeme takdim edeyim. Cebinden bir araba anahtarı çıkarıp bana verdi.

Kâatlağ, dedi, ağaba sahiplik kâatlağı ve sigoğta kâadı toğpidoda.

Derken zenci hizmetçi tekrar içeri girdi. Bir elinde kasapların kemik doğramak için kullandıkları cinsten küçük bir bıçak ve öbür elinde de bir çekiç ile bir torba çivi vardı.

- Güzel! Hepsini aldın. Teşşekküğ. Teşekküğ. Gidebiliğşin şimdi.

Hizmetçi kapıyı kapatıncaya kadar bekledi, sonra araç gereci yatağın birinin üzerine koyup, Hızığız ağıttık, eveet? diye sordu. Çocuğa da, Bana yağıdım et lütfen, şu masa için. Dışa çekeceğiz biğajcık.

Yaklaşık bir yirmiye doksan boyutlarında diktörtgen, sade, alışılmış cinsten bir otel yazı masasıydı. Üzerinde kurutma kâğıdı, mürekkep, kalem ve kâğıt vardı. Masayı duvardan uzaklaştırıp odanın ortasına doğru taşıdılar ve üzerindeki yazı takımını kaldırdılar.

- Şimdi, dedi küçük adam, biğ sandalye. Bir sandalye alıp masanın yanına yerleştirdi. Bir çocuk partisinde oyun düzenleyen bir insan gibi son derece çevik ve canlıydı, Çivileğ... Çivileği maşaya çakmam lajım, dedi. Gidip çivileri getirdi ve onları masanın üstüne çekiçle çakmaya başladı.

Hepimiz etrafında, çocuk, kız ve ben, ellerimizde martiniler küçük adamı işbaşında seyrediyorduk. Masaya iki çiviye, birbirinden yaklaşık on beş santim aralıklı olarak çaktı. Çivileri tahtaya gömülecek şekilde çakmayıp küçük bir kısmını yukarıda bıraktı. Sonra da parmaklarıyla çivilerin dayanıklılığım ölçtü. Orospu çocuğunun bunu daha önce de yapmış olduğu geliyordu insanın aklına. Hiçbir tereddütü yoktu. Masa, çekiç, kasap bıçağı. Neye ihtiyacı olduğunu ve bunları nasıl kullanacağını tam anlamıyla biliyordu.

- Şimdi de, dedi, biğaj ipe ihtiyacımız vağ. Biraz ip buldu. Tamam. Nihayet haziğij. Lütfen otuğuşunuş maşaya? dedi çocuğa.

Çocuk kadehini bırakıp oturdu.

- Şimdi lütfen şol elini bu iki çivi ağaşına koy. Çivileğ elini bu yeğ bağlayabilmem için. Tamam, iyi. Şimdi elini maşaya sımsıkı bağlayacağım.

İpi çocuğun bileğine bağlayıp elinin geniş kısmına da birkaç kez doladıktan sonra çivilere sıkıca bağladı. Gayet becerikliydı. İşi bitirdiği zaman çocuğun elini oradan çekebilme imkânı hiç kalmamıştı. Fakat parmaklarını oynatabiliyordu.

- Şimdi lütfen, elini yumğuk yap, küçük pağmak dışında. Küçük pağmağın maşanın üjeğine ujanık kalmalı. Mükemmel! Mükemmel!

Şimdi haziğij. Sağ elinle çakmağı çalıştığ. Ama biğ dakika lütfen.

Yatağa atladı ve bıçağı aldı. Geri gelip elinde bıçakla masanın yanında ayakta durdu.

- Hızığız hepimiz? diye sordu, Bay Hakem, başlamamıjı söylemelişiniş.

İngiliz kız çocuğun iskemlesinin tam arkasında açık mavi mayosuyla duruyordu. Orada sadece duruyor, tek bir şey söylemiyordu. Çocuk sağ elinde çakmak, gözü bıçakta, oldukça sakin oturuyordu. Küçük adam bana bakıyordu.

- Hazır mısınız? diye sordum çocuğa.

- Hazırım.

- Ya siz? dedim küçük adama dönerek.

- Haziğ sayılığım, dedi ve bıçağı havaya kaldırıp kesmeye hazır vaziyette çocuğun parmağının yarım metre yukarısında tuttu. Çocuk onu izliyor ama çekinmiyordu ve ağız hiç kıılmıyordu. Sadece kaşlarını kaldırıp sonra da çattı.

- Pekâlâ, dedim, başlayın.

Çocuk, "Ben çakmağı çaktıkça, siz sayılan yüksek sesle sayar mısınız lütfen?" dedi.

- Peki, dedim. Öyle yaparım.

Çocuk başparmağıyla çakmağın kapağını kaldırdı, yine başparmağıyla çarkı sertçe çevirdi. Çakmaktaşı kıvılcım saçtı ve fitil tutuşup küçük sarı bir alevle yandı.

- Bir! diye bağırdım.

Alevi üfleyip söndürmedi, çakmağın tepesini kapattı ve birkaç saniye kadar bekleyip sonra açtı.

Çarkı yine sertçe çevirdi ve bir kez daha küçük san bir alev fitilde göründü.

- İki!

Hiç kimse bir şey söylemiyordu. Çocuk gözünü çakmaktan ayırmıyordu. Küçük adam da bıçağı havada tutuyor ve çakmağı izliyordu.

-Üç!

-Dört!

-Beş!

-Altı!

- Yedi! Bunun iyi çalışan çakmaklardan biri olduğu belliydi. Çakmaktaşı iyi kıvılcımlıydı, fitil de tam uygun uzunluktaydı. Çocuğun alevin altında duran başparmağını izliyordum. Bir duraklamadan sonra başparmak tekrar çakmağın kapağını kaldırıyordu. Hepsi parmağın yönettiği bir operasyondan ibaretti. Her şeyi yapan başparmaktı. Sekiz demeye hazır olmak için bir nefes aldım. Başparmak çarkı çevirdi. Çakmaktaşı kıvılcımladı. Küçük alev gözüktü.

- Sekiz! dedim, ve bunu söylediğim sırada kapı açıldı. Hepimiz döndük ve ufak tefek siyah saçlı, oldukça yaşlı bir kadının kapı aralığında durduğunu gördük. Orada iki saniye kadar durdu ve sonra,

"Carlos! Carlos!" diye bağırarak koştu. Küçük adamın bileğini yakalayıp elinden bıçağı aldı ve yatağın üzerine fırlattı. Sonra adamı beyaz takım elbisesinin yakasından tutarak büyük bir şiddetle sarsmaya başladı. Bir yandan da, kulağa İspanyolca gibi gelen bir dilde adamla çabuk çabuk, yüksek sesle, öfke içinde durmadan konuşuyordu. Kadın adamı öyle hızlı sarsıyordu ki, artık onu göremiyordunuz. Hızlı dönen bir tekerleğin jant telleri gibi bedeni silikleşip bulanıklaştı ve sadece bir dış çizgi oldu.

Sonra kadın yavaşladı ve küçük adam tekrar görüntüye girdi. Kadın onu odanın öteki tarafına çeke çeke götürüp yatağa doğru itti. Küçük adam gözlerini kırptırıp kırptırıp, kafasının boynunun üzerinde hâlâ dönüp dönmediğini anlamak için muayene ederek yatağın kenarına ilişti.

- Çok üzgünüm, dedi kadın. Bu olanlara çok üzüldüm. Mükemmele yakın bir İngilizce'yle konuşuyordu.

- Çok kötü, diye sürdürdü sözlerini. Aslında benim hatam galiba. On dakika için gitmesine izin vermişim. Saçımı yıkatıp geri döndüm ve gördüm ki yine aynıısını yapmakta. Kadın üzgündü ve derin bir kaygıya kapılmış görünüyordu.

Çocuk masaya bağlı elini çözüyordu o sırada. İngiliz kız ve ben ise hiçbir şey söylemeden orada öylece duruyorduk.

- Bu adam bir baş belasıdır, dedi kadın. Yaşadığımız memleket olan Güney'de çeşitli insanlardan toplam kırk yedi parmak alıp on bir tane araba kaybetti. En sonunda, onu hapishane ya da tımarhaneye tıktırmakla tehdit ettiler. Onun için onu alıp Kuzey'e, buraya getirdim.

- Bij sadece küçük biğ bahse tutuşmuştuk, diye geveledi küçük adam oturduğu yataktan.

- Sanırım ortaya koyduğu bir arabaydı, dedi kadın.

- Evet, diye yanıtladı çocuk. Bir Cadillac.

- Onun arabası yok. Araba bana ait. Bahse girecek hiçbir şeyi yokken sizinle bahse girmesi durumu daha da vahim hale getiriyor, dedi kadın. Bütün bunlardan utanıyor ve çok üzüldüyorum. Çok iyi bir kadına benziyordu.

- Pekâlâ, dedim, öyleyse buyrun arabanızın anahtarını alın.

Anahtarı masanın üzerine bıraktım.

- Bij küçük biğ bahse giğmiştik, diye yine geveledi küçük adam.

- Bahse gireceği hiçbir şeyi kalmadı, dedi kadın. Dünya yüzünde tek bir şeyi yok. Tek bir şeyi. Aslında her şeyini çok zaman önce ben kazanıp aldım elinden. Bunu yapmak zaman aldı, çok zaman aldı ve çok zor bir işti ama sonunda hepsini kazandım. Kadın çocuğa bakıp gülümsedi, hüzünlü bir gülümseymeydi ve masanın yanına gelip anahtarı masadan almak için elini uzattı.

Kadının elini o anda görebildim; sadece bir parmağı vardı; bir başparmak.

1 Muhteşem Ev.

2 Haole: beyaz.

3 Edinburgh'da İngiliz kraliyet ailesine ait büyük bir malikâne, (ç.n.)

4 Shakespeare'in IV. Henri oyununda bir karakter, (ç.n.)

Kolektif _ Klasik Gizemli Hikayeler

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yüklemediğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Kolektif _ Klasik Gizemli Hikayeler